VITALI CIPILEAGA

PORTOCALELE VERZI

bestseller

VITALI CIPILEAGA

a debutat în 2015 cu „De vorbă cu Emma", o carte de reflecții despre dragoste și viață, ce a cucerit inimile a zeci de mii de cititori. Lucrarea a fost premiată la Festivalul Național al Cărții și Lecturii, ediția a VI-a. În 2016 a lansat romanul „În umbra pașilor tăi", premiat la Salonul Internațional de Carte din Chișinău, ediția a XXI-a. Este căsătorit și are doi copii.

Editor: Ion Bargan
Redactor: Rodica Roșca
Design și ilustrație copertă: Georgeta Vrabie
Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

© Vitali Cipileaga
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Cipileaga, Vitali
Portocalele verzi:roman/Vitali Cipileaga;
cop., il.: Georgeta Vrabie. Chișinău.
Editura Bestseller, 2018
(Tipografia Centrală) - 254 p.

ISBN 978-9975-3248-4-7
821.135.1(478)-31
C 54

Printed in Moldova

Cu dragoste și recunoștință,
pentru Diana, Rebeca și Bianca

Merge cu părul despletit pe străzile curate ale oraşului Funchal, inspirând adânc aerul proaspăt şi lemnos. În mână ţine un coş de culoare albă, din care stau să provoace o avalanşă câteva portocale. Trei bărbaţi o urmează, ducând cu ei alte câteva lăzi pline. Le-a cules chiar ea o zi întreagă, din livada pe care au plantat-o părinţii ei douăzeci şi şapte de ani în urmă. Ajunge în mijlocul străzii pietonale şi lasă cu atenţie coşul pe asfaltul încă umed. Scoate din el primul fruct, o portocală coaptă, pe care o striveşte latent în bolta fierbinte a palmei. O priveşte cu ochii ei verzi şi umezi, urmărindu-i afluenţii oranj prelingându-se accelerat pe braţ. Este un ritual solemn de recunoştinţă adus naturii. De sub coaja fructului curge sângele neamului său şi al unui armistiţiu de pace încheiat mai bine de două decenii în urmă. Începe să o decojească, apoi muşcă cu sete din ea şi mustul dulce-acrişor al portocalei îi revigorează pupilele. Închide ochii, lăsându-se pradă acelei plăceri afrodiziace prin care creează o conexiune sacră cu trecutul, dar mai ales cu cea căreia îi datora totul până astăzi dar, mai ales, de acum încolo.

Deschide ochii abia când în jurul ei se aud râsete de copii. Își amintește pentru ce a venit. Ridică coșul de jos, ia câteva portocale în mână și se îndreaptă spre mulțime. Începe să împartă din fructe, zâmbind inocent și sincer celor din jur.

— Portocalele s-au copt. Portocalele s-au copt. Portocalele s-au copt.

Repetă întruna fraza cu un entuziasm ingenuu. Face semn și celorlalți bărbați să-i repete gestul, așa încât în doar câteva minute întreaga stradă devine o livadă de oameni ce își purtau recunoscători portocalele în palme.

E o tradiție să împartă, în fiecare an de ziua ei, portocale. Însă de data aceasta e mai mult decât atât. Azi e prima zi dintr-o viață furată generații în urmă și returnată prin sacrificiul suprem adus pe altarul iertării. Azi Natura îi zâmbește și îi dă de înțeles că nu va încălca legământul făcut la nașterea ei. Portocalele s-au copt, iar viața continuă să curgă prin venele timpului mai potentă și mai dulce ca niciodată.

Își privește ceasul prins la mâna stângă și tresare. Mai are ceva de făcut și nu este cazul să întârzie. Îi roagă pe bărbații de lângă ea să ducă treaba la bun sfârșit, apoi se întoarce și începe să meargă grăbită în sus, în direcția stației. Poartă doar o rochie roșie cu mâneci lungi, în plină iarnă, totuși nu are de ce să-și facă griji. Se află pe insula primăverii eterne,

Madeira, acolo unde soarele îți sărută privirea în fiecare zi, chiar și după o ploaie dementă, ca cea de acum două ore. Inspiră cu putere aerul matinal și candid și îl expiră sălbatec și înfierbântat. Pantele de 45 de grade o fac să transpire, dar nici gând să cedeze. E însetată de viață și gata să absoarbă freamătul fiecărei clipe pe care o culege din neant. Are poftă să descopere o groază de lucruri și să le pescuiască sensurile chiar din cele mai adânci ape. La un moment dat se descalță de pantofi și, cu ei în mână, mărește pasul. Autobuzul vechi ajunge obosit în stație, dansând a bătrânețe – afon și întârziat, pe muzica exigentă și pedantă a ceasului de bord. Evelyn știe că are un orar extrem de haotic, așa că se bucură când ajunge exact la timp în dreptul acestuia. Plătește șoferului pentru bilet și se așază pe ultimul scaun. Privește senină pe fereastră, căutând să cuprindă cu ochii oameni și imagini. Își surprinde privirea în reflecție și-și zâmbește plăcut stânjenită. E încântată să simtă vibrația orașului, un adevărat amfiteatru natural, cu munții înalți în loc de tribune și marea zbuciumată în loc de spectatori.

În douăzeci de minute ajunge în dreptul parcului Santa Catarina. Coboară grăbită și o ia în jos, spre Avenida do Mar. Deja e acolo, e sigură. Doar câteva minute, doar câteva clipe o despart de bulevard. Îl vede așteptând la umbra unui palmier și tresare. La ai săi aproape șaizeci de ani arată cu cel puțin zece

ani mai tânăr. Îmbrăcat mereu elegant, solemn ca un monument viu al timpului, cu o expresie a feței mai tot timpul serioasă, dovadă a unei maturități cimentate, atrage încă multe doamne. Totuși, știe că bărbatul a rămas fidel unei singure femei, iar pretextele prin care a evitat dintotdeauna altele erau nu întâmplător contextele prin care se reîntâlnea cu ea. De exemplu, își găsise o pasiune în a picta peisajele incredibile ale Madeirei, pentru care între timp devenise și cunoscut în zonă.

Se apropie exact când bărbatul își întoarce privirea.

— Bună, draga mea Evelyn, exclamă fericit acesta.

— Bine te-am găsit, tată, răspunde ea, sărutându-l cu dragoste pe obraji.

Cei doi își poartă pașii până la malul mării, pe lângă palmierii verzi și zecile de iahturi, povestindu-și tot ce s-a întâmplat în ultimul timp. Se văd o dată în an și de fiecare dată revederea e la fel de copleșitoare. Eldar o oprește din mersul inert, strângând-o de ambele mâini.

— Mergem?

Evelyn mișcă tăcută din cap.

Îi face semn să-l urmeze. Ies din zona aglomerată și în scurt timp ajung în fața unei mașini decapotabile, parcată pe marginea drumului. Pornesc spre ieșirea din oraș, lăsând în urmă celebrele case tradiționale

și cuminți, nuanțate în alb și roșu și acoperite cu paie, ca niște bunicuțe senine. Nu-și vorbesc, tăcerea e o reculegere necesară în reconstituirea traseului pe care s-a clădit momentul fericirii de azi.

Ajung de partea cealaltă a insulei, trecând prin câteva sate pitorești. Evelyn e dornică să le recunoască farmecul, chiar dacă le-a tranzitat de atâtea ori. Mașina se oprește câteva sute de metri lateral, pe iarba care crește abundent în zonă. Tac în continuare, sub liniștea construită mai bine de cincizeci de ani. Evelyn cunoaște prea bine destinația. Ajung în scurt timp în dreptul ei – o livadă mirifică de portocale, care acoperă cu pletele ei de foc orizontul. Soarele care se cațără în susul cerului printre crengile exotice ale copacilor, focul pe care acesta îl aprinde direct în miezul fructelor roșii, frunzele care saltă din comuniunea picăturilor de rouă, toate aceste detalii, vizibile doar pentru sufletul deschis frumosului, o fac pe Evelyn să tresară de plăcere. Nicăieri nu e ca acasă.

Puțin mai departe, la umbra livezii, își adăpostesc istoria două morminte. Tatăl și fiica se cuprind într-o îngenunchere sincronizată. Un val de blândețe le acoperă chipurile, iar odată cu el, binecuvântarea unei ploi de lacrimi hrănește generos țărâna.

— Această livadă nu s-a uscat până acum și nu se va usca niciodată, draga mea Evelyn, făcu bărbatul. Bunica și mama ta sunt gardienii nemuritori ai

acestei promisiuni.

— Simt cum livada musteşte de viaţă, îi răspunse ea. Azi natura ne-a dat tuturor o nouă şansă. Iar mie în mod special.

Bărbatul îi ia mâinile şi le acoperă cu mâinile lui.

— Douăzeci şi şapte de ani în urmă am crezut că am pierdut-o, oftă Eldar, indicând spre mormântul din dreapta. Azi sunt mai sigur ca niciodată că ea tot timpul a fost alături. Un înger. Mama ta.

Evelyn scoate din buzunarul ascuns al rochiei o floare albă de lotus şi o foaie împăturită cu delicateţe. În acelaşi timp, Eldar îndepărtează firele de praf de pe un tablou vechi, acoperit cu sticlă. E pictată aceeaşi floare de lotus, din mijlocul căreia apare o femeie, întoarsă cu spatele. Ambii aşază atent ofrandele aduse, luându-şi timpul necesar pentru a le închina printr-o rugăciune surdă al cărei ecou îl puteai descifra din tremurul nostalgic al frunzelor. Evelyn îşi ridică braţele şi rupe din copacul din faţa ei o portocală. Îi desface coaja, bucată cu bucată, apoi o aşază alături de floarea de lotus. Din ochii ei curg lacrimi şi odată cu ei curge fericirea.

— Mamă, uite, portocalele s-au copt pentru tine.

Departe-n largul mării apa e albastră ca albăstrelele și limpede cum e cristalul, dar e și foarte adâncă, atât de adâncă încât nicio ancoră nu poate ajunge până la fund; ar trebui să pui o mulțime de turnuri de biserică, unele peste altele, ca să ajungi de la fund până la luciul apei.

Mica Sirenă, Hans Christian Andersen

Sunt o femeie-copil. Nu-mi dau seama exact când am reușit să trec prin metamorfoza vieții, descoperind pe corpul meu sânii care au crescut târziu și în sufletul meu suficiente frici, încât mă ascund sub plapumă de fiecare dată când zăresc umbre prin cameră. La această vârstă mă găsesc blocată între două vise, care nu-mi aparțin. Unul e să termin o facultate, cu orice preț. Tata mă tot forțează să fac ceva în acest sens, după două tentative eșuate, la Drept și Arte. Dreptul mi-a plăcut inițial, dar spre finele anului eram deja incapabilă să execut traseul casă-universitate. La Arte era diferit, chiar reușisem la un moment dat să mă îndrăgostesc de Renoir și Modigliani, dar mi-am interzis această plăcere în scurt timp. Reminiscențele trecutului își puseseră amprenta pe viața mea, într-o manieră irecuperabilă.

Celălalt vis îi aparține mamei, sau așa cred eu că este.

Mă privesc în oglindă și îmi remarc fața puțin

negricioasă, cu o aluniță aruncată undeva sub buza de jos, nasul ascuțit și bărbia scurtă. Părul puțin ondulat, retezat neuniform în zona umerilor, completează portretul străinei de dincolo. Unicul detaliu fascinant în complexitatea mea fizică sunt ochii. Uneori sunt verzi, alteori se aprind ca doi cărbuni încinși. Defect din naștere. Imprevizibili și vicioși, mă ispitesc spre curiozități condamnabile și tot ei mă judecă cu răceala unui călău de dincolo de oglindă. Am deseori senzația că reflecția lor vrea să dispară, să se rupă de mine, să se dezică de acest corp deplorabil și să se asocieze altui chip. În ultimul timp îi evit, așa cum evit și oglinda.

Mama îmi tot spune că sunt prea sensibilă. Încerc să nu o mai ascult, mi se pare bizar să vorbesc cu o femeie pe care o știu doar din trei poze. Dar asta mă calmează, e unul din puținele momente care îmi dau siguranță. Am senzația că acea voce interioară căreia îi spun în gând „mama" îmi poate îmbrățișa fricile, durerile, complexele și le poate transforma în pace. De fiecare dată când o privesc în acele poze, mi se pare mult mai frumoasă decât mine, cu sufletul ei candid. Chiar e. Uneori încerc să o proiectez alături, încerc să-i ascult pașii, să o văd făcând ceva prin casă, orice. Dar proiecția se risipește înainte să prindă contur. Mi-e dor de ea, e un dor imens, născut din primele clipe în care am venit pe lume. Știu că a fost acolo, la primul meu strigăt. Simt că

mi-a urmărit primul pas, păşind atent lângă mine, exclamând şi bătând din palme, făcând ceea ce este specific oricărei mame. Dar nu-mi amintesc nimic şi doare. Uneori orgoliul doare chiar mai mult decât lipsa.

Ştiu cu siguranţă unde nu m-aş înscrie niciodată. La medicină! De când a crescut numărul pastilelor pe care mi le pune în palmă Sofia, mâna dreaptă a iubitului meu tată, simt o detaşare faţă de tot ce are conexitate cu acest domeniu. Nu înţeleg această grijă crescândă a tatălui meu, această posesiune nevrotică. De când ne-am mutat aici, în Suedia, posesiunea a trecut în obsesie. Vrea cu tot dinadinsul să ştie tot ce fac: ce mănânc, ce beau, cum dorm, cât dorm. Într-o zi i-am destăinuit în plină euforie că am băut două energizante. Venisem de la una din puţinele petreceri la care îmi făcusem şi eu apariţia şi aveam chef să mă amuz. A fost o glumă, atât. El însă m-a umilit, m-a închis în cameră şi m-a obligat să jur că nu voi mai repeta asta niciodată. Cel mai enervant e că nu vrea să-mi ofere o explicaţie credibilă acestor ieşiri nervoase. Mă minte cu fiecare ocazie. Ba că aş avea pneumonie, ba pielonefrită, bronşită, hepatită şi lista poate continua. Când epuizează seria bolilor, se retrage, iar a doua zi revine cu un termen nou. De fiecare dată mă asigură că nu e nimic grav, dar că smintitul lui prieten Gabriel, care este medic, i-a recomandat să-mi facă tratament profilactic. Din

această cauză iau pastilele astea de rahat. Și cam tot din același motiv mă ține lângă el, lipită ca un magnet defect de un frigider învechit. Din cauza lui, chiar și când sunt bine, mă simt bolnavă.

La început au fost două, o pastilă de culoare verde închis, ca din mlaștină, și cealaltă – neagră ca tăciunele. Mi le-a adus exact a doua zi după ce împlinisem douăzeci de ani, în plină iarnă. Toamna făcusem o serie de analize, după ce toată vara mă simțisem atât de rău, încât fie vomitam, fie îmi pierdeam cunoștința o dată la câteva zile. Tata s-a panicat atât de mult, încât a alertat toți medicii buni din oraș.

Analizele au indicat că am o problemă de sănătate mai specială, un fel de insuficiență de aer, suplimentată de anxietate și dureri de cap, tipul acela de boală spirituală pe care toată lumea încearcă să o anihileze cu medicamente. Dar e mai ușor să privești spre exterior decât spre interior, mai ales pentru tata, care dintotdeauna se eschivase de la orice cunoaștere aprofundată în raport cu mine. Așa că atunci când mi-a întins acele pastile, nu m-a surprins cu nimic. Ba chiar am remarcat o ușoară eliberare în ochii lui. Le-aș fi putut refuza, dar le-am înghițit sfidător, cu privirea încinsă în ochii lui coborâți, cu gândul că o să-mi cresc disprețul până la cota la care omul de alături nu va mai exercita vreo autoritate morală asupra mea.

— Le vei lua câteva luni, mi-a explicat el. Am mare încredere că va fi bine.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat. Nu cumva te bucură asta?

M-am mirat că, în loc să nege vehement această emoție, a tăcut afectat. Așa cum, de altfel, o făcea în cele mai dese cazuri.

După o lună de zile, s-au adunat încă două pastile și o injecție. Apoi deplasări la spital, o dată la câteva zile, pe la șase seara. Iar după mai bine de patru ani de regim atroce cu pastile și vizite regulate la medic, tata m-a anunțat într-o zi, sec, că ne mutăm.

— Din păcate, este cea mai potrivită decizie, mi-a explicat el.

Noua destinație mi-a picat exact ca un tub de pastile îndesat pe gât. Suedia, Malmö. Știam că e o țară nordică și că e frig de îngheață apele. De mai mult nici nu am avut nevoie ca să ripostez disperată. Aveam aproape douăzeci și cinci de ani, aveam tot dreptul să aleg să rămân în Madeira sau să plec oriunde în altă parte. Mă deruta și mai mult faptul că nu aveam o voință proprie prin care să rămân fidelă alegerilor personale, preferând să urăsc un alt om pentru o decizie impusă decât să mă impun eu în fața lui. Da, îmi era mai ușor să arunc vina asupra tatălui meu în condițiile în care eram prea lașă ca să-mi asum decizia de a rămâne pe cont propriu în Madeira. Concluzia la care ajunsesem

în urma câtorva zile de protest era că sunt un om dependent, care nu se autocunoaște, nu se iubește și nici măcar nu are încredere în potențialul său personal. Paralizată de această tristă revelație, m-am lăsat purtată ca o marionetă uzată, folosită de toate planurile tatălui meu.

— Clima rece este recomandată insistent de bunul meu prieten, doctorul Gabriel. Are câteva piste demne de atenție pentru anomalia ta. Dacă urmăm instrucțiunile, în scurt timp ar trebui să apară primele rezultate. Vreau să te faci bine.

Nu-l mai ascultam, dar mă bucuram că auzisem în sfârșit că sunt anormală. L-am urmat neputincioasă, lăsând în urmă puținii prieteni pe care-i aveam, frumoasa Madeira și senzația că aparțin pe vecie acelui loc. Ne-am mutat într-o casă mare, cu două etaje și o mansardă, situată chiar în mijlocul orașului. Tata își permitea acest lux, la Lisabona avea afaceri pe care le gestiona de la distanță și despre care nu știam prea multe, așa că nu am dus-o rău niciodată. În pofida acestui lucru, după câteva luni a simțit pe propria piele cum situația devine opusă stării mele de bine, când am aruncat după el cu un scaun, în timp ce-mi reproșa că petrec prea mult timp aiurea. Îl vedeam chinuindu-se, sufocat de această atmosferă apăsătoare. Poate și din acest motiv, câteva luni în urmă, m-am lăsat înduplecată să intru la universitate. Voiam să dau impresia falsă

că mă descurc și singură, și astfel să-i scutesc pe cei ai casei de prezența mea agasantă. Universitatea se află aproape de casă, frecventez doar opt ore pe săptămână, restul timpului bazându-se pe lucru individual. Chiar îmi place specializarea: *Peace and Conflict Studies*. Poate așa reușesc să dibui vreo modalitate să nu mă mai cert cu el. Învăț în engleză, ceea ce îmi creează anumite incomodități, dar mă descurc.

Cel mai bun prieten în Malmö e un vechi aparat de fotografiat, pe care l-am adus din Madeira. Îl iau cu mine oriunde, îl îmbrățișez ca pe un ursuleț de pluș înainte de culcare și îi verific pozele în mod repetat când mă trezesc. Îmi place să fotografiez tot ce găsesc, asta mă ajută să conștientizez că sunt încă aici și să dau de fiecare dată o nouă șansă locului să mă apropii de el. Simt că într-un punct cheie al vieții mele voi avea nevoie de aceste fotografii. Că cineva mi le va cere insistent în momentul Judecății, când mi se vor contabiliza toate experiențele și trăirile. Motivația vine, de fapt, dintr-un alt regret legat de mama. Am doar trei poze cu ea, toate făcute în același loc, o livadă de portocali. În timp ce prima poză alb-negru emană atât de multă viață și culoare, în cea de-a doua, dar mai ales în ultima, mama apare pustiită și deprimată, cu ochii hipnotic de arzători, dar cu trupul cenușă pierdut pe fundalul gri al unui cimitir de crengi gata să cadă de uscăciune și

neglijență pe locul mănoasei livezi de portocali.

Depăn la buton pozele și încerc să mă resetez pozitiv pe fundalul spațiilor reci și înghețate ale orașului, dar nu-mi reușește. În rest, e o monotonie din care nu reușesc să ies. Îmi iau pastilele, merg la ore, hoinăresc pe străzi, stau în casă. De cele mai multe ori suntem doar eu și Sofia, întrucât tata dă tot mai rar pe acasă. Acum îmi urmărește fiecare mișcare. E suficient loc în casă și pentru ea, dar umbra ei mă terorizează în toate spațiile în care avem acces comun. E reprezentarea cea mai reală a torționarului pentru mine, angajat de propriul meu tată.

— Așa mi-a zis taică-tu, ce vrei să fac? îmi spune ea de fiecare dată, ridicând mâinile în aer a neputință.

O ignor, dar oricum e o nesuferită. Găsesc tot mai multe pretexte să ies din casă, să evadez din vizorul lor suspicios. Am început să mă deplasez tot mai mult cu bicicleta, mai ales că sunt piste întinse pe zeci de kilometri. I-am explicat tatei că aerul rece inspirat în timpul pedalării e mai benefic decât gazele toxice emanate de țevile de eșapament. Am folosit acest truc și a funcționat. Din păcate, știu că e doar o plăcere de moment. Mi-e prea dor de Madeira, de acea oază de liniște și fericire. Mi-e dor de soare.

Mă simt prost. Nu am chef decât de o ciocolată fierbinte. Îmi iau geaca și ies în stradă, fără a ști când mă întorc, sau dacă la următoarea intersecție voi face la dreapta ori la stânga. Mă bucur cel puțin că străzile sunt lungi, pot să înaintez minute bune, fără a fi distrasă din introspecții. Până la primul curs mai am două ore, e timp suficient să-mi pese doar de mine. Scot telefonul și pornesc muzica în căști. Nu-mi place muzica suedeză, e nepotrivită pentru sufletul meu, ca și timpul de afară. În schimb, mă las cucerită de magia lui Abel Korzeniowski. Chiar dacă e polonez, este perfect pentru acest oraș.

Scot din geanta maro, mai grea decât de obicei, o portocală și încep să jonglez cu ea în aer. De câteva luni, Sofia cumpără o dată la trei zile o ladă plină cu portocale și intenționat o plasează la intrare. De parcă e parte din tratament. M-am prins repede în jocul ei și iau câte două-trei în fiecare zi, ca să golesc rapid lada. Le dăruiesc trecătorilor sau le irosesc în jocuri banale precum jonglarea. Portocalele din Malmö nu au gustul celor din Madeira și nici nu mă fac să mă simt acasă.

Diseară vorbesc cu tata. Nu are dreptul să mă țină

captivă într-un oraş care nu mă înghite şi pe care nu-l suport nici eu. Un an ne-am tot testat unul pe altul şi am ajuns în acelaşi punct mort. O să-i cer să mergem măcar câteva zile în Madeira. Sunt dispusă să fac un compromis dacă va fi nevoie.

Benjamin bătea cu putere în ușa de fier, gata să o dărâme cu nerăbdarea lui. Dincolo de ea însă nu se auzea nimic promițător. Iritat, îl sună încă o dată pe Gabriel, care și de această dată îi răspunse cu un: *Abonatul nu este disponibil pentru moment...* Dădu de câteva ori târcoale casei apoi, resemnat, se întoarse spre mașină. Pentru cele minus 10 grade Celsius de afară, era îmbrăcat relativ lejer și asta pentru că nu reușise să dea pe acasă de ieri, când fusese ceva mai cald. Oare ce avea să-i spună Adriana? În ultimul an, relația cu fiica lui se înrăutățise subit, asta dacă mai puteai numi relație interacțiunea nocivă și de scurtă durată dintre ei. Pleca mai tot timpul dimineața, dând vina pe afacerile care-l solicitau. Export, investiții în telecomunicații, apoi într-o companie IT... lucrurile nu mergeau deloc rău. Reușea din mers să se adapteze, fiind mai mereu felicitat pentru capacitatea de a intui evoluția pieței. Doar că de câteva luni bune îl preocupau și alte lucruri, iar banii deveneau tot mai puțini. Se opri anevoios în dreptul unei cafenele, îngreunat de propriile gânduri.

— O cafea. Dublă, vă rog.

Scoase ceva mărunțiș din buzunar, evitând privirea bănuitoare a vânzătorului, care-i urmărea mișcările.

Avea tot dreptul să fie contrariat. Atitudinea nonconformistă a Adrianei, negocierile cu câțiva clienți importanți ce se aflau în impas și mai nou, vestea pe care i-o dăduse Gabriel pe parcursul zilei. Îl știa pe acest mustăcios de mai bine de treizeci de ani, aveau multe amintiri în comun. Colaboraseră la câteva proiecte importante, hoinăriseră împreună prin multe baruri, apoi drumurile lor s-au separat. Gabriel a ajuns tocmai în Suedia, convins că aici își va putea continua cariera în domeniul cercetării, iar Benjamin a rămas în Portugalia, fiind la primele lui investiții de succes. Câteva luni în urmă drumurile lor s-au intersectat din nou. Gabriel ajunsese să facă cercetări în domeniul neurobiologic și al medicinei genetice, reușind chiar să patenteze câteva descoperiri.

Gândurile îi fuseseră întrerupte de telefonul care începu să sune insistent. Îl scoase de îndată, respirând ușurat când văzu cine-l sună.

— Hei, domnule, păi știi să te lași așteptat.

— Mă scuzi, Benjamin. Am fost chemat de urgență la o ședință și nu puteam nici măcar să pun degetul pe telefon.

Benjamin tăcu câteva clipe, jucându-se cu marginea paharului de cafea.

— E adevărat ce mi-ai spus mai devreme? Oare să aibă portocalele o conexiune atât de strânsă cu vindecarea bolii?

— Nici nu știu ce să-ți spun, dragul meu. E doar o ipoteză pe care trebuie să o verific, am descoperit detalii interesante care ar surprinde până și un cercetător cu experiență. Să știi că nu stau o secundă pe loc.

— Atunci de ce nu există încă un rezultat? se miră Benjamin.

— E mai dificil decât să mănânci portocale, dădu replica Gabriel. E vorba de zeci, poate chiar de sute de teste, analize, comparații. Dar pentru asta trebuie timp și, după cum îți dai seama, foarte mulți bani.

De data aceasta urmă o tăcere mai lungă, sobră și șovăitoare, care anunța un moment radical.

— Dacă există o speranță oricât de vagă, îți pun la dispoziție tot de ce ai nevoie.

Închise telefonul, lăsând amintirile să-l îmbete pentru câteva momente. Cât de mult timp trecuse de atunci, când Sara îl convinsese să lase Lisabona și să se mute pe insula ei, în Madeira. Își cumpăraseră o căsuță, el fiind în scurt timp cucerit de minunăția naturii și de oamenii atât de primitori. A plâns de bucurie atunci când Sara l-a anunțat că așteaptă un copil. Știa de la bun început ce nume aveau să-i pună, erau gata să cuprindă întreg Universul într-un pumn de copil. Apoi a urmat nebunia durerii, a disperării

și a neputinței. Doi ani de luptă cu moartea, bătălie pe care au pierdut-o înainte să o înceapă, fără să știe. Sara închise ochii la douăzeci și șapte de ani, sub strigătele disperate ale pruncului care-și cerșea ultima porție de lapte la sânul ei cald și sub ochii soțului său implorând Universul să o păstreze pentru încă o clipă și încă una... Era o durere ce frigea aprig și viu, un cuțit lucios și pregătit să taie în carne vie, odată eliberat. Benjamin prefera să-l țină încins pe sub piele, decât îndreptat deasupra acelui bebeluș firav care încă striga după căldura și apropierea maternă. De asta a evitat mereu discuțiile despre mama ei. De asta continuă să o evite. Dar știe că tot ce face pentru ea e o luptă pe care i-o datorează iubitei sale Sara. Își promite cu inima deschisă că va merge s-o viziteze curând.

— Hai, Adriana, trezește-te. Ai uitat ce zi este azi?

Mijesc ochii, doar ca să îmi dau seama mai bine cu ce stare de spirit m-am trezit. Sofia mă privește dezaprobator de lângă pat, începând imediat să strângă lucrurile din jurul ei. E vădit deranjată de ritmul meu leneș și indecis, spre deliciul meu.

— Azi ai interviul. La zece și jumătate. Acum e zece fără un sfert.

Mă privește cu reproș, ca pe o cauză pierdută și iese din cameră ca să-și întindă altundeva nervii excitați. O aud cum așază zgomotos vesela, suficient cât să-mi dau seama că doar un mic ajutor din partea mea ar provoca scântei. Oricât de mult îmi place s-o tachinez, îmi dau seama când e cazul să mă abțin. Sar determinată din pat. Am și uitat de interviu, e bine uneori să ai un spion în casă. Probabil mă auzise vorbind la telefon cu reprezentantul companiei, când acela mă anunțase că trecusem de etapa online. Oricum, rămâne păcatul ei.

Postul pentru care am aplicat nu este nici pe departe o mare realizare în CV-ul cuiva. Este un serviciu cu jumătate de normă pe care sunt aproape

convinsă că-l voi obține. Nu este deloc pretențios și judecând după periodicitatea expunerii acestuia pe internet, presupun că sunt disperați să găsească pe cineva. Nu aspir nici la vreun salariu așa-zis decent, la care se referă lumea pe-aici. Banii vor avea probabil o singură destinație și din păcate pentru ai mei, mi-e rușine să-mi aduc aminte despre asta chiar și în gând. Sunt momente în care sunt lucidă și îmbrac rolul unei fete exemplare care își caută cărți de specialitate prin magazinele online. Știu că tata mă verifică și chiar dacă mă îndoiesc că ar fi ajuns să-mi spargă parola la laptop, sunt zile în care caut online tot felul de lucruri sofisticate, sperând că el se va întoarce cu mândrie spre mine și va învăța să aibă încredere. Dar pentru că această realitate îmi pare desprinsă dintr-un univers paralel, continui să fac tot posibilul să-i pedepsesc neglijența prin comportamente mult mai confortabile pentru cea pe care o reprezint astăzi.

Îmbrac cât de repede pot ceva casual, reușind să ies pe ușă exact la zece. Nu am timp nici de cafea, nici de portocale. Urc pe bicicletă, cotesc la dreapta pe pietonală, apoi trec pe lângă Thottska Huset, cea mai veche casă cu traverse din lemn din oraș. Ajung în partea de vest în cincisprezece minute și în altele treizeci ies înapoi cu o față arogantă și satisfăcută. A fost mai simplu decât îmi imaginam. Seara, la cină, ciocnesc zgomotos coada lingurii în paharul

de vin, pe care tata mi-l interzicea să-l consum și pe care îl folosesc drept decorul perfect pentru un toast insolent.

— Ai dat vreun examen important? mi-o ia pe dinainte tata.

— Te-ai îndrăgostit? râde silențios Sofia, punând pe masă curcanul cu sos de pere.

— Ba m-am angajat.

Punctez intenționat acest detaliu, le văd fețele înlemnite.

— Te felicit! Să știi că e un pas important pentru tine, îmi spune tata, în timp ce își toarnă un pahar de whiskey. Dacă ai nevoie de ajutor, de un sfat, sunt mereu dispus să te ajut.

— Serios? Te pricepi și la traduceri acum?

— Mhm...

— Lasă, nu răspunde. Merg în camera mea. Mi s-a făcut somn.

— Stai, Adriana.

Tata profită de retragerea Sofiei la bucătărie pentru a iniția o discuție cu mine.

— De cât timp suntem în Suedia? Mai bine de un an. Îți sunt recunoscător că m-ai ascultat atunci și m-ai urmat. Știu că nu ți-a fost ușor. Nici mie.

Își aranjează cu atenție gulerul de la cămașă. Îl privesc țintă. Aștept să plouă cu păreri de rău în timp ce eu aș savura victorioasă din licoarea interzisă.

— Cred că e timpul să facem o vizită în Madeira.

Probabil îți lipsește, și chiar dacă nu crezi, mie îmi lipsește la fel de mult.

Recunosc, am rămas dezarmată. Nimic nu m-ar fi bucurat mai mult și dacă era ceva ce ar fi putut face pentru mine tata, acel ceva avea numele Madeira. L-am îmbrățișat aprobator și sincer, ca apoi să mă retrag îmblânzită în cameră.

A fost o zi sclipitoare. Nu le-am spus că mă angajasem la un amărât birou de traduceri, unde angajați sunt doar doi, eu și o fată cel puțin stranie. Trăiesc o euforie bipolară. Pe de o parte satisfacția independenței pe care o căpătam și care avea să-mi alimenteze viciile, pe de alta – bucuria dependențelor benefice din viața mea care trezeau în mine îngerul salvator. Ambele lucruri mă mulțumeau la fel de mult. De parcă ei știau ce se întâmplă în lumea mea secretă.

De ce Adam și Eva nu au mâncat de la început din Pomul Vieții? Pentru că ispita cunoașterii și a puterii e mai mare decât ispita nemuririi.
Emil Cioran

— Vino cu mine, vino, vino...

Merg pe cărarea fricii, care mă duce într-o beznă amorfă. Cu cât mă apropii mai mult, sâsâitul mi se zbate în timpane ca pendulul unui ceas gigantic. Nu-mi dau seama ce forță mă împinge de la spate, dar urmez calea ecoului fără tăgadă. Bezna este rece, umedă și lipicioasă, și mă face să mă simt ca o conservă împuțită uitată pe raft într-o pivniță. Sunetul se aude adulmecându-mi urma, e tot mai aproape. Respirația lui odioasă îmi penetrează mirosul, iar atingerea dezgustătoare îmi zbârlește piele. Mă sperie apropierea lui, dar și mai mult mă înfioară să-l simt șerpuind prin mine și preluând controlul.

— Vino cu mine. Nu-ți fie teamă.

Îmi este foarte frig, corpul nu mă mai ascultă. Rațiunea pare să fi cedat resemnată în fața reptilei. Ochii mi se închid dureros de greu. Sub picioare pământul începe să fiarbă, iar un miros asfixiant de fum greu îmi arde nările. Mă dezbrac înnebunită de toropeală și îmi forțez pleoapele să se desprindă una de alta, să mă lase să văd. Sunt în mijlocul unei livezi care arde. Sute de portocali ard, lemnul lor țipă în chinurile insuportabile ale focului violent.

Cadavrele portocalelor cad incinerate la pământ. Ochii mi se aprind ca două portocale în flăcări. Să ard sau să fug? Șarpele se mișcă neînfricat printre ele, iar eu îl urmez disperată. Până când simt cum picioarele pedalează greoi în nămol. La început mi-e bine, picioarele nu-mi mai ard. Apoi nămolul mă aspiră. Simt cum printre dinți se forțează să pătrundă primele picături de noroi, când din mlaștină apare o floare albă de lotus care mă înghite sub petalele ei uriașe. Șarpele mă privește din beznă, știu că e acolo.

— Te aștept. Avem multe să ne vorbim.

Mă trezesc cu broboane de transpirație pe frunte. Privesc speriată în jur și abia reușesc să remarc drept reper tabloul de pe perete. Aprind lampa de pe noptieră, dar tot nu reușesc să mă concentrez. Strâng cu ambele mâini paharul cu apă, umplut aseară și lăsat lângă lampă. Am gâtul atât de uscat, îl golesc cu sete. Mă grăbesc să deschid primul sertar al noptierei, în care găsesc pozele cu mama. Ele sunt icoanele care mă apără de coșmaruri, arhanghelii care alungă spiritele negre ale nopții și îmi alină neliniștile încă de când eram un prunc. Le privesc și un detaliu mă lasă stupefiată. Livada de portocali pe care am ars-o în vis pare aceeași livadă din pozele mamei.

Privesc de la fereastra avionului cum dispare sub noi orașul Stockholm și închid ochii mulțumită. După o escală obositoare, au rămas puțin peste patru ore și voi reveni la vechea mea iubire.

— Ți-e dor?

Îmi ghicește gândurile. Mergem doar pentru o zi și m-a rugat să nu încerc să fac vreo prostie, fugind pe undeva. Îi privesc atentă firele albe care-i crestează tâmplele și mă umplu de compasiune.

— Dacă fug, vei afla primul.

Timpul trece repede. Îl simt emoționat, dar nu înțeleg de ce. Cu cât e mai stresat de timp, cu atât mai rar apuc să-l văd. Pe când eram în Madeira, obișnuia să călătorească cu afaceri la Lisabona sau spre alte destinații, așa încât nici atunci nu prea își găsea timp pentru mine. Pe atunci învățam la liceu, hoinăream pe străzi, mergeam pe plajă, făceam sport și alte lucruri care-i treceau prin minte unei adolescente timide, și totuși libere. Sofia ni se alăturase de la bun început, aproape toată ziua gătea acasă și nu se prea interesa de ceea ce fac. Cu tata eram împreună doar în weekend sau cu ocazia unui eveniment mai special. Cu greu reușeam să ne

vedem o sută de zile pe an.

— Mergem?

Îi zâmbesc, fără a spune nimic. Coborâm din avion, fiecare ancorat în gândurile sale. Îl aștept până închiriază o mașină, urcăm și ajungem repede în oraș. Abia aștept să mă pornesc pe străduțele întortocheate, să redescopăr locurile atât de îndrăgite, când tata face un semn că nu ne oprim.

— Cum așa?

Îl privesc contrariată, gata să ripostez în orice clipă.

— Ai încredere în mine, îmi răspunde. Revenim și în oraș puțin mai târziu.

Continuă să conducă până iese în afara orașului, pe partea vestică. Trecem pe lângă câteva sate, apoi ajungem pe niște dealuri înverzite. Suntem aproape în celălalt capăt al insulei.

— Gata, de aici pe jos.

Nu mai ripostez, îl las să-și urmeze planul, cu gândul la întoarcerea în oraș. Mergem încet și în tăcere. Un miros de iarbă crudă răzbate în aer. Vântul abia adie și totuși îl simt cum îmi aleargă prin păr. Pentru câteva clipe mă întorc în copilărie, când plecam de acasă și mă aventuram pe insulă, mai mult de singurătate și revoltă. Totuși, mă miră de ce niciodată nu am avut ocazia să ajung și pe aici. În jumătate de oră ajungem în fața unei livezi, acea livadă care mă urmărea acasă, pe drum, în vis,

pretutindeni. Tata devine extrem de emoționat și agitat.

— Ce are locul ăsta? îl întreb.

El îmi face semn să am răbdare și mă ia de mână.

— Vreau să vă fac cunoștință. Să mergem.

Ne-am descălțat cu pioșenie la intrarea în livadă. Știam drumul. Mi-l arătase Șarpele. De data aceasta eram convinsă însă că alături de tata voi găsi poteca prietenoasă și calmă, fructele sănătoase și însetate de soare, pământul reconfortant și fertil. Pășeam ca într-un Eden, dar cu cât coboram în adâncul ei, cu atât mai mult mă simțeam izgonită din feeria oranj. Copacii începeau să se aplece obosiți peste noi, brațele lor defecte îmi zădărniceau pașii, iar ochii îmi desenau o iarbă sălbatică și bolnavă parazitând la poalele roadei. Mă încâlcisem în ea, ametisem, mă învârteam pierdută în mijlocul livezii, cu ochii încețoșați și mâinile reci. Îl vedeam vag pe bătrânul meu tată îndepărtându-se când livada mă primise în convalescența ei. Căzută pe pământul uscat, am simțit cum livada se dezbracă de portocalele-i bolnave și galbene, peste trupul meu inconștient.

Mă trezesc peste câteva minute, cu tatăl meu îngrijorat la fruntea mea, încercând să mă protejeze de mușuroaiele de furnici de la baza copacilor. Aceste mici vietăți aleargă de zor pe tulpini, pe crengi, peste tot.

— Nu înțeleg, remarcă tata vizibil mirat. Anul

trecut era totul în regulă.

Vorbește mai mult pentru sine. Rupe apoi o portocală dintr-un copac și mi-o întinde. E una din puținele fructe coapte și bune.

— Spune-mi, te rog, de ce m-ai adus aici?

Mă privește de parcă îi este aproape imposibil să culeagă cuvintele potrivite, în timp ce decojește un alt fruct cules.

— Portocalele au fost fructele preferate ale mamei tale, Sara.

Îl ascult concentrată. Tata îi pronunță atât de rar numele.

— Mama? E livada ei, nu? Am recunoscut-o din poze.

Smulge câteva smocuri de iarbă, le așează jos, apoi îmi face semn să mă așez pe ele.

— Da, a ei. Și deja a ta.

Nu-mi găsesc cuvintele potrivite. Mi se pare că sunt gata să ratez momentul pe care l-am așteptat o viață.

— De ce acum?

Vrea să mă ia de mână, dar mi-o retrag repede. Sunt efectiv depășită de amploarea evenimentului. Privește undeva în dreapta lui, o face insistent, mă uit și eu încolo, dar nu văd nimic.

— Pentru că nu am reușit. Am tot încercat pe parcursul acestor ani să-ți povestesc câte ceva, dar deveneam mut de cum deschideam gura. Nu mă

întreba de ce, nu am dreptul la explicații. Mi-am dat seama că ai nevoie de ea mai mult ca niciodată și că ai dreptul să știi. Sara te-a iubit enorm. Pentru ea erai mereu înaintea tuturor, înaintea mea, chiar și înaintea ei. Ți-a oferit toată dragostea ei, așa cum doar o mamă o poate face. Când erai mică de tot, îi plăcea să-ți cânte. Așa adormeai. Mă miram mereu cum îi reușește. Îmi tot spunea că, atunci când vei crește mare, va fi mândră să iasă cu tine la o cafea, să mergeți la cumpărături, să-ți dea sfaturi, să-ți împrumute bijuteriile ei. Era atât de emoționată când povestea despre asta.

Am un nod în gât, am nevoie de aer. Cât de mult aveam nevoie de aceste amintiri! Încerc să fac un efort, dar nu mă pot abține. Suspin în tăcere, nodul din gât mă imobilizează. Lacrimile curg pe dinăuntrul meu curățându-mi sângele de toxinele durerii. Acționează la fel ca un antibiotic, spălându-mi atât rănile, cât și viața din ele. Și doare, ustură, dar continui...

— Cum a murit mama?

Întrebarea îl găsește nepregătit. Privește câteva clipe în pământ, apoi în depărtare. Refuză cu tot dinadinsul să mă privească în ochi.

— Un accident de mașină.

Atât. Se ridică grăbit, parcă vrând să pună capăt unei discuții care avea să iasă din limitele prestabilite, de parcă se răzgândise.

— Hai să plecăm. Se face seară și trebuie să reușim să-ți împlinim și poftele tale aventuriere.

Nu a vrut să-mi spună un cuvânt în plus despre accident. Mi-a promis în schimb că vom continua discuția, cândva. Cum poate fi atât de crud? De ce să întrerupă o conversație așteptată atât de mult timp? Știam că nici pe departe nu era totul. Poate era din vina lui? Îmi făcusem promisiunea să aflu. Până atunci, omul de alături nu era demn de încredere.

Revenită în Malmö, mă trezesc cu o durere îngrozitoare de cap. Exagerez când spun că mă trezesc, întrucât, după indicațiile ceasornicului, am dormit doar două ore noaptea asta. Mă irită gâtul și tușesc îngrozitor. Se pare că lupta pe care o duc devine tot mai grea, inumană pe alocuri. Nici trei cafele luate la repezeală, una după alta, nu mă ajută. Mă dor ochii, abia de reușesc să mă ridic pe jumătate din pat. Sofia lucrează de zor la parter, îngânând ceva. O fi o piesă cunoscută sau improvizații de-ale ei? Scorpia. Oare cum de reușește să rămână așa veselă mereu? Nu am auzit-o niciodată plângând, nici măcar o dată. Și o cunosc de atâția ani.

Miercurea trecută, când mă simțeam bine, am căutat pe Google, la început din pură plictiseală, apoi convingându-mă că e o decizie bună, că devin tot mai iritată la serviciu și trebuie să fac ceva în acest sens. Psiholog, Malmö. Nu pot să-mi explic de ce, dar am insistat să fie bărbat. Am făcut programarea în câteva clipe. Nu pot da înapoi, mai ales că, știindu-mi caracterul recalcitrant, am insistat să plătesc în avans consultația și m-a costat destul de mult.

Oare e în stare cineva să-și facă loc prin acest

labirint întunecat? Îmi este tot mai greu să gândesc lucid, iar asta e foarte complicat, mai ales când ai o facultate, un serviciu la care urmează să te prezinți, un părinte posesiv, o doică băgăreață și propria reflecție dezgustătoare în oglindă care te descurajează de fiecare dată. *Nu e bine, Adri, nu e bine deloc ce faci.* La naiba cu toți. Sunt extenuată.

Trebuie să mă îmbrac mai gros. Simt cum pielea mi se descuamează de la greutatea atâtor haine, dar mi-e tot mai frig și tâmplele îmi devin tot mai reci. Cândva nu era așa. Cândva alergam pe plaja lungă de câțiva kilometri în Porto Santo și mă jucam desculță prin nisipul auriu.

Fac un duș, mă parfumez și apoi mă machiez timp de o oră în fața oglinzii. Am reușit destul de bine să maschez totul. Sunt gata să ies în lume. Pe drum, tremur toată. Mă opresc de câteva ori și sunt cât pe ce să dau înapoi, dar nu cedez. Intru, gata să-mi explodeze pieptul. Am aproape douăzeci și șase de ani și încă mă port ca o puștoaică smiorcăită. Un glas cunoscut sâsâie în capul meu, dar prefer să-l arunc undeva într-un ungher. Știu, nu e pe mult timp. Recepționista îmi bifează venirea, rugându-mă să aștept câteva minute.

În fața mea, un bărbat căruia îi dau cel mult patruzeci de ani îmi zâmbește pasiv. Pare nevrotic, la cum îmi rânjește. Devin anxioasă. Dacă îmi găsește ceva? Dumnezeule! Sper să nu-mi dea și el pastile.

Stai liniștită, e doar un psiholog, nu psihiatru, se ceartă vocile din capul meu.

— Domnul Olan e gata să vă primească.

Recepționista îmi întrerupe pledoaria imaginară cu un zâmbet șters. Mă pufnește râsul. Numele îmi aduce aminte de Olaf, omulețul ăla de zăpadă din *Frozen*. Probabil Olan de dincolo de ușă are un nas uriaș și gâtul nu i se vede deloc. Sau poate că vorbește exact ca Olaf, zglobiu și un pic aiurit. Asta-mi dă curaj. Încă râd când deschid ușa.

Silueta domnului Olan mă face să-mi dispară imediat zâmbetul. Stă la masa lui de lucru, scriind ceva într-un jurnal. Are un chip angelic, dar marcat de trăsături pur masculine. E unul din tipii nordici, blond și cu ochi albaștri.

— Ia loc te rog, mă apropii imediat.

Îl văd cum îmi arată cu mâna spre unul din fotoliile din cameră. Mă așez tăcută, frecându-mi mâinile. Pentru o clipă, ni se intersectează privirile și ceva îmi spune că totul va fi bine.

Își închide jurnalul și se ridică imediat. E și îmbrăcat cu gust. Casual, cu pantaloni skinny bleumarin, o cămașă albă, perfect suflecată până la cot. Se așază cu grijă pe canapea și pentru câteva secunde mă privește în ochi cu blândețe.

— Despre ce ai vrea să vorbim?

Îl privesc încă o dată, de data asta cu teamă. Mi-e teamă să nu mă deconspire din prima, de fapt asta

m-a ținut mereu departe de asemenea interacțiuni. Anxietatea și consumul aleatoriu de nenorocire, pe lângă pumnii de medicamente înghițite, erau o combinație knock-out, pe care crezusem că o cenzurasem sub stratul de machiaj. Încep să-i îndrug tot felul de nimicuri despre criza de la vârsta de douăzeci și cinci de ani.

— Știți...

Îi răspund crispată, cu gândul să ies mai repede. Îmi face o remarcă – vrea să-i spun pe numele mic, Olan. Zâmbetul îmi apare în colțul gurii, dar dispare la fel de repede.

— Mă simt îngrozitor uneori. Am impresia că nimeni și nimic nu îmi poate aduce bucurie.

Uneori rătăcesc pe străzile din Malmö, cu căștile în urechi, fiind gata să continui așa la nesfârșit. E adevărat, nu prea am prieteni, dar nici nu simt nevoia să mi-i fac. Acest oraș mă deprimă, mă îngrozește.

— Ce anume te face să te simți astfel?

Simt că mă împiedic chiar și stând pe canapea.

— Probabil nu am avut cea mai frumoasă copilărie... Se presupune ca de acolo se trage totul, nu?

Mă privește calm, atât de calm, că sunt gata să mă pierd în acea privire. Clipește încet, încât reușesc să respir de câteva ori la fiecare clipire. Asta mă ajută să-mi revin.

— Am crescut fără mamă.

Nimic din expresia feței lui nu se schimbă. Continui să-i vorbesc despre Madeira și despre tot felul de întâmplări banale din copilărie. El ascultă, dar parcă îmi citește adevăratele gânduri. Am nevoie de o palmă zdravănă, să ies din acest meci dublu.

— Hai să revenim asupra relației cu tatăl tău.

Îi mulțumesc în gând pentru inițiativă.

— Tata nu are timp pentru mine. E ocupat cu afacerile. Aproape nu ne vorbim.

Îl văd cum așteaptă să-i mai spun ceva, dar efectiv nu am ce. Sau ar fi prea multe de spus.

— Și mama ta? Spui că ai simțit absența ei în copilărie.

Mă surprinde întrebarea lui. Credeam că o să insiste cu întrebări despre tata, că va încerca să scoată din mine o mărturisire în acest sens.

— Încă o mai simt.

Nici nu-mi dau seama cum ochii mi se umplu de lacrimi. La început culeg prima picătură din colțul ochiului stâng, apoi simt că nu reușesc să le opresc. După câteva secunde, plâng de-a binelea. Olan se apleacă și ia un șervețel de pe masă, apoi mi-l întinde. În scurt timp începe să-mi curgă și nasul, așa că îmi mai oferă un șervețel. Mă simt oribil, nu am mai plâns de ani buni în fața cuiva. În același timp, am impresia că mă eliberez de o povară de mult uitată în suflet.

— Încă o mai simt atât de mult...

Nu-mi dau seama cum am început să vorbesc, dar cuvintele ies din mine ca o explozie.

— Am simțit absența ei în fiecare clipă din viața mea. În prima zi de școală, apoi în prima zi de liceu, apoi în prima discuție între fete. Nu am avut-o alături ca să-i povestesc emoțiile primei întâlniri, nici ca să-i plâng pe umăr. Au fost sute, mii de momente care au rămas povestite doar pe jumătate. Sună banal, nu? E doar o poveste răsuflată despre o fată orfană. Nu aștept să surprind cu ceva, pentru că nu am cum. Așa consideră toți oamenii pe care-i cunosc. Nu sunt nici prima și nici ultima orfană.

Mă grăbesc să închei discursul, convinsă fiind că plictisesc cu istoria mea de victimă, încât cu greu ai fi crezut în autenticitatea durerii simțite. Olan se întinde și-l văd cum mă fixează blând.

— Adriana, ai încercat să-i scrii mamei tale?

De data aceasta îl privesc mirată.

— Deseori, înșirând pe hârtie anumite probleme la care ne gândim sau emoții pe care le avem față de un subiect sau o persoană, ajungem să eliberăm din noi frica și neliniștea, să apropiem această persoană ori să rezolvăm golurile. Vezi bine, unii oameni, pentru a-și organiza gândurile, pictează, desenează, ascultă muzică. Iar unii scriu.

— Și cum aș putea să-i scriu? Ce?

— Tot ce-ți trece prin cap. Pe bune. Încearcă

să-ți vizualizezi emoțiile, să le scoți din minte și să le descrii pe foaie.

Nu mă gândisem niciodată la una ca asta. Nici măcar nu aveam un jurnal, mi se părea o pierdere de timp. Preferam să fotografiez, imaginile erau net superioare oricărui text.

— Mulțumesc. Cât timp să scriu?

— Până când simți că te-ai eliberat de tot.

Se ridică în picioare, dând de înțeles că ședința a luat sfârșit. Îmi strânge mâna cald și sincer, și simt că într-un fel anume empatizez cu el.

— Ne vedem și data viitoare?

Ai vrea tu. Oricum, nu voi mai apela la Olan, metodele lui îmi par prea siropoase și poetice.

Ies din oficiu ușor amuzată și o iau la pas rapid prin mulțime. În ultimul timp încerc să fac lucrurile în grabă, am un sentiment că nu voi reuși, că trebuie să accelerez la maximum. Din păcate, cam de fiecare dată ajung în urma tuturor. După câțiva zeci de metri, începe să plouă și orașul devine și mai sumbru decât era.

E o nebunie. Am acceptat acest loc de muncă dintr-un alt motiv decât își imaginează cei din jur. Mă interesează banii mai mult decât experiența, pe care dacă mi-aș fi dorit-o cu adevărat, aș fi căutat-o departe de acest amărât birou de traduceri. Aș vinde mașina pe care tata mi-a dat-o la o săptămână după ce m-am angajat, dar e veche și nu aș lua mai nimic pe ea. Plus la asta, mă ajută să mă deplasez ca o anonimă prin mulțime, acesta e principalul avantaj al cutiilor metalice – se comportă ca niște cochilii atât de necesare introvertiților. Mă simt tot mai strâmtorată, mai ales de când tata m-a anunțat diplomat că va trebui să ne optimizăm cheltuielile.

La serviciu mă plictisesc cumplit, dar nu am altă soluție. Nu fac decât să traduc câteva texte pe zi din portugheză în engleză. Colega mea de birou e la fel de posacă ca mine. Are însă un avantaj – e și nebună.

— Ai mare potențial creativ, mi-a șoptit ea când ne-am văzut prima dată, în timp ce îmi analiza amănunțit fruntea și bărbia.

Îi spune Lærke, are douăzeci și opt de ani și e fascinată de științele ezoterice. Uneori o simt

cum mă scanează cu privirea pentru ca mai apoi să-mi raporteze ce a mai citit pe chipul meu. Lærke locuiește în Copenhaga, dar trece podul Öresund în fiecare dimineață.

— Seara la șase mă întorc acasă. Nu este cea mai rezonabilă soluție, dar m-am obișnuit. Știi de ce fac asta? Pentru că mă încarc zilnic din energia binecuvântată a podului. Pe mulți acesta i-a prins în brațe tocmai când se gândeau să sară. Eu am fost una dintre norocoase. Acum trec zilnic pe el și-i mulțumesc.

Deci, o nebună.

Vești bune: am primit primul salariu și îmi golesc imediat cardul. Ar trebui să-mi ajungă. În loc să o iau spre casă, mă întorc în direcția opusă. Știu exact unde trebuie să merg, știu cine mă așteaptă. Iuțesc pasul și în douăzeci de minute ajung în Rosengård, un cartier sumbru din Malmö. Îmi este frică, dar picioarele nu mă ascultă. Simt că vreau să o iau la goană, că e cazul să dispar, dar rămân. În oraș e tot mai multă neliniște, iar cartierul e un loc unde nu sunt recomandate promenadele. În iulie a avut loc un atac armat într-un mall din zonă, care până la urmă s-a dovedit a fi o răfuială între două bande. Subiectul îmi ridică adrenalina în sânge. În spiritul cartierului rău famat, îmi pun gluga peste ochi până ajung în dreptul unui magazin vechi. E închis, conform scenariului. Trebuie să apară din clipă în

clipă, sigur o să apară. Cineva de la etaj fluieră. Sângele mi se ridică în cap și acesta devine extrem de greu de echilibrat. Sunt pe un teren interzis. Ce fac aici? Du-te, te rog, te implor, pleacă de aici.

— Hei.

Întorc capul și văd o siluetă care apare de după magazin. Se apropie încet, privind cu atenție prin părți. Nu-i pot vedea fața și asta mă sperie și mai tare. Dau câțiva pași înapoi, dar silueta mă oprește.

— Hei, stai pe loc. Sunt eu.

E el. Am comunicat zilele trecute, am întrebat, mi-a confirmat. Nu mai aștept o secundă în plus. Întind mâna și primesc ceea ce mi-a promis. Îi dau și eu banii și o iau la goană spre mașină. Dacă m-a văzut cineva? Dacă mă prinde cineva? Mă calmez, spunându-mi că nu are cine să mă găsească în văgăuna asta. Îmi jur să nu mai vin, în timp ce dispar printre coridoarele murdare și infecte ale cartierului. Sunt o nenorocită, sunt o nenorocită.

Există două feluri de suferință – cea fizică și cea morală. Suferința fizică o înduri, pe cea morală ți-o alegi.

Éric-Emmanuel Schmitt

Sunt singură pe podeaua din baie. Nu știu cât timp a trecut de când m-am pornit să deschid pliculețul primit. Nici nu știu dacă am reușit s-o fac, sau dacă am leșinat din cauza bolii. Nu-mi amintesc. Privesc pierdută teracota albă și aștept. Aștept sâsâitul. Am încă multe întrebări și voi face uz de oricât de multe pliculețe ar fi nevoie, ca să-l descos. Șarpele ăsta e atotștiutor, dar cunoașterea lui îmi lasă sechele. Data trecută îmi dăduse să mușc din ea, și în ciuda iadului din livada de portocali, acesta nu m-a mințit nici pentru o clipă. Am încredere în el la fel de mult cum mi-e și frică. Șarpele îmi adulmecă vulnerabilitatea și apare din miezul ei.

— Sssss.

Sunetul vibrează ca o halucinație prin baie.

— Arată-te. Unde ești?

— Acolo unde am fost întotdeauna. În tine.

El anticipează întrebările și răspunsurile, îndoielile și certitudinile; mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu și îmi spune exact ce aștept să aud. Încep să mă identific cu el și să găsesc că suntem de o compatibilitate incredibilă. Îmi spune că e puterea mea și că de fiecare dată când am de

ales, să-l invoc.

— Șarpe, ce se ascunde în livadă?

— Trădare. Minciună. Pedeapsă. Moarte.

Mesajele lui îmi străpung urechile, iar ecoul țiuie asurzitor în timpane.

— Oprește-te!

— Totul ține de alegeri. Cât de mult ești dispusă să pariezi pe oamenii tăi? Ce ai spune despre ei dacă i-ai cunoaște cu adevărat, în cele mai ascunse locuri ale sufletului lor? Ce alegere ai face? Dacă vrei să afli ce se ascunde cu adevărat în livadă, asumă-ți furtuna pe care o vei semăna. Eu pot să-ți ofer cunoașterea pe tavă, dar care ar mai fi lecția învățată? Oamenii sunt mai vicleni decât șerpii. Caută răspunsurile în ei.

Benjamin își aranjă în geantă hârtiile, verificându-le minuțios cu degetele. Așa se știa dintotdeauna, meticulos și pedant. Dimineața a trecut să ia pastilele de la medic, pentru Adri. Gabriel îl molipsește de un entuziasm de care se învinovățește în momentele de luciditate. Nu vrea să-și facă așteptări și să semene speranță în deșert, preferă să fie un pesimist realist decât un optimist visător. Totuși, de fiecare dată când îl vede pe cercetător tot mai aproape de o soluție viabilă, acest lucru îl animă.

Relația cu Adriana e tot mai greu de gestionat. E încăpățânată, refuză până și să-i răspundă la salut uneori. Iar el nu are timp. Afacerile merg tot mai prost, din moment ce toți banii sunt investiți într-o gaură neagră. Dar nu are de ales. Își potrivește cravata, aruncă pe el paltonul și urcă grăbit în mașină. *Am toate șansele să nu mai pot plăti ratele pentru casă.* Gândul acesta îl îngrozește. Adriana nu l-ar ierta, e sigur de asta. Ar pleca și mâine împreună în Madeira și poate că ar aștepta fericiți deznodământul. Dar se autoconvinge că ar fi mai bine să aștepte. Câteva luni, apoi toate acestea nu vor mai avea sens, deși el și-ar vinde și sufletul

ca așteptarea și numeroasele investiții să merite efortul. Mai sunt câteva luni de purgatoriu, timp în care viața copilului său pare o miză oarecare într-un joc nedrept al sorții. El va lupta până în ultima clipă. Așa i-a promis Sarei. Așa și-a promis și sie însuși.

Își verifică telefonul, căutând cu speranță prin lista apelurilor primite. Niciunul de la Gabriel de la începutul săptămânii. Înseamnă că e ocupat cu cercetările, cu găsirea unei soluții. O sună pe Adriana, dar entuziasmul îi dispare după doar câteva secunde de așteptare. *Abonatul se află în afara ariei...* Avea să vorbească cu ea abia mâine. Starea ei se înrăutățește vizibil. Sofia l-a sunat la birou anunțându-l că Adriana s-a închis aseară în baie și refuza să-i deschidă. Cânta zgomotos și dansa necontrolat. Într-un târziu femeia a folosit cheia de rezervă, ca s-o găsească leșinată pe podeaua rece. A cărat-o pe brațe până în camera ei și l-a anunțat apoi îngrozită. Din păcate azi iar nu ajunge acasă, are de făcut o groază lucruri și cu siguranță va dormi pe canapeaua din birou. Dar mâine... Imploră în sinea lui timpul să aibă milă și să-i dea un răgaz.

Mănânc din două portocale odată. Îmi repet că portocalele din Malmö nu au un gust autentic, chiar dacă sunt un produs importat. E o plăcere de nedescris să le miros, să le dezbrac, să le desprind perfect feliile, cu grijă, așa încât niciun strop de must să nu se irosească în van. Continui prin a dezbrăca feliile de pielea lor transparentă și mătăsoasă. Urmez acele fibre intacte și le studiez la lumină, ca să-mi dau seama de unde vine miracolul acestui gust plin și îmbietor.

— Hei, dacă mai aduci zilnic portocale, vom fi grozav de productive.

Lærke intră în birou, cu un zâmbet larg și o energie debordantă, luându-mă prin surprindere. Capul îmi cădea pe masă de greutatea unei nopți albe. Eram gata să cad peste micul meu laborator oranj expus pe masa de lucru, dar a trebuit să păstrez aparențele oarecum șubrede pe care le creasem colegei de serviciu.

— Ai mâncat și semințele?

Întorc încet capul, surprinsă din nou să văd încă o persoană alături.

— Ce spui?

— Semințele de portocală, le-ai mâncat și pe ele?

Lærke mă privește insistent. Încerc să mă forțez, să-mi dau seama ce vrea să-mi spună și ce aș putea să-mi răspund.

— Nu, mă trezesc într-un târziu, le-am pus pe șervețel și le-am aruncat în coșul de gunoi.

— Nu trebuia să faci asta.... Îți voi arăta ceva.

O văd în clipa următoare că se apleacă lângă masă și ia din coș șervețelul. Îl pune înapoi pe masă și îl desface cu grijă.

— Știai că există o prezicere pe care o poți face cu semințele de portocale? Niciodată nu dai greș cu ea. Tot ce trebuie să faci este să te concentrezi la întrebarea care te frământă cel mai mult. Simultan, numeri semințele de portocale. Dacă iese un număr impar, e un NU hotărât. Dacă e un număr par de semințe, e DA. Joci?

Dau să ripostez, dar mi-e lene și numai ridic din umeri. E doar un prilej bun pentru a mai închide ochii ceva timp.

— Gata.

O văd pe Lærke entuziasmată. *Sunt doar câteva semințe, naivo,* mă gândesc.

— Hm, stai să vedem. 9, 10, 11... 11 sunt. Ba nu, stai, am mai găsit o una. Sunt 12. Deci e DA.

Se întoarce spre mine entuziasmată, fluturând prin aer șervețelul cu semințe, dar nu întâlnește decât o față palidă, știrsă, practic adormită.

— Nu te-ai concentrat. Nu?

Își ia scaunul și-l așază alături de mine.

— Te văd atât de abătută. Ce se întâmplă cu tine?

Nu-i răspund. Nu am ce să-i răspund. Se ridică imediat de pe scaun. Fata asta nu are o secundă de liniște.

— Uite, la sfârșitul săptămânii plec în Helsingborg, e la patruzeci de minute de Malmö. Dacă vrei, hai cu mine. Ba chiar trebuie să mergi, asta e dorința la care m-am concentrat eu și nu cred că ai vrea să fii chiar tu cea care strică ratingul pozitiv al prezicerii.

Îi răspund cu o ridicare din umeri, ce vrea să însemne doar un *du-te naibii.* Lærke însă îl percepe drept *da*, întrucât deja aplaudă și țopăie mulțumită. La plecare îmi repetă insistent că a vorbit serios și că nu am voie să mă răzgândesc.

— Încetează! Încetează! Încetează!

Mă ridic brusc din pat, transpirată și speriată. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Geaca e încă pe mine și de îndată ce realizez, o smulg de pe corpul lipicios și transpirat. Șarpele a avut grijă să nu se facă uitat. Visasem că stăteam pe plaja de pietre din Funchal și admiram apusul arid de soare. A apărut din senin, din ocean, dezvelindu-și corpul din adâncuri și făcând din el o punte pe mijlocul oceanului. Era de-a dreptul uriaș când a ajuns în fața mea. Vibrația sâsâitului care-i pulsa pe vârful limbii despicate dezvăluia un nou mesaj.

— Oamenii sunt mai vicleni ca șerpii. Ei îngroapă secretele în pământ, dar niciodată prea adânc în propria conștiință. Cu cât mai adânc au săpat ca să le ascundă, cu atât mai mult acestea răbufnesc pe suprafața sufletului. Cunoașterea e unica eliberare. Adevărul e unica armă prin care îți poți face dreptate. Îți place în ce te-au transformat? Așteaptă să vezi și la ce te-au condamnat... Caută răspunsurile în oamenii tăi. Nu ai teamă, sunt mereu în tine.

Șarpele are dreptate. Mă iau de proastă. Și eu, naivă, nu am insistat niciodată suficient ca să le aflu

jocul. Ce ascunde tata în livada de portocali? Ce implicare are el în moartea mamei și de ce mereu e răvășit de vina față de ea? De ce mă îndoapă cu pastilele astea dezgustătoare și mă bulversează cu seria lui de diagnostice inventate? De ce mă ține aici, captivă într-un oraș mortuar, în care mă vede topindu-mă ca o portocală sub greutatea teascului? De ce niciodată nu e aici? De ce nu mă iubește?

Cad dezechilibrată sub hohote de plâns pe marginea de fier a patului. Mă lovesc dur de ea și asta îmi alimentează furia. Urlu cu glasul Șarpelui pe care-l adăpostesc și ochii mei verzi se aprind într-un oranj ucigător. Merg în sufragerie, mă așez exact în capul mesei și îl aștept neclintită, cu tactul unui stâlp de piatră. Nu mișc, nu clipesc, nu permit niciunui stimul să mă desconcentreze de la ceea ce am de făcut.

Tata nu se lasă așteptat. După ce lipsea o noapte, a doua zi venea mereu la fix acasă. Se descalță fără să mă observe, oftează enervant și moșnegește.

— Adri... ah, nu mă așteptam. Ai mâncat?

— Vino. Așază-te.

Îl privesc sticlos și asta îl pune în gardă.

— Ce se întâmplă cu tine? Spune-mi, te rog, ce e cu tine?

Îmi ia capul în mâinile lui murdare și bătătorite. I le-am îndepărtat cu o singură mișcare. Sunt neobișnuit de puternică.

— Ce te face să crezi că e ceva în neregulă cu mine? Nu ai obosit să mă vezi ca pe o nebună?

Mă privește consternat.

— M-au telefonat de la administrația facultății. Ești în urmă cu examenele, iar tu știi cât de strict stau lucrurile aici. Ai putea repeta anul, ai putea să...

— Tu ai ucis-o pe mama?

Tata se ridică brusc, stupefiat de acuzația tranșantă pe care o aude. O palmă îmi desființează obrazul drept cu atâta energie, încât mă găsesc pierdută printre picioarele mesei câteva secunde mai târziu. Nu mă ridic de acolo și nimeni din casă nu se încumetă să mă ajute. Pe podeaua de lemn se preling lacrimile orgoliului. La scurt timp, adorm în aceeași poziție pe care mă încăpățânez să o păstrez. Dimineața mă prinde însă în pat. Prin crăpătura ușii o surprind pe Sofia, antrenată în același exercițiu de spionaj prin care interacționăm în ultimul timp. Pe noptieră mă așteaptă un ceai cald și o nouă moviliță de pastile.

Când le scrii, lucrurile își trăiesc o a doua viață.
Nedjma

Mă stresează curățenia excesivă din oraș. Suedezii sunt obsedați de ordine. Până și apa de la robinet pare delicioasă. Deși, cu atât de mulți imigranți, lucrurile încep să se schimbe în rău. Trei tineri îmbrăcați de două ori mai lejer decât mine trec în viteză pe alături. Unul dintre ei își întoarce capul și-mi face cu ochiul. Abia mă țin să nu mă dezechilibrez, dar revin să constat că sunt indiferentă față de orice detaliu cu tentă erotică. Mi-e tot mai îndepărtată lumea flirtului, mi-e grețoasă ideea de sărut, atingeri. Nu mă pricep la sex. Mi se par niște stranietăți de ordin animalic, pentru care trebuie să ai doar hormonii necesari. Eu însă sunt cu defect și la acest capitol. Fără machiaj, sunt o hidoasă. Când am îmbătrânit atât de mult? Mama era foarte frumoasă, cel puțin așa arată în fotografii. Îmi amintesc de recomandarea lui Olan să-i scriu. Poate că aș fi ignorat-o în continuare, dacă, în disperarea mea, nu aș fi găsit în ea o modalitate să-mi omor timpul. În plus, mi se pare că așa reușesc să ajung la o înțelegere cu cineva, ceea ce era o raritate în ultimul timp.

Bună, mamă!

Sunt eu, fiica ta, Adriana. Oamenii din jur mă cunosc drept fiica lui Benjamin. Și recunosc, mi-e greu uneori să mă impun ca fiind și fiica ta, să te port în conversațiile mele despre familie, ca pe o barcă în care de obicei te plimbi prin amintirile copilăriei, împărtășite cu prietenii sau colegii de clasă. Prefer să-i las să-și imagineze că sunt răsfățata unui tată văduv, exaltat de iubire față de propria fiică și obsedat de fericirea ei. Dar nu e așa. Sper că măcar tu l-ai avut aproape din contul absențelor lui nemotivate din viața mea. El întotdeauna te-a preferat pe tine, dar s-a ales cu mine.

Nu e ușor să fiu fiica ta, deși să te iubesc nu e deloc greu. Pentru că am învățat să mi te imaginez ca pe un Dumnezeu creat doar pentru mine. Dumnezeu creat, crescut, sacrificat exclusiv pentru mine. Aș putea să completez chiar acum foaia cu rugăciunile pe care ți le-am adresat și pe care nu le-ai auzit niciodată. Dar, de la o vreme, am încetat să mă mai rog. Doar dorul e cel care, săpând în mine, mă face să cred că sunt tot mai aproape să te găsesc. Te simt în adâncul meu, unde curg aceleași ape din care ai izvorât și tu, ca și toate femeile din acest neam.

Până atunci însă, încerc să-ți scriu și să forțez în mine acea legitate naturală a dragostei. Mi-e frică de ziua în care ea nu mi se va mai subordona și atunci va trebui să mă zbat pierdută în unica realitate pe care am trăit-o cu adevărat în relație cu tine: Lipsa. Abandonul.

Iartă-mă, mamă, dar sunt zile în care îmi este prea greu să fiu fiica ta. Iartă-mă, pentru că mi-e greu să te iert.

Adriana

Nu am reușit să scap de Lærke. M-a tot sâcâit două săptămâni la rând să merg cu ea. Acum stă în dreapta mea în trenul spre Helsingborg și-mi zâmbește. Nu o suport, dar nu am de ales. Mă simt îndatorată, ea mă acoperă de multe ori la birou. Sunt zile la rând pe care le dorm. În ultimul timp și stările de vomă sunt mai accentuate și cerul mi se învârte mai des, iar picioarele nu mai reușesc să mă susțină prea mult. Simt cum, în modul cel mai direct, mă usuc.

— Gata, am ajuns.

Mă întorc și văd aceeași față fericită. Dumnezeule, cum e posibil? Doar nu s-a născut așa, cu zâmbetul tatuat pe buze. Starea ei permanentă de bine devine agasantă.

Mă ia de mână exact în clipa în care sunt gata să-i propun să ne întoarcem.

— Hei, vreau să-ți arăt un loc special. Vin aici de fiecare dată când mi-e greu. Astăzi însă va fi un moment special, întrucât vom descoperi *fika*.

O privesc nedumerită, dar nici nu mă lasă să intervin, evident.

— *Fika* e o filosofie suedeză pe care am adoptat-o

încă din primele zile petrecute în Malmö. Înseamnă să ai un coffee-break împreună cu cineva. De fapt, e vorba mai mult de socializare decât de consumul propriu-zis al cafelei. Sporovăiești despre lucruri frumoase și interesante. Mișto, nu? Apropo, să știi că suedezii sunt consumatori înrăiți de cafea. Atât de înrăiți, încât să nu te ducă capul să ceri o cafea decafeinizată vreodată.

— Și?

— *Fika* e un cuvânt foarte des folosit de suedezi, continuă ea, fără să-și facă griji de lipsa mea de entuziasm. Sigur, după *tack*, adică mulțumesc și *hej*, adică salut. *Tack, hej, fika.*

Îmi întinde din nou mâna, radiind de fericire. Are ceva în privirea și intenția ei prostuță care nu poate fi refuzată. Accept să merg cu ea, cu rugămintea să nu ne mai ținem de mână. Se pare că nu îi pasă. Ghidate de pașii ei mărunți, ieșim în oraș. Sunt fericită că gara e chiar în centru. În față văd o clădire din cărămidă roșie cu un turn, construită în stil englezesc.

— E primăria, intervine Lærke.

Hoinărim câteva minute prin oraș, dar îi dau repede de înțeles că mi-e frig și că am face bine să scurtăm traseul. Îmi face cu ochiul și iuțește pasul, fără a înceta să vorbească.

— Întrucât plouă destul de mult, suedezii adoră să vorbească despre ploaie. Dar la fel de mult iubesc

și soarele. Când e vreme bună, sunt înnebuniți după băile de soare.

O întrerup brusc.

— De ce îmi povestești atât de multe despre suedezi, și nu despre danezi? Doar ești din Copenhaga.

Îmi zâmbește, în timp ce se oprește să comande două cafele.

— Pentru că așa e firesc. Suntem în Suedia și îți povestesc despre suedezi. Dacă într-o zi ajungem în Danemarca, îți povestesc și despre danezi.

Nu am mai comentat în plus. În scurt timp ajungem în fața altui turn, de dimensiuni mai mari.

— Karnan, mi-l prezintă Lærke cu zâmbetul pe buze.

Ridic privirea și nu văd nimic special. Un turn ca oricare altul. Mi-e și puțin rău, obosesc deja mult mai repede de la drumurile lungi.

— E turnul meu și azi vreau să-ți fac cunoștință cu el. Pare hidos, da? E un turn medieval, de pe vremea când danezii stăpâneau zona. Dacă te uiți atent de sus, vezi și malul danez.

Îmi face semn să urcăm. Sus, vântul suflă încordat. Îmi mijesc privirea, să nu lăcrimez. Dinții îmi tremură de frig în gură, condamn gândul care m-a îndemnat să-i accept propunerea. Lærke îmi face semn să mă apropii de margini și să privesc în depărtare. Norii parcă s-au oprit în loc și fac un duet

perfect cu marea. O văd cu ochii închiși, purtată de simfonia valurilor. Încerc să fac un efort, să-i repet gestul, să mă detașez. Simt un ușor tremur prin tot corpul. E freamătul acelei mici plăceri.

— Ești atât de tristă, sparge Lærke tăcerea. Dar îmi placi. Știi că în Japonia există o categorie de oameni singuratici, care au ales izolarea în detrimentul socializării? Li se spune *hikikomori*. Unii îi acuză că refuză în mod intenționat să socializeze, dar eu îi înțeleg. Treaba asta vine în urma unui șoc afectiv, a unei emoții specifice. Recunosc că, uneori, am impresia că ești un *hikikomori*, doar că unul cu serviciu și facultate.

O ascult în tăcere, privind în același timp marea din față.

— Iar tu ești enervant de veselă mai tot timpul.

Lærke se repede spre marginea turnului, am impresia că vrea să sară. Mă arunc din urma ei și-i sfâșii haina cu unghiile. Mi se oprește inima în loc, sunt gata să strig, dar ea nu face decât să se sprijine de zid, prăbușindu-se lângă el. Mă face să mă simt prost, mai ales că se amuză pe seama faptului. Mă dezarmează cu gesturile ei caraghioase și imprevizibile. Încep să regret călătoria cu o necunoscută.

— Iartă-mă, te rog, iartă-mă. Uneori am crize din astea de râs pe care le controlez cu greu.

Apoi își înghite cuminte râsul copilăros și continuă

cu seriozitate.

— Viața trebuie prețuită, Adriana. Și nu e ușor, e o alegere la care trebuie să lucrezi zilnic, în fiecare clipă. Fericirea în sine e o alegere.

— Nu și pentru mine. Sunt într-o cutie fără uși și fără ferestre. Oricât de mult aș vrea să ies, nu găsesc ieșirea.

— Mereu există o cale de ieșire, Adriana. Știi...

Face o pauză, o simt cât de greu îi este să respire, dar și mai greu îi este să spună ceva.

— Am fost și eu acolo. Dar iată-mă astăzi aici, dovada vie că și în cutia ta sunt uși pe care negi să le observi.

— Lærke, sunt bolnavă. Nu cred că mai rezist mult. Corpul nu mă mai ascultă, nimeni din casă nu mă mai ascultă.

Ea mă privește neîncrezătoare.

— Știi de ce am vrut eu să mă sinucid? După ani de tratamente, după o copilărie irosită prin spitale și o adolescență convalescentă, am primit vestea. Nimic nu a mers așa cum trebuia, urmau să-mi fie extirpate ovarele. Am ieșit din sala de operație pustie și iremediabil distrusă. A urmat un an de depresie, apoi încă unul. Gândul că sunt un vas gol, că nu-mi voi putea strânge niciodată la piept copiii, că am fost privată de cea mai autentică și mai miraculoasă experiență dăruită unei femei, toate acestea m-au făcut să mă înfurii pe Dumnezeu și să-mi închid

sufletul pentru El. Asta ești și tu acum... Poate nu e cazul să cauți uși, ferestre, ci doar să ieși de sub ea. E cutia ta. Nimeni nu te-a izolat în ea.

Povestea lui Lærke mă sensibilizează. Mă regăsesc în durerea ei, deși îmi este străină.

— Ce s-a întâmplat pe pod?

— Podul Öresund a fost o decizie spontană. Când mă țineam doar cu unghia degetului mic de pilon și eram gata să cad, am început să mă împotrivesc panicată. Frica, înălțimea, șocul, au acționat cu premeditare împotriva planului pe care-l aveam. M-am zbătut să nu pierd contactul cu pilonul, l-am sculptat cu îndârjirea degetelor încordate, până când am reușit să mă împing înapoi. Singură am înțeles că nimic nu e mai de preț decât viața. Acel moment când eram legată doar cu un fir de ață de tot ce este viu mi-a adus lumină și pace. De atunci sărbătoresc fiecare clipă și las iubirea, frumusețea, binele să intre în mine și să spulbere bezna care se adună peste noapte.

Coborâm ținându-ne de mână. În fața trenului, o opresc și îi spun, privind-o pentru prima oară cu adevărat în ochi.

— A fost cea mai grozavă *fika* din viața mea.

Încerc să-mi revin după ziua de ieri. Iar am luat pastilele nepotrivite. De data asta nu știu ce scuză să-mi găsesc, am făcut-o din plictiseală, dar știu că mă pot opri oricând. Am ajuns la trei dimineața acasă, după o noapte de nesomn. Eram sigură că trec neobservată și de data asta, dar nu mi-a mers. Sofia m-a prins intrând în casă pe furiș. Partea și mai groaznică e că mi-a văzut fața, ochii, buzele, obrajii. Trebuie să fi arătat oribil de tot, la ce privire a făcut. Habar nu am de ce nu dormea nebuna la acea oră, cert e că a aprins lumina în cel mai nepotrivit moment.

— Doamne, fetițo, în ce hal ești.

S-a repezit la mine ca un vultur, speriată. M-a luat practic cu forța, m-a dus la baie și m-a răcorit sub un jet rece ca gheața. Nici asta nu m-a ajutat. M-a cărat în camera mea, punându-mi câteva comprese. Am rugat-o să mă lase singură. Am urlat efectiv la ea să mă lase în pace. A ieșit cu greu, nu înainte să mă amenințe că vom discuta despre asta imediat cum îmi revin. Cel mai important e că tata nu e acasă, ar fi fost prea mult să-i văd pe ambii agitându-se ca doi cocoși în jurul meu.

Afară plouă. De ce nu mă mir? E atât de trist aici, mai ales acest sfârșit nesuferit de noiembrie. Poate că ar fi mai suportabilă viața de dincolo de fereastră, dacă n-aș ști că în Madeira e Festivalul de final de an. Îmi apare în față scena: tata bea *poncha*, eu suc, ne relaxăm la o terasă, pălăvrăgind despre mărunțișuri. Apoi trecem prin Parcul Santa Catarina și coborâm spre Avenida do Mar, zona aglomerată a capitalei. Facem promenade pe malul mării, printre palmieri verzi și iahturi. Mi-e dor de luminile acelea rupte din rai. Nu am chef deloc să cobor, dar trebuie. Îmi iau o pătură și trec tiptil pe la baie, să-mi maschez defectele sub un strat gros de machiaj. Merg apoi în salon, unde o găsesc pe Sofia care bea o cafea și privește televizorul. Mă așez tăcută lângă ea. Apoi o îmbrățișez strâns, strâns. O implor să nu-i spună lui tata. O asigur că a fost doar o petrecere. Câteva pahare de bere, nimic mai mult. O fac să-și aducă aminte de tinerețea ei. De frumoasa ei Brazilie. Se lasă dusă de val, îmi povestește tot felul de prostii. O aud fără să o ascult, în timp ce îmi vine de câteva ori să vomit. Încă mi-e rău, dar nu o las să-și dea seama. Spre final, mă impune să-i promit că nu mai repet isprava de azi-noapte. O îmbrățișez încă o dată, deja pot spune că suntem prietene. Ce nesuferită e, dar bine că m-a crezut.

— Adriana, mă trage de mână înapoi pe canapea. Știu că ți se pare că eu și tatăl tău ne aflăm în tabăra

adversă. Şi ai dreptate, nu e corect să nu ţi se spună lucruri atât de importante. Nu sunt în măsură să te luminez, anumite adevăruri trebuie dezgropate la momentul potrivit. Înţelege-l pe tatăl tău, sunt sigură că abia aşteaptă acel moment. Ai puţină răbdare. Aşteaptă şi speră.

O oră mai târziu privesc pe fereastra dormitorului, spre întreg oraşul. Vine iarna, trece încă un an din viaţa mea şi asta mă sperie. Ce voi face, cum voi proceda? Sunt disperată, simt că nu mai pot să fac faţă acestei singurătăţi. Aş putea să merg în Litta Torg, să mă plimb pe străduţele pavate, ori să beau ceva în unul din restaurantele din piaţă. Aş putea să merg în Cartierul Vaster din apropiere, să meditez în faţa căsuţelor din cărămidă roşie. Sau aş putea să merg în piaţa Davidshallstorg, să dau o raită prin magazinele de lux, sofisticate şi moderne. Treaba însă e că nu am bani. X mi-a cerut şi mai mult de data aceasta, motivând că şi la el au crescut taxele. Trebuie să mă gândesc la ceva. Iartă-mă, tată, nu am răbdare.

Îmi spun că putea să fie şi mai rău, că pot să ies din starea asta împuţită, că-mi pot depăşi fricile. Sunt bună la teorie. Trebuie să merg la universitate, astăzi am curs. Nu am fost nici data trecută, aşa că ar putea să dea de bănuit pentru toată lumea. Corpul şi mintea însă mă duc în altă parte. Ieri am avut nişte spasme musculare incontrolabile şi azi trebuie să-mi revin. O pornesc aiurea pe străzi, nu înainte de a înhăţa aparatul de fotografiat, până ajung în Västra Hamnen, un cartier relativ nou din Malmö. E unul dintre puţinele locuri care mă atrag, cel puţin pentru că e diferit de centrul oraşului. Ignor Turning Torso, care cică ar fi cel mai fotografiată clădire din Malmö. Nu mă atrag locurile pângărite de prea mulţi ochi, nu le pot privi cu aceeaşi ardoare şi entuziasm. Merg pe lângă casele aranjate drept, care diferă şi ele una de cealaltă şi le fotografiez pe rând. Lipsesc draperiile, aşa că văd tot ce se petrece dincolo de ferestre, ce face fiecare locatar în parte. Un bărbat de la etajul doi priveşte televizorul, ceva mai la dreapta o doamnă îşi îmbracă cămaşa neagră peste lenjeria de aceeaşi culoare. Are un corp atât de suplu şi fin, de mă roade invidia. Mă forţez să

le prind gesturile, chiar dacă în fotografie nu le voi vedea decât umbrele. Ţin aparatul de fotografiat cu ambele mâini, de frică să nu-mi scape. Sunt mulţumită de ce mi-a ieşit. Înaintez apoi spre mare, pe faleza cu podea din lemn. Mă aşez cât de repede pot, întrucât iar mi se face rău. Marea mi se aruncă în faţă, iar nemărginirea ei mă linişteşte. Gândurile o iau razna, mă întorc în trecut, spre gaura aia întunecată şi obscură. Simt că trebuie să vorbesc cu cineva despre asta. Nici mamei nu pot să-i spun.

Nimic nu e mai interesant decât să te întorci într-un loc unde nimic nu s-a schimbat, doar ca să vezi cât de mult te-ai schimbat tu.

Nelson Mandela

Tata insistă să mergem din nou în Madeira. Deşi vestea m-a înviorat, efectiv simt că îmi va fi aproape imposibil să urc în avion, să merg pe drumurile deloc uşoare din oraş, să rămân trează şi conştientă tot acest timp... El însă ţine morţiş să mergem, vrea să-mi spună ceva important. *De ce nu aici*, îl întreb. *Ai încredere,* răspunde el. *Prostii, tată.* Dar mă las convinsă.

De la euforie la panică e doar o jumătate de oră, uneori chiar şi mai puţin. În avion, ritmul bătăilor inimii aproape că se dublează. Simt că, dacă nu fac ceva, mă arunc pe geam. Scot din geantă o sticlă cu apă şi o beau pe toată. Sigur, mai e ceva dizolvat în apă. Revin lângă tata, îmi cuplez centura şi simt cum mă transform. Am chef de glume, mă agit suspicios pe scaun şi merg la baie o dată la zece minute. Ajunşi în Madeira, tata mă ia de mână şi mă poartă prin livada de portocali, până mă împiedic de o movilă de pământ. Râd ca o depravată, el mă priveşte îngrozit. Nu am cum să mă opresc. Nu sunt eu, nu pot să mă adun. Tata continuă să mă urmărească depăşit de situaţie, dar nu-mi reproşează nimic. Naivul, probabil crede că am emoţii. De-ar şti

adevărul, oare ce ar face?

— Adriana, am revenit aici, pentru că îți datorez niște explicații. Data trecută nu am avut suficient curaj. Nici nu eram convins că ar trebui să-ți spun...

— Bla-bla-bla... continui eu în timp ce scobesc cu o creangă uscată în movila vâscoasă.

— Adriana, te rog să mă asculți atent de data asta. Subiectul este foarte sensibil și aș vrea să mă asigur că mă înțelegi până la capăt.

Mă prefac supusă și schițez sarcastic o aprobare.

— Vezi acest mormânt?

— Mormânt?

Nici nu-mi putusem da seama că stăteam în fața unui mormânt. Retrag stânjenită creanga cu care tipărisem deja câteva inimioare pe una dintre movile.

— Adriana, stai jos.

Mă forțează să mă așez alături de el.

— Aici se odihnește pe veci mama ta.

— Aici, adică aici? În livadă, aici?

Sunt la fel de incoerentă precum o alcoolică în ultimul stadiu de ebrietate. Tata în continuare este mai preocupat să-și ascundă emoțiile decât să încerce să mă descifreze.

— Chiar aici, Adriana. Stai chiar în fața ei.

Își prăbușește fața în palme și se retrage în visul său nostalgic despre *cum ar fi fost dacă*. Eu încerc să disociez ce a spus și foarte târziu prind mesajul. Mă

cutremur toată...

— Ooooh...

Mă arunc pe movila bolovănoasă și sălbatică, încep să mănânc ca un om bolnav din țărână. Tata mă privește încremenit. Scuip bucățile de pietre ce-mi scrâșnesc printre dinți și asta îmi provoacă voma. Tata reacționează și încearcă să mă îndepărteze de mormânt, iar eu mă rup cu toată forța din mâinile lui...

— Mincinosule! Lasă-mă, trădătorule!

Îi muşc mâna și mă eliberez de cătușele grele.

— Adriana, fiica mea, nu am vrut să suferi. Nu am vrut să o asociezi pe Sara cu un mormânt. Voiam să ai o amintire plăcută și caldă despre ea, așa cum mi-o amintesc eu.

— Ai ucis-o, tu ai ucis-o!

Continuau să urle prafurile prin mine, să mă transforme într-o lupoaică atacată, gata să dezlănțuie forțele naturii odată cu ea. Livada îmi răspunde corespunzător. O rafală violentă de vânt ne izgonește în scurt timp din Edenul portocalelor. Frunzele se desprind negricioase și se năpustesc înfuriate peste noi. Tata mă apără de crengile ce trosnesc și se rup sub ochii noștri înspăimântați. Cerul nu ne mai adăpostește sub seninul lui și nici copacii nu ne mai vor sub coroanele lor sărăcăcioase. Aplecați de rușine și plini de vină, ieșim gârboviți din livadă. Mă sprijin de tata și aud cum inima-mi

bate rar de tot...

— Adriana, trezește-te. Adriana!!!

A trecut o săptămână de când am revenit din Madeira. Lucrurile nu au evoluat mult de atunci. Încă suntem ambii afectați de fiecare gest și cuvânt. Nu deschidem acest subiect și ne raportăm la cele întâmplate ca la un coșmar.

De azi nu mai conduc. Dimineața am avut un accident de mașină, mai exact am lovit ușa dreaptă de un stâlp. Airbag-ul nu s-a deschis, nu a fost ceva grav. M-am ales doar cu o sperietură bună. Dădusem volanul spre dreapta, suficient de puternic încât să evit tamponarea cu o mașină care venea lateral. Asta le-am spus tatălui meu și Sofiei, plângându-mă pe cât de iresponsabili sunt șoferii din Malmö. Tata a vrut să alertăm imediat poliția, dar l-am convins să nu o facă, pretinzând că empatizez cu bătrânelul care se afla la volanul celeilalte mașini. În schimb, i-am liniștit spunându-le că intenționez să utilizez bicicleta pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Îmi tremură mâinile. De fapt, îmi tremurau și înainte de accident. Nici nu reușisem să depășesc starea din ultimele zile. Nu țin minte prea multe detalii din ce am făcut, întrucât uit aproape tot ce s-a întâmplat cu câteva ore în urmă. Ajung în Lilla Torg

și-mi iau o cafea tare. Mă îndrept apoi pe străduțele pavate, doar să-mi omor timpul cu ceva. La birou nu am fost de trei zile, Lærke mi-a explicat că e ultima dată când mă poate acoperi, deci mâine trebuie să dau pe acolo. Habar nu am cum voi face asta.

Drept consecință a celor mai recente evenimente, tata mi-a promis că va încerca să găsească mai mult timp pentru mine, ceea ce nu mă bucură. Nu acum. Lærke mă asaltează și ea cu drăgălășenii gratuite. Mi-e dor de un moment autentic de singurătate.

— Ah, draga mea. Ai avut un noroc chior, mi-a spus ea. Ți-am citit zodiacul pentru astăzi și scria negru pe alb că te așteaptă o încercare grea.

Lærke vorbește încontinuu și asta îmi permite să mă retrag în gânduri. De fapt, vinovată de accident eram eu. Veneam de pe un drum adiacent și nici nu am observat cum am ajuns deja în intersecție. Ascultam o piesă rock și încercam să dau volumul la maximum. Nu-mi amintesc exact cum s-a întâmplat totul. În câteva clipe eram deja cu mâna pe volan, răsucindu-l violent spre dreapta, lăsând în stânga mea un copil care traversa strada la trecerea de pietoni. Am reușit pentru o clipă să-i văd fața înlemnită de groază. Era o fată de vreo zece ani, uscățivă, cu părul dat pe spate. Chipul ei încă mi se zbate pe retină. Sper că e bine, pentru că eu, cu siguranță, nu sunt.

Benjamin gonea cu o viteză nepotrivită pentru acest oraș liniștit. Se grăbea să ajungă la întâlnirea cu Gabriel. Trecu prin cartierul Ribersborg exact când se înserase de-a binelea. Parcă mașina strâmb și înaintă apoi câteva minute spre plajă. În dreapta se vedea clădirea Turning Torso, iar în depărtare podul Öresund se arăta și el, mijit prin ceață.

—Ai venit pe jos?

Un bărbat apăru din întuneric, strângându-i mâna cu putere. Avea în jur de cincizeci de ani, cel puțin atât îi dădeai la vederea bărbii mari și a părului încărunțit. Ochii blânzi îi străluceau sub lumina lunii, dând impresia unui mare înțelept al vreunei epoci apuse.

— Ba nu, Gabriel, am venit cu mașina.

Benjamin privi în jur și înțelese că, în afară de ei și de câteva păsări somnambule care zburau la mică înălțime, nu mai era nimeni.

— De ce mi-ai dat întâlnire aici și nu la o terasă pe pietonală?

— Din același motiv pentru care ne dorim să purtăm discuțiile noastre în cel mai discret mod. Apoi, mi s-a făcut dor de vechile noastre întâlniri.

Ai și uitat cum mulți ani în urmă ieșeam pe plajă și pălăvrăgeam până noaptea târziu?

Se aplecă și scoase două cutii de bere dintr-o geantă care zăcea lângă picioarele lui. Îi întinse una colegului său.

— Beam câte o sticlă de bere și cântam la chitară piese country, îți amintești?

— Dar sunt la volan, protestă Benjamin.

— Îți vei lua mașina mâine dimineața, oricum e prea densă ceața acum. Ia loc lângă mine.

Îi făcu semn să se așeze pe aceeași geantă de piele, goală deja.

— Știu că îți faci griji, prietene, zise Gabriel gânditor. Îți împărtășesc îndoielile și fricile. De-aș fi în locul tău și de-aș avea o fiică care să sufere astfel, probabil aș face același lucru.

— Doar că eu nu prea fac nimic, răbufni Benjamin. Decât să aștept.

— Nu fi atât de deznădăjduit, dragul meu prieten.

Îl bătu prietenește pe umăr, apoi îi ciufuli părul de pe frunte, ca-n vremurile de odinioară.

— Știi că nu sunt cel mai bun interlocutor, se scuză Benjamin. În ultimele zile, mă frământă o idee legată de originea anomaliei.

— Asta-i bună. Oare nu tu m-ai asigurat că e de natură genetică și că se transmite de la mamă la fiică?

— Așa e, dar mai e ceva.

Beau ambii câte un pic din berea rece și se zgribulesc de frig.

— Săptămâna trecută am fost în Madeira cu Adriana, continuă Benjamin. I-am arătat unde se află mormântul mamei sale. Credeam că asta ne va apropia, dar reacția ei a fost cel puțin bizară. Îmi scapă ceva din comportamentul ei și nu-mi dau seama ce.

— Îmi pare rău, prietene, îl compătimi Gabriel, convins în sinea sa că știe exact ce se întâmplă cu Adriana.

— Tot de atunci nu-mi dă pace un gând. Stând lângă mormântul ei, mi-am amintit că în una din conversații, Sara a menționat că boala nu e chiar atât de veche, din moment ce prima femeie care a suferit de ea a fost bunica Adrianei, Alma.

— Hm, și în ce etapă a cercetărilor urma să-mi spui asta? zise dezaprobator Gabriel.

Benjamin se scuză cu o ridicare nevinovată din umeri. Privi întrebător către prietenul său.

— Fii pe pace, nu cred să influențeze cursul studiului.

— Dar ceva trebuie să fi provocat anomalia...

— Dragul meu prieten, din păcate nu sunt istoric. Oricum, pentru liniștea ta, îți promit că voi face câteva cercetări. Pe mine altceva mă preocupă. Resursele financiare se epuizează văzând cu ochii, doar știi că în ultimul timp facem experiment după

experiment.

Gabriel ridică mâinile în aer.

— Cum facem?

Benjamin nu-i răspunse nimic. Se ridică și făcu câțiva pași înainte. Apa era agitată, ajungându-i până la picioare.

Se întoarse spre Gabriel, zâmbindu-i calm.

— Nu-ți face griji, găsesc o soluție.

Își luară rămas bun în tăcere. Gabriel avansa în cercetările lui, ceea ce era îmbucurător. Benjamin simțea că momentul în care va trebui să-i mai divulge o parte din adevăr Adrianei era aproape. Și judecând după ultimele evenimente, avea de ce să ezite.

Mă trezesc în mijlocul unei câmp imens, o Sahara înverzită. E atât de verde, încât culoarea ierbii îmi intră în ochi, ca blițul vechilor aparate de fotografiat. Abia de reușesc să înaintez printre firele dese și înalte. Sunt desculță, dar nu-mi este frig. Ba chiar contactul cu pământul îmi gâdilă fin tălpile și mă face să surâd.

Îl văd aplecând iarba în unduiri curgătoare. E mai mare ca niciodată, pielea i se întinde solid și fără cusur pe corp. Se mișcă greoi și atent, pare calm și previzibil, dar uneori strivește drastic iarba cu o singură zvâcnire din coadă. Traseul său circular delimitează o zonă separată de toată întinderea, o insulă pe care corpul său masiv și lunecos o împrejmuiește și pe care mă găsesc captivă și stingherită.

— Aici e casa ta? îl întreb.

— Casa mea e peste tot. Sunt omniprezent, veșnic, atotștiutor și atotputernic. Dar am o slăbiciune. Fără voi, oamenii, m-aș plictisi. Nu am întâlnit nicăieri creaturi mai ridicole sau mai interesante. Jocul cu voi este de-a dreptul revigorant. Mă faceți invincibil și odată cu mine, voi înșivă deveniți liberi.

— Hai să jucăm atunci.

— Știam că ești tentată. Am întrezărit în tine o curiozitate luciferică. Hai să jucăm!

— Adevăr sau Provocare?

— E jocul meu preferat. Oamenii nici nu și-au dat seama că prima oară l-au învățat de la mine. E o cursă perfectă pentru cei slabi. Ei întotdeauna își imaginează că au de ales. Uneori însă Adevărul e deghizat în Provocare și invers. Ca în orice alt joc, trebuie să alegi atent cu cine îl joci. Adică, să fim serioși, cum ziceți voi, muritorii: *cine ar inventa un joc pe care să-l piardă?* Și de cele mai multe ori oamenii nu sunt pregătiți, iar fiecare dintre ei plătește cu sufletul. Acum că ți-am explicat regulile jocului, spune-mi, dragă Adriana, ce alegi?

— Vreau Adevărul. Acel Adevăr pe care îl țin ascuns cei din jur, cel care e îngropat în livadă, la capul mamei mele.

— Ah. Mama ta. Da, puternică ființă a fost Sara. Îmi pare rău că nu am avut mai mult timp la dispoziție să o vizitez, înainte de a se alătura celeilalte tabere pentru totdeauna. Mama ta s-a salvat singură, din moment ce și-a ispășit păcatele înainte să plece. E trist să mori lent, știind că nimeni și nimic nu te poate salva. Recunosc, am ispitit-o în fiecare zi, dar de fiecare dată găsea un motiv să mă izgonească. Tu și tatăl tău ați stat mereu în calea mea. Cât de ridicoli pot fi acești oameni!

— Mama a murit subit, într-un accident de mașină.

— Ha-ha-ha... Naivă ești, dragă Adriana. Ți-am zis că oamenii sunt mai vicleni decât șerpii și nu m-ai crezut. Tatăl tău te ține la degetul mic, pentru el ești doar un pion.

— El a ucis-o pe mama? Te provoc să-mi spui Adevărul, Șarpe!

— Indiferența a ucis mai mulți oameni decât ura. Întreabă-l pe el. De ce nu a salvat-o?

Nu se presupune că dragostea e cea care vindecă orice boală? De ce nu a iubit-o atunci suficient ca s-o țină în viață? De ce și-a privat fiica de căldura și dragostea nemărginită a propriei mame?

Sarcasmul și tonul său aprig fierbeau în mine ca lava unui vulcan gata să erupă. Ochii mă usturau, iar mâinile îmi tremurau încordate în pumni. Șarpele și deșertul verde dispărură în ceața înecăcioasă.

E vina mea că nu sunt iubită? Nu știu cum să numesc această emoție care mă macină pe interior, mă surprinde chiar și în cele mai fericite momente. Mă simt istovită, am impresia că am trăit nouă vieți și niciuna dintre ele nu mi-a aparținut. Mi-e dor de mama pe care nu am avut-o niciodată și care totuși trăiește în mine mai mult decât trăiesc eu. Încă îmi sună în cap sâsâitul furios, care mă umilește fără încetare. Încerc să mă dezic de el, pierzându-mă cu bicicleta printre mulțimea de care mă lovesc pe stradă. Trec de clădirile lipsite de culoare ale orașului și ajung acolo unde mi-e frig, dar mi-e atât de liniște. Malmö se îmbrățișează prin mare cu Copenhaga și această fermecătoare combinație îți taie respirația. Las bicicleta pe unde apuc și mă apropii cât mai mult de mare. Vântul șuieră sfidător, bate în permanență, mă atrage în mare. Trag aer în piept și simt cum toată lumea rămâne în spatele meu. Stau așa mult timp, habar nu am cât, până îngheț de-a binelea. Mă ridic și merg pe pasarelă, ajung până în vârf, privind înainte marea, fără să clipesc. Vântul însă mă face să lăcrimez, e atât de puternic încât îmi ridic brațele în apărare. Simt că plutesc, că mă ridic sus de tot

și pot ajunge așa până la Copenhaga. Apoi și mai departe, dincolo de ocean, dincolo de Polul Nord, într-un punct în care tristețea mea se va fărâma în mii de bucăți.

Ajung acasă pusă pe ceartă. Liniștea de la malul mării readuce într-un final furtuna. Găsesc salonul pustiu, nici Sofia nu este, chiar dacă o văd de fiecare dată la această oră citind pe canapea. Aud zgomote la bucătărie.

— Adriana, tu ești?

Auzindu-i vocea, mă înfurii. Mă îndrept spre bucătărie. E cu șorțul de bucătărie pe el, cu nasul murdar de făină, îngânând o melodie retro.

— Ah, ai și ajuns. Vino să mă ajuți, m-am încurcat cu clătitele astea.

Arunc o privire pe masa de bucătărie și nu-mi vine să cred. Tata încearcă să gătească clătite portugheze, preferatele mele din copilărie. Pepene galben, ciocolată albă și smântână dulce pentru umplutură, la care tata adaugă mereu bucăți de pulpă de portocală coaptă. Pentru prima dată de când suntem în Suedia, se apucă să facă ceva. Fără să-i spun nimic, îmi spăl mâinile și încep să umplu clătitele.

— Cum te simți?

Mă irită întrebarea.

— Ca de obicei. Ție cum îți merge?

— Binișor.

Îl simt cum se forțează să pună pe roate conversația. Refuză să mă privească în ochi. Se apucă să glazureze clătitele cu sos de ciocolată.

— Nu uiți să iei pastilele?

— Nu.

— Nici injecțiile?

Nu-i mai răspund. În schimb, profit de liniște ca să-mi structurez atacul. Vreau să-i arunc în față suspiciunile, dar mi-e frică că aș putea să încep a plânge. Nu vreau să fiu slabă. Îl rog pe Șarpe să mă audă și să-mi dea puteri. În următoarele minute simt cum corpul meu primește o energie masculină potentă și rațiunea îmi devine ascuțită și tăioasă.

— Deci, e adevărat, din cauza ta a murit mama. Și să nu îndrăznești să mă lovești!

— Adriana, nu trebuie să faci asta.

— Ce-o să-mi spui? Că a fost un accident de mașină? Cât de proastă și neînsemnată îți par?

Fața îmi este roșie, aproape învinețită de furie și disperare.

— Îți place de mine așa? Zici că mă iubești? Nici măcar nu ți-ai dat seama că stai în casă cu o pierdută! Aș putea chiar mâine să mor în brațele tale și n-ai mișca un deget, așa cum nu ai făcut-o nici pentru mama. Ba dimpotrivă, tu ne-ai omorât pe ambele. Tu m-ai adus la starea asta! Văd acest corp cum mă părăsește de la o zi la alta și abia acum

îmi dau seama... Ție îți convine!

—Adriana, oprește-te, nu știu de unde ți-au venit asemenea idei...

Se apropie și încearcă să mă îmblânzească, dar gestul mă înnebunește și îl împing violent spre frigider.

— Te urăăăăăsc!

Îl încolțesc ca o leoaică și continui să-l intimidez cu privirea în flăcări. Întrezăresc în ochii lui frică și regret profund. Mă simt victorioasă. A ales să se joace cu mine și m-a subestimat, ca întotdeauna. Cei slabi își merită soarta.

Mă retrag în cameră, arunc câteva haine într-o valiză și ies săgeată din casă, trântind ușile în urma mea.

„Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi. Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume. Eu voi fi, pentru tine, fără seamăn în lume..."

Micul Prinț, Antoine de Saint-Exupéry

Deschid cele două ferestre mari și în față mi se aruncă soarele. E rece, dar mi-e plăcut să mă trezesc la lumina lui. Cu excepția celor câteva deplasări la universitate, la birou e locul unde îmi petrec aproape tot timpul. Nu mă mai întorc acasă, sunt hotărâtă. Lærke e noua mea prietenă.

— Știai că, dacă donezi sânge în Suedia, primești o notificare în momentul în care sângele tău va fi folosit pentru a salva o viață? Asta îi face pe donatori mai conștiincioși și îi încurajează să repete gestul. Am fost de trei ori deja și nu mă opresc aici.

Mi-a arătat cu mândrie mesajele primite. Zâmbea împlinită, de parcă cucerise Everestul. I-am zâmbit drept răspuns, dar imediat am regretat gestul, atunci când m-a luat de mână și mi-a propus să merg cu ea. Am încercat să găsesc un pretext credibil, dar efectiv nu știam ce să-i spun. M-a salvat subiectul cu pastilele. I-am explicat că sunt incompatibile cu donarea de sânge. *Poate mai târziu, când mă fac bine, cine știe,* i-am răspuns.

Azi mi-am pus pe mine doar un maiou strâmt și atât. Stau lângă fereastră, în chiloți și maiou, nici nu

știu de cât timp. În birou oricum nu intră nimeni. Îmi analizez reflecția pe sticla ferestrei și ceea ce văd continuă să mă sperie. Mă citesc de la frunte spre sâni și invers. Pielea mi s-a zbârcit și ridurile se pliază perfect pe grimasele depresiei. Dincolo de geam încerc să găsesc fericirea în lucruri mici, în variații de emoții, în gălăgia ordinară a vieții. Dar în zadar. Mă irită până și cel mai nevinovat zâmbet de copil. Tăcerea mi-a devenit umbră, iar ura – soră. Îmi afund privirea în ziarul matinal, lăsat de Lærke pe birou. Citesc ultimele noutăți și rămân surprinsă să constat că mai sunt lucruri care mă uimesc. Malmö s-a clasat pe al treilea loc în topul celor mai fericite orașe din Suedia și al șaptelea din Europa. Cică este o oază de verdeață și liniște. Îmi pare o aberație. Am încercat, chiar am încercat să mă împrietenesc cu el. Am intrat într-o zi în Folkets, considerat cel mai vechi parc din lume. Copaci cu trunchiuri virile, beculețe colorate, tot țacâmul. Citisem pe un site că voi găsi acolo circa zece mii de flori. Am văzut doar câțiva muguri și niciun copac înverzit. Așa e mereu în cazul obiectivelor turistice populare. Li se face o publicitate exagerată, care nu surprinde onest realitatea.

Mă așez la masă și las măștile să cadă. E timpul să vorbesc cu mama.

Mamă,

Aud sâsâitul de șarpe încontinuu, șuierându-mi prin creier. De când am plecat de acasă e însoțitorul meu fidel. Știu că e ceva în neregulă cu el, îl simt uneori ca un ghimpe în coastă, sugându-mi vlaga și infectându-mă cu veninul său morbid. Dar nu pot avea încredere în nimeni altcineva decât în el acum, mamă. Simt că ai dezaproba relația noastră, te văd cum mă privești din poze, îngrijorată și tristă din cauza mea. Iartă-mă, dar este peste puterile mele să mă întorc la tata. De azi înainte îi voi spune Benjamin.

Te rog, să nu mă părăsești. Fii îngerul meu.

Veghează-mă.

Adriana

Iau scrisoarea și o pun undeva printre cărți. Îmi îmbrac paltonul căptușit cu blană, pe care l-am luat cu mine. Trebuie să mă întâlnesc cu Lærke la gară.

— Pentru început, poți să te muți la mine, în Copenhaga. Mama e plecată în deplasări, așa că o lună nu vom fi deranjate. Mâncare putem face împreună. Dacă nu stai prea bine cu banii, pot să te ajut eu o perioadă.

I-am mulțumit, sărutând-o pe ambii obraji. Mă simt aiurea gândindu-mă că va trebui să stau în același apartament cu ea, dar nu am de ales. Am asigurat-o că am niște rezerve pe care le voi lua cu mine. În același timp, mă gândesc insensibilă la ce șoc va avea Benjamin că-i lipsesc două mii de euro.

Lærke nu s-a limitat doar la oferta de cazare.

— Vom lua autobuzul. Alegem FlixBus, e mai sigur. Am fi luat o mașină, dar ne va costa o avere, cu tot cu închiriere, asigurare și taxa de trecere peste pod. Cu trenul e plictisitor, dar și mai scump. Te aștept poimâine în Malmö Central Station, la unsprezece fix. Autobuzul pleacă la ora unsprezece și cinci minute. Cel mai bine e să urcăm în ultimul moment. Nu-ți face griji, de rezervarea locurilor mă

ocup eu. Apropo, să nu iei multe lucruri cu tine. Eu am de toate.

Cât de mult mă bucur că s-a oferit să mă ajute. În aceste momente, chiar am nevoie de cineva să mă organizeze. Sunt ca o barcă pierdută în larg, Lærke va fi vâsla cu care încerc să ajung la mal. Cu cât mă apropii mai mult de stație, cu atât mă simt mai prost. Cred că voi leșina, vreau cât mai repede să mă așez pe scaunul mizerabil din autobuz, ca să evit panica mulțimii.

Lærke deja mă așteaptă. Îmi face fericită cu mâna. E îmbrăcată în negru, zici că s-a camuflat perfect pe fundalul clădirilor gri ale acestui oraș.

— E unsprezece și trei minute, urcăm sau nu?

Îmi face semne agitată, arătând spre ceasul de la mână. Urc repede și mă așez pe ultimul scaun de la fereastră. E destul de frig și asta mă trezește din starea de leșin, iar expresia ei zâmbitoare de pe față îmi dă încrederea că va fi bine. Ajungem în patruzeci de minute în apropiere de Copenhagen Central Station. Coborâm ultimele, eu posacă și Lærke chicotind. Îmi spune că avem de mers cincisprezece minute pe jos. Nu o ascult, doar o urmez în tăcere, pierdută.

E un sfârșit trist de decembrie și un început monoton al celui de-al douăzeci și șaselea an din viața mea. Copenhaga este un oraș la fel de sec. Sunt de două săptămâni aici, dar abia ieri am găsit ceva care să mă provoace în legătură cu acesta. Mă plimbam prin portul Langelinie, fotografiind de zor, ca să omor timpul până avea să se întoarcă Lærke din Malmö, de la serviciu. Am tot încercat să o conving să renunțe, asigurând-o că vom reuși să ne întreținem din rezervele mele, dar nici nu a vrut să audă. Refuză să trăiască din contul cuiva, chiar dacă acel cineva îi este dator. Deci, fotografiam abuziv tot ce-mi ieșea în cale, gândindu-mă între timp la tot felul de prostii, când am remarcat o mulțime de oameni opriți în jurul unei sculpturi. Curiozitatea lor m-a intrigat. Mă apropii și deslușesc izolat pe o piatră, trupul metalic al unei femei care privește în așteptare marea.

— E Mica Sirenă, simbolul orașului Copenhaga.

Mă întorc și văd lângă mine un bărbat de cel mult șaizeci de ani. Probabil m-a observat fotografiind energic și m-a luat drept un turist entuziast.

— Arată cam patetic, i-o tai eu.

O clipă mă privește pieziș, apoi îmi face semn cu mâna să mă apropii. Încă insistă să-mi creeze o impresie bună despre statuie.

— Ai auzit de povestea *Mica Sirenă*, scrisă de Hans Christian Andersen, nu? Păi bine, Edvard Eriksen, un sculptor celebru, s-a inspirat din această poveste și a creat această minunăție. Ce-i drept, inspirația lui a fost și o balerină, Ellen Price, cea care în anul 1909 a dansat ca prim-solistă în spectacolul de balet *Mica Sirenă*. Se spune că Ellen a refuzat să pozeze nud pentru sculptor, așa că doar chipul sirenei este modelat după cel al balerinei. Trupul statuii a fost modelat după cel al soției sculptorului, Eline Eriksen.

Vorbește calm, într-o engleză perfectă, din postura unui ghid cu experiență.

— Mica Sirenă și-a pierdut de două ori capul, la modul cel mai direct. O dată i-a fost tăiat brațul și de multe ori a fost stropită cu vopsea. Vandalism. De fiecare dată însă a fost salvată și restaurată, astfel încât și astăzi stă aici, cuminte, pe malul apei. Ar putea să se arunce în spuma valurilor în orice clipă, dar n-o face. Rezistă, în ciuda adversităților naturii, în ciuda privirilor apatice ale turiștilor, în ciuda mării care ar primi-o înapoi de azi. Pentru că nimic nu poate învinge o femeie îndrăgostită să renunțe. Ea încă își mai așteaptă prințul.

Îmi zâmbește plăcut și, pentru prima dată, îi

zâmbesc și eu. Încerc să adun niște cuvinte care să exprime o scuză, dar îmi face semn să mă opresc.

— Nu e cazul să îmi explici, draga mea. Ești și tu o Mică Sirenă. Încă nu ai făcut loc pentru dragoste în viața ta și simți că ai vrea să te arunci în mare, să te pierzi spre nicăieri. Dar nu dispera, așteaptă-l. Dragostea va da un nou sens vieții tale. Nu e de vină acest oraș sau această statuie pentru nefericirea pe care o trăiești. Dacă vei trece dincolo de superficial și dacă-ți vei deschide inima, vei vedea minunății pe care nici nu ți le-ai imaginat. Antrenează-ți sufletul să identifice dragostea, altfel riști să treci oarbă pe lângă ea. Mult noroc!

Cuvintele lui au trezit în mine vinovăția pe care nu mai eram în stare să o simt de ceva timp. Imediat de cum ne-am despărțit, m-am așezat pe o bancă și în văzul tuturor m-am răcorit printr-un plâns purificator. *Eu sunt cauza tuturor frustrărilor și a nemulțumirilor. Trebuie să încerc să mă schimb.* Mă bucur că sunt lucidă, mă bucur că sunt în stare să accept adevărul, sunt recunoscătoare pentru acest moment de eliberare, dar mă gândesc, speriată, că probabil imediat ce voi auzi din nou sâsâitul, nu voi mai gândi astfel. Trecătorul avea dreptate. Sunt o Mică Sirenă, așa îmi spunea și tata. Doar că eu nu sunt un personaj și sunt capabilă să-mi scriu scenariul propriei vieți. Asta trebuia să înțeleg.

Sunt foarte îngrijorat. Cum îți vei lua pastilele? Trebuie să urmezi tratamentul!
Te rog să mă contactezi.

Benjamin și mesajele lui de azi. E atât de obsedat de tratament, încât nu se poate concentra pe alte lucruri care țin de persoana mea. Habar nu are unde sunt și ce fac. Dacă am fost răpită, închisă ori chiar asasinată? Lærke mă vede agonizând și îmi propune:

— Ce zici dacă mă întâlnesc cu el? Îi spun că ești ok și să nu-și facă griji, doar că ai nevoie de timp. Apoi îl rog să-mi dea mie pastilele, iar eu ți le voi aduce. Așa împăcăm pe toată lumea.

Mi-am dat seama că are dreptate, este cea mai bună soluție de moment. Fără ea, aș fi fost cu siguranță pierdută.

A doua zi, a revenit radiind de fericire și cu o pungă plină cu medicamente.

— Îți transmite salutări și te roagă să ai mare grijă de tine. Nu e supărat că i-ai luat banii. Sper că nu e ceea ce cred. În schimb, i-am spus că a fost ideea ta să-l contactez și e foarte bucuros că vrei să urmezi tratamentul.

Mă simt prost că nu i-am zis despre bani, dar ea

nu insistă să ceară mai multe detalii. Mă roagă să ies cu ea în oraș. Mă convinge cu argumentul că voi vedea ceva unic, poate cel mai frumos Târg de Crăciun din lume. Lærke are o săptămână liberă, așa că pot profita din plin de energia ei pozitivă și aventuroasă. Suntem în drum spre Grădinile Trivoli, unde are loc Târgul. Lærke îmi prezintă cu pasiunea unui orator înnăscut locurile pe unde mergem.

— Aceasta e piața Gammeltorv, îmi explică ea. Vezi aceste două mere din vârful fântânii arteziene? Sunt aurite, apa țâșnește din ele doar o singură zi pe an: la 16 aprilie, de ziua reginei. Și dacă tot veni vorba de regină, peste șase zile te invit la Palatul Christiansborg. Acolo va fi prezentată trăsura de aur a reginei. O poți vedea doar de două ori pe an, de 1 ianuarie și 16 aprilie. Nu putem rata evenimentul.

Recunosc că începe să-mi placă s-o ascult, mă las dusă de val și savurez. Trecem prin mai multe târguri amenajate în piețe sau parcuri, și de fiecare dată cred că am ajuns la destinație. Laerke îmi face semn să merg mai departe. Ajungem într-un sfârșit în Grădinile Trivoli, ghidându-ne după mirosul plăcut de migdale prăjite. Sunt impresionată. Sutele de brazi împodobiți atât de original, mirosul de ciocolată fierbinte și miile de luminițe intens colorate creează o atmosferă reconfortantă.

— E de basm, nu-i așa? Doar e țara lui Hans Christian Andersen, chicotește Lærke.

Are dreptate. Înaintăm printre standurile pline de obiecte handmade și ajungem în dreptul unui peisaj magnific. În fața noastră e un întreg lac înghețat, transformat în patinoar. Nu cedez insistențelor ei de a ne da cu patinele, așa că ocolim și ne continuăm plimbarea.

— Hai atunci să mâncăm ceva, îmi spune ea și bănuiesc că urmează ceva special.

Ne delectăm papilele cu niște clătite cu gem și zahăr, combinate cu câte un pahar de vin fiert.

— Noi îi spunem *glögg*, explică Lærke.

Se simte ca la ea acasă, îmi face mereu semne să o urmez. Ajungem în scurt timp în fața unui carusel-turn foarte înalt. Încerc să refuz, să explic că neapărat mi se va face rău, dar oare pot?

— The Star Flyer are optzeci de metri și merită fiecare centimetru. Priveliștea e incredibilă.

Urcăm încet, provocarea pare ușor de realizat. Văd întreg orașul, e impunător, îmi place. Apoi blestematul de turn începe să se învârtă și odată cu el se amestecă totul în capul meu. Înțeleg că sunt pe cale să leșin și o strig pe Lærke. Speriată, aceasta mă sprijină cu firavul ei corp. Mi-am revenit peste câteva minute în brațele ei, la câțiva metri de turn.

— Ți-am spus?

Privirea ei e toată o scuză imensă.

— Hai să ne retragem. Feeria asta mă ametește.

— Sigur, îmi răspunde ea imediat. Putem merge

în Christiania, e chiar în centrul orașului. E raiul hipioților și al anarhiștilor. Acolo sigur nu se organizează nimic de Crăciun. E foarte palpitant, peste tot gonesc bikerii, care controlează și Pusher Street, strada unde se vând tot felul de prostii. Acolo poți asista la cele mai tari răfuieli. Poliția se implică foarte rar, dacă nu deloc. Din câte știu, nu este curent și nici serviciu de salubritate. Și nici să nu te gândești să faci vreo poză pe acolo, îmi spune ea, arătând spre aparatul de fotografiat.

Mă privește cu ochii exagerat de mari până nu se mai abține și scapă un chicot de râs.

— Glumeam, scumpo. În general, îți recomand să nu calci pe acolo niciodată.

O asigur că nu am de gând să fac asta, dar o parte din discursul ei îmi rămâne tatuat în gând. Ne retragem încet spre casă.

Cuvinte fără înțeles și întâlniri întâmplătoare se preschimbă în cele mai puternice dovezi în ochii unui om cu imaginație, dacă simte o flacără în piept.

Friedrich Schiller

Copenhaga devansează Amsterdamul după numărul de biciclete, astfel încât fiecărui locuitor îi revin câte două. Mai mult de 50% dintre locuitori merg la serviciu anume cu acest mijloc de transport. Acest lucru se datorează unei culturi care încurajează mersul cu bicicleta, dar și unei infrastructuri de invidiat, cu semafoare sincronizate cu viteza de mers a bicicliștilor, trasee pietruite fără borduri. Există chiar și o pistă suspendată, Cykelslangen, care contribuie decisiv la ameliorarea aglomerației. Odată cu apariția pistei, municipalitatea se confruntă cu o problemă neprevăzută: tinerii care se distrează, aruncându-se în apă de pe pistă.

Citesc articolul pe diagonală și sunt distrată de acest detaliu. Mă gândesc totuși că pistele astea ar merge la pachet cu mai mult soare. Ieri am închiriat o bicicletă pe câteva zile. Aș face-o pentru o lună înainte, dar nu am bani. Am nevoie de toată rezerva.

Urc pe o frumusețe pe două roți de culoare roșie. Se asortează perfect cu rochia mea. O las să mă ducă nedefinit pe căile ascunse ale pierzaniei. Afară picură încet și asta mă ajută să reconstitui traseul necesar de parcurs până în Christiania. Pedalez

grăbită, ca să nu-mi dau timp de răzgândire, până remarc o inscripție deasupra capului. *You are now entering the EU.* Cu greu îmi vine să cred că aceasta e intrarea. Încep să cercetez împrejurimile cu atenție și tresar la fiecare zgomot. E chiar la fel de groaznic pe cât îmi povestise Lærke. Peste tot văd inscripții graffitti, cuvinte necenzurate și amenințări pe pereți sau clădiri, ce dau impresia că sunt părăsite. Ici-colo văd tineri care merg fără noimă. Mă iau după linia de deplasare a acestora și curând ajung în dreptul unui panou pe care scrie *Green Light District.* Pe el sunt menționate în patru limbi trei reguli pentru cei care decid să meargă mai departe: *Distrează-te, Nu alerga - te poți panica, Fără fotografii.* Cartierul pare rupt dintr-un coșmar. E o zonă bântuită în cel mai direct mod, iar contrastul față de restul orașului este evident. Ajung în cele din urmă pe Pusher Street. Ce caut aici? Mă sperie lipsa de control pe care mi-o permit. De ambele părți ale străzii stau tarabe murdare și dezordonate. Îmi amintesc acum foarte clar cum fusesem ispitită să ajung în acest loc. Mint că pot să mă controlez, nu fac față deciziei de a mă schimba. Dovada e că am luat banii cu mine. După cincisprezece minute sunt deja pe bicicletă, pedalând în grabă, fără a mă mai uita înapoi, ca un infractor ce părăsește subit locul crimei. Viteza prea mare mă aruncă pe asfalt la primul hop. Cu mâinile puțin zgâriate, încep să caut frenetic pachețelul

pe care-l ascunsesem în buzunarul paltonului. Mă liniștesc când îl găsesc tot acolo și inspir aerul umed până în oase. Chiar și în ultimul ceas de pocăință, aleg să nu fiu de partea mea.

— *Kan jeg hjælpe dig med noget?*

O voce caldă coboară peste mine. Ridic ochii și remarc bărbatul care mă privește insistent și confuz.

— Cu mine vorbești?

Îi răspund în portugheză fără să-mi dau seama. Privirea îi devine și mai mirată.

— Ah, nu ești din Danemarca, exclamă el în engleză.

Mă ajută să mă ridic, apoi verifică și bicicleta.

— Ai o pană de cauciuc. Dacă vrei, te pot ajuta. Trebuie doar să găsesc câteva lucruri necesare.

Îl privesc, nu mi-e antipatic. E puțin mai înalt decât mine, are corp atletic și sculptat grațios. Barba cu reflexe roșcate îi conturează frumos linia feței. Are ochii verzi, curați și buzele pline, perfect conturate. E îmbrăcat simplu, dar cu mult gust. Nu pot să nu observ cum femeia din mine își îndreaptă spatele și încearcă să atragă atenția aranjându-și simetric părul pe conturul lateral al feței.

— Intri și tu, ori stai aici în frig și mă aștepți? Nu-ți fă griji, nu e decât un magazin cu unelte și materiale pentru casă.

Încăperea are în jur de o sută de metri pătrați, iar în spate se vede o scară care dă spre un nou etaj. Nu

arată rău.

— Sunt Eldar.

Ridic capul și îl privesc în ochi pentru prima dată. Nu reușesc să citesc în ei intențiile, dar privirea lui mă calmează.

— Adriana.

— Frumos nume. Așteaptă puțin aici să aduc instrumentele, apoi îți repar și bicicleta.

Revine imediat cu o cheie, o pompă și alte lucruri. Se așază într-un genunchi și începe deja să lucreze. Desface șuruburile de la roată cu cheia, apoi desface frânele. Execută manevrele cu o exactitate de invidiat. Îl privesc atentă la tot ce face și fiecare mișcare se transpune expresiv pe fața mea.

— Aici lucrezi?

Ce întrebare stupidă putea să-mi vină.

— Pot spune că da.

Zâmbește, are un zâmbet la fel de sincer ca și privirea.

— Sunt vânzător în acest magazin. După cum vezi și tu, vând tot felul de materiale de uz casnic.

— Ce se află la etajul de sus?

— Acolo e casa mea. De fapt, atelierul. Pictez în timpul liber.

— Nu știam că pictorii pot fi atât de ordonați, îi spun, admirând perfecțiunea cu care sunt aranjate lucrurile în magazin.

Reiau tonul distant:

— Și ce pictezi?

Îl văd prea concentrat: pleacă, apoi se întoarce cu un cuțit. Face fel de fel de manevre cu el, operațiune imposibilă pentru cineva ca mine, până reușește să scoată cauciucul din roată.

— Pictez tot ceea ce mă inspiră. Arta poate fi găsită și lângă un coș de gunoi. De asta am și venit aici, să caut o inspirație diferită. De altfel, e ca o gură de aer.

— E cam rău famat cartierul, nu?

— Să zicem că fiecare va găsi aici exact ceea ce caută. Ca să știi, zona făcea parte din dispozitivul de apărare a orașului. Zidurile construite atunci sunt printre ultimele ziduri din secolul al XVII-lea rămase în lume. Cu timpul aici s-au construit clădiri folosite de armată pentru muniție și arme. Prin 1970, hipioții au ocupat o parte din clădiri, protestând astfel față de prețurile prea mari ale locuințelor în Copenhaga. Apoi, un jurnalist a declarat Christiania „oraș liber" și astfel a apărut și deviza lui. Cum îți spuneam, locul a devenit un paradis pentru anarhiști și hipioți. Acum însă lucrurile s-au schimbat. În Christiania trăiesc în jur de nouă sute de oameni, iar cei care vor să ne urmeze exemplul trebuie să treacă un interviu, după care consiliul local decide dacă devin rezidenți sau nu. Una dintre condițiile principiale pentru a fi lăsat să locuiești aici e să știi un anumit meșteșug de care are nevoie comunitatea. Eu am

fost de acord să vând în acest magazin. Nimeni nu e la curent cu atelierul de la etajul doi. Oficial – e spațiul închiriat pentru trai.

Îmi face semn să aștept, îl văd că iese și aduce un scaun.

— Există niște reguli stricte aici. Da, se vând droguri pe Pusher Street, dar în linii mari sunt ușoare. Sunt interzise armele, violența și drogurile tari. Fotografiatul este interzis dintr-un motiv lesne de înțeles. Ce se întâmplă aici, rămâne aici. În rest, locuitorii sunt oameni pașnici, care comunică firesc cu turiștii. Autoritățile intervin doar în cazuri de maximă necesitate. E simplu, dacă vrei să vezi viața alternativă a danezilor, vii aici. E un cartier boem, cool, altfel. Ca să știi, peste un milion de turiști vizitează anual Christiania.

Sunt fascinată de cât de multe lucruri cunoaște. Nici nu am observat când a reușit să-mi repare bicicleta.

— Se înserează de-a binelea, așa că e mai bine să pleci. Dacă mai ai treabă pe aici, sau dacă vei mai avea o pană de cauciuc la bicicletă, știi unde să mă găsești.

Îi mulțumesc și pretind că vreau să-i plătesc pentru serviciu. În realitate, nu mi-au mai rămas bani, așa că respir ușurată când refuză în mod categoric. În sinea mea, am siguranța că nu e ultima dată când îl văd.

Eldar își duse mâna la ochi, pentru a remarca printre picăturile de ploaie pata roșie care dispărea după colț. Îl surprinse privirea ei și buzele coapte. Ploaia se întețea, dori să o ajungă din urmă pe acea femeie enigmatică, să-i spună să aștepte în magazin până apare soarele, dar își dădu seama că era prea târziu. Avea un sentiment că o cunoaște de mult timp, doar că abia acum le-a fost dat să se întâlnească. Adriana era inspirație pură, un înger demonizat, pe care voia cu tot dinadinsul să-l descifreze. Pentru prima oară după câteva luni, Eldar s-a refugiat în atelier.

Gabriel își desfăcu nodul la cravată, vizibil deranjat de faptul că toată ziua purtase costum. În São Paulo era o căldură insuportabilă, mult mai evidentă după frigul resimțit în Malmö. Îl copleșea imensitatea orașului, dar și ambuteiajele care se întindeau pe sute de metri înainte.

Conferințele i se păreau o joacă de copii mari, din moment ce acasă o descoperire grandioasă se lăsa așteptată. Lucrurile se împotmoliseră în ultimul timp, motivul aparent fiind insuficiența de investiții. Ar fi apelat la alți colegi geneticieni, dar Benjamin avea o paranoie bolnăvicioasă când venea vorba de implicarea altor cercetători. În fond, nu-i displăcea nici lui ideea de a intra în istorie de unul singur.

— Un ceai rece, vă rog.

Își luă paharul și intră în Piața Municipală a orașului. Era un colecționar înrăit de statuete, fiind convins că va descoperi ceva de calitate și de data aceasta. Hoinări printre rândurile pline cu brânzeturi, măsline, obiecte artizanale și alte lucruri. Se opri în dreptul unei tarabe pline cu fructe, meditând. Avea o groază de ipoteze, dar niciuna încă nu dăduse roade. Totuși, era sigur că merge pe pista corectă.

Benjamin era tipul de bărbat amabil și nu se simțea presat să-i raporteze.

— Ce fruct e acesta?

Ochii i se opriră în dreptul unui tarabe colorate.

— *Oranges*, îi răspunse vânzătorul, într-o engleză perfectă.

Știa cum arată o portocală, din moment ce făcuse sute de teste pe ele.

— E o portocală coaptă. Dacă doriți, pot să o tai să vedeți.

Bărbatul luă un cuțit și un fruct din cutie și-l despică în două. Gabriel văzu în interior compoziția unei portocale obișnuite. Până și mirosul era același. Totul era identic, cu excepția cojii de culoare verde.

— La noi portocalele coapte au coaja verde. Atunci când coaja devine portocalie, e semn că acel fruct e pe cale să putrezească. De altfel, explicația culorii verzi vine de la prezența clorofilei în coajă. În țările însorite din America, precum și în alte țări tropicale, clorofila rămâne în fruct.

— Atunci de ce în Europa toate portocalele, chiar și cele importate, au culoarea oranj?

Vânzătorul îi zâmbi. Probabil auzise aceeași întrebare de sute de ori până acum.

— Oamenii asociază fructele verzi cu cele necoapte. Portocalele din Europa și chiar din Statele Unite sunt expuse la etilenă, substanță care descompune clorofila. Unele fructe sunt expuse

la frig, frecate cu detergent, sau pur și simplu sunt vopsite. Nu vă faceți griji, etilena este un gaz inodor, fără gust, deloc nociv. E doar o chestiune de percepție.

Gabriel privi sceptic în direcția bărbatului și-și umplu o pungă de portocale verzi. Porni apoi grăbit prin mulțime. De câțiva ani cerceta structura portocalelor, descoperind proprietățile lor benefice, în combinație cu alți compuși. Totuși, în rețeta medicamentului pe care îl testa pentru Adriana, nu reușea nicidecum să echilibreze formulele. Era gata să-și caute mai departe căluții, când un gând fugar îi trecu prin minte. Dar dacă, cercetând orbește zi după zi, a ignorat una dintre cele mai banale, dar pline de adevăr piste?

O luă la goană spre ieșirea din piață. *Să fie o portocală verde soluția?* Nu mai avea răbdare să ajungă în Malmö și să înceapă noua serie de teste.

Astăzi merg în Christiania. De două săptămâni hoinăresc pe acolo, mai cu seamă intru într-un magazin cu articole de uz casnic. Uneori nici nu reușesc să-l văd, e prea ocupat cu alți clienți solicitanți și pretențioși. Azi voi încerca să-l prind după ce va închide magazinul. Drumul până la el e pavat cu tentații, dar închid ochii și pot să jur că vocea lui, care-mi sună melodios în timpane, îmi dictează calea dreaptă și neclintită spre el. El e oaza de liniște în gălăgia din capul meu. Am nevoie de el.

În interiorul magazinului e lumină. Curând se închide. Aștept în față, nu îndrăznesc să intru. Sub paltonul gros port aceeași rochie roșie, fină și am părul dat pe spate. Las timpul să ducă prin mine nebunia și dulceața așteptării. La cinci se deschide ușa magazinului. Tresar. El mă simte și îmi zâmbește larg. Mă aștepta.

— Dar unde îți este bicicleta?

— Vine din urmă, nu-ți face griji, răspund vădit emoționată.

Mă apropii și-i simt atingerea mânii. E doar o strângere ușoară, dar cea mai caldă din câte pot exista.

— Mă lași să îngheț afară?

Mai nou, sunt și îndrăzneață. Îmi face grăbit semn să intru.

Aceeași ordine perfectă în interior. Îl văd un pic incomodat de prezența mea și asta mă amuză. Mi se pare că trăiesc o iluzie.

— Dacă vrei, putem urca sus. Vreau să-ți arăt ceva.

— Mie?

— Mhm.

Nu fac decât să cochetez, iar el îmi ține tonul. Nu țin minte când ultima dată am flirtat cu cineva. Îmi face loc să urc prima pe scări. Sus, se întinde și deschide ușa în fața mea. Fac un pas în față, și el aprinde lumina.

— O cafea?

Îi fac semn că n-aș fi împotrivă, iar el se retrage grăbit. Rămân singură și curiozitatea mă mână printre zecile de tablouri care încarcă întreg spațiul în stil boem. Multe din ele zac perfect așezate pe podea, iar celelalte mă privesc de sub țesăturile fine și transparente, menite să le protejeze de praf. În aglomerația lor se reține o parte din razele lămpii, iar cealaltă parte joacă șah cu umbrele pe podeaua de lemn. Descopăr că salonul este mai spațios decât dă impresia și în golurile dintre tablouri observ că în capătul lui se întinde un baldachin improvizat, din aceleași stofe pe care le poți observa pretutindeni în

cameră.

Îl aud pe Eldar și mă retrag din mijlocul atelierului. Revine cu două cafele.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva. Închide ochii.

Îmi face loc printre tablouri și mă duce spre fereastră.

— S-a uscat la timp. Deschide ochii. E pentru tine.

Sunt flatată. Gestul lui neașteptat mă face să-mi dau seama că acea chimie care mă răscolise până la sânge încă din prima clipă când l-am întâlnit, era reală și reciprocă. Întorc tabloul și pictura mă sensibilizează până la lacrimi. Văd o superbă floare, dintre petalele căreia se ridică o femeie goală întoarsă cu spatele, pură și senzuală. E o pictură făcută iscusit, sau cel puțin asta spune ochiul meu de simplu muritor.

— Ce e asta?

— E o floare de lotus. Știi ce reprezintă?

Îi fac semn din cap că nu.

— E un important simbol budist. Planta crește în sol mâlos, dar floarea ei rămâne pură și curată. E ca tine.

Pentru puțin timp par pierdută. Asocierea îmi pare nefondată, dar rămân sub impresia intensă a complimentului. Eldar știe cum să-mi transforme întunericul în lumină și în prezența lui mă simt atât de specială.

— Şi femeia?

Se apropie şi îşi lipeşte corpul de al meu. Îl privesc contrariată. Am impresia că ne cunoaştem de mult timp, de foarte mult timp şi, totodată, mi-e frică să fac vreun pas.

— De ce eu?

— Pentru că am încredere că poţi ieşi din nămol. Vreau să fii floarea mea de lotus.

Mă priveşte seducător, dar mă vede timidă şi se retrage în bucătărie să lase ceaşca goală. Afară întunericul se aşezase comod peste lumină. Din casa de alături se aude o piesă arhicunoscută. *Hotel California.* Se întoarce spre mine cu degetul lipit pe buze.

— Auzi?

În acest cartier obscur răsună un cântec, suficient pentru doi oameni ca să se dezbrace de raţionamente şi să rămână fără argumente în faţa atracţiei. Muzica este un spectacol al simţurilor în care odată intrat, îţi vei juca rolul până la capăt. *Some dance to remember, some dance to forget*, se aude în cameră. Mă apropii şi îmi duc mâinile la pieptul său. Îl simt cum mă inspiră adânc. Mă priveşte şi mă înţelege. Gurile noastre se apropie, se atrag şi se pierd una în alta. Eldar mă ia în braţe şi mă culcă în patul cu baldachin, locul pasiunilor dezlănţuite. Îmi scoate hainele încet şi mă sărută fierbinte. Îmi strânge fesele cu mâna sa puternică. Închid ochii, nu mai

vreau să văd nimic, să aud nimic. Vreau doar să simt, să ating. Vreau să iubesc și să fiu iubită.

Dimineața ne surprinde goi și îmbrățișați.

— Tu ești îmblânzitorul meu de șerpi, Eldar, îi spun, în timp ce îi mângâi cu un gâdilat ușor mâinile.

— La ce te referi? mă privește întrebător.

Îl îmbrățișez strâns. Apoi mă plimb dezinvoltă printre tablouri. Le admir, le miros, le simt vibrația veche. Dau la o parte pânzele ce acoperă tablourile, să nu-mi scape nimic. Eldar mă urmărește în tăcere, sorbindu-și savuros cafeaua. Găsesc un tablou intrigant, dar și familiar în același timp.

— Cine a desenat asta?

— Interesantă alegere. L-am pictat mulți ani în urmă.

— Spune-mi mai multe, îl rog, în timp ce privesc curioasă tabloul.

— Participam la expoziția unui muzeu de artă sacră. Mă documentam, căutam surse noi de inspirație din picturile flamande și portugheze, când am văzut o reprezentație a acestui simbol. Aceasta e o reproducere în stil personal. Floarea Vieții. Ai auzit de ea?

Iarăși, îmi sună foarte familiar. Dar nu pot să dezvolt subiectul. Eldar e gata să mă ajute.

— Tot ce există în Univers se supune geometriei, creația în sine este și ea geometrie. Toate formele din Univers sunt aranjate conform unui set de reguli matematice superioare, care guvernează structurile și proporțiile a tot ceea ce există. Aceste forme stau la baza existenței. E vorba despre geometria sacră, întâlnită peste tot în istorie, de la cultura feniciană la cea indiană, chiar și în arta medievală.

— Și cum se explică geometria sacră? îl întreb.

— Totul începe cu un singur punct. În cazul meu, punctul e centrul. Acest punct simbolizează cea mai simplă idee, unicitatea, prima dimensiune. Toate celelalte puncte sunt egal depărtate de centru.

— Iar Floarea Vieții?

— Este simbolul acestei geometrii sacre, după care a fost construită viața. O găsești în toate marile religii ale lumii. Modelul pe care l-am desenat e cel hexagonal. Sunt nouăsprezece cercuri egale și treizeci de șase de arcuri circulare parțiale, închise de un cerc. Cercurile se suprapun și formează un model de forma unei flori. Acum fii atentă.

Îmi ia mâna și o suprapune pe tablou, desenând cu ea câteva cercuri.

— Dacă evidențiezi aceste cercuri, treisprezece la număr, vei descoperi un simbol secret – fructul vieții. E considerat sursa a tot ceea ce există. Conține treisprezece sisteme informale, fiecare reprezentând un alt aspect al realității. Datorită acestei structuri

putem ști orice informație despre tot ce există, de la corpul uman până la galaxii. Pornind de la fructul vieții, poți crea orice structură moleculară și orice structură celulară din Univers.

Îl privesc fascinată, însă Eldar nu mă lasă nici să respir.

— Floarea Vieții conține multe dintre legile matematice și geometrice pe care le găsim în Univers. Floarea completă conține toate figurile geometrice platonice, de la tetraedru la icosaedru. Apropo, este baza în muzică, întrucât distanțele dintre sfere sunt identice cu distanțele dintre tonuri și semitonuri. Să știi că și Leonardo da Vinci a studiat Floarea Vieții și revelațiile sale matematice.

Îl ascult și îi sorb cunoașterea. Spre deosebire de Șarpe, Eldar știe cum să-mi aducă prin ea liniște și echilibru. Oare nu e asta dragostea supremă? Să ai o permanentă curiozitate față de tot ce mișcă, să ai pasiune pentru înțelegerea lumii în care te afli, să găsești timp pentru a observa și a interacționa cu mediul tău, nu doar fizic, ci și spiritual? Eldar mă învață cu fiecare minut petrecut alături de el că Dragostea are nevoie de Apropiere.

Eldar e alături de mine, îl simt cum mă privește cu ochii lui blânzi și îngăduitori, și sunt convinsă că trăiesc fericirea.

— Unde ai descoperit acest simbol?

— În Funchal, undeva prin Madeira.

Și e suficient. Știu că am alături omul meu.

Mamă,

îți sună cunoscut numele Eldar? Sunt tot mai convinsă că tu l-ai adus în viața mea. Sunt atât de multe coincidențe. Floarea de lotus similară acelei flori care m-a salvat în unul din cele mai negre coșmaruri pe care le-am trăit; legătura lui cu Madeira pe care am descoperit-o ieri. Știu că-mi vei spune să nu mă pripesc, ca o mamă bună și atentă ce-mi ești. Dar nu pot nega starea de bine, de siguranță și liniște pe care o am în preajma lui.

Sunt bine, mamă. În sfârșit sunt bine, gata să las în sufletul meu lumina și speranța unui viitor senin. Toată lumea avea dreptate, ține doar de alegeri. Iar uneori și de întâmplări fericite.

Îți mulțumesc că mă veghezi.

Adriana

Eldar a lipsit tot weekendul. M-a anunțat că merge să completeze stocurile pentru magazin. În plus, nu țin minte mai nimic din ce s-a întâmplat zilele trecute. Lærke devine suspicioasă și cred că intuiește că la mijloc e ceva mai mult decât boala. S-a speriat rău azi-dimineață. M-a găsit prăbușită pe jos în baie, iar când m-a ridicat, i-am rânjit groaznic.

— Ai strigat la mine cu ochii închiși, de parcă nu erai pe această lume. Apoi ai început a sâsâi ca un șarpe, îmi explica ea cu ochii speriați.

Și acum simt fiori reci pe spate. Lærke mi-a mai spus că am lovit-o rău în cap cu o periuță de dinți electrică. Îi reproșez că inventează, iar ea smiorcăie. E o plângăcioasă.

Trebuie să ies cât mai repede afară, dar nu știu dacă am putere să mă bazez pe propria persoană. Totuși fac un efort. În jumătate de oră de chin ajung în Gammel Strand. O stradă frumoasă, cu multe case multicolore, aflate pe cheiurile unui canal. Mă prăbușesc la o terasă și comand o cafea dublă.

Gâtul mă irită îngrozitor. Tușesc tot mai mult și respir greu. Nu înțeleg de ce încă aud sâsâitul de șarpe. Înainte doar îl visam, acum îmi sună

necontenit în cap.

Încep să-mi amintesc cum am ajuns în această stare. Ieri, pe când îmi ordonam lucrurile în șifonier, am găsit pachețelul cumpărat încă în ziua când l-am cunoscut pe Eldar. Voiam să-l arunc, sincer voiam. Dar el, Șarpele, îmi cerea cu disperare o ultimă doză și încă una. I-am zis că îmi face rău și l-am rugat să plece. E abisul, prăpastia, hiena. E începutul iadului. Încerc să nu cad, dar s-a încolăcit în jurul corpului meu, decis să mă termine. Uite cum mă transform! Uite cum mă pierd! Am nevoie de Eldar.

— Benjamin, trezește-te. Hai, omule, ce-i cu tine?

Gabriel îl zguduia bine de tot pe bărbatul chircit pe canapeaua din birou. Ținea în mână un laptop și câteva foi cu formule. După câteva minute, reuși să obțină un mormăit din partea acestuia.

— Sunt eu, Gabriel. Am să-ți pun ceva important.

Următoarele câteva zdruncinături îl treziră de-a binelea pe Benjamin, care se și ridică buimac de pe canapea.

— Uite, privește aici.

Benjamin își frecă ochii de câteva ori, apoi se concentră asupra ecranului. O vreme, nu se auzi nimic. În cele din urmă, răsună un strigăt de mirare.

— Ai reușit? Pe bune?

Benjamin sări de fericire.

— Da!! Știi prea bine că mă blocasem la partea cu reacțiile. Credeam că am calculat ceva greșit, dar alta era formula.

— Și?

— Și acum am înțeles. Îți spuneam că am descoperit în pielița și cojile de portocale o cantitate importantă dintr-un compus numit hesperidină. Îți mai spuneam că hesperidina este cheia către

medicamentul de care aveam nevoie. Pe lângă faptul că ar împiedica dezvoltarea celulelor cancerigene în plămâni și ar duce la întărirea oaselor, compusul ar trebui să elimine din corp și celulele cu mutații genetice. Teoretic, totul îmi era clar de mult timp și trebuia să funcționeze, dar experimentele nu dădeau rezultatul scontat.

— Pentru Dumnezeu, spune-mi care e cheia, îl imploră Benjamin.

— Secretul e în coaja de portocale, mai exact, în culoarea acesteia. Am întâlnit o varietate neobișnuită în São Paulo. Până acum făceam teste cu substanțe din coji de portocale oranj. Problema e că trebuia să le extrag din cojile verzi. Am fost atât de naiv, încât am ignorat pe deplin această particularitate. Uneori soarta te aduce cu picioarele pe pământ și îți condamnă siguranța. Este și cazul meu, ani buni de cercetare au fost insuficienți pentru a răspunde la o banală întrebare. Dar, te rog, nu-ți crea așteptări mari. Niciodată nu poți fi convins în totalitate.

Benjamin nu-l mai asculta. Era prea emoționat pentru a mai asimila detalii. Vestea îl duse pe culmea fericirii, o culme pe care nu o urcase de zeci de ani. Ar fi vrut să împărtășească de îndată vestea cu Adriana. Dar, pentru asta, trebuia să dezgroape alte câteva taine, uitate în livada de portocali.

Singura modalitate de a te elibera de ispită este să-i cedezi.

Oscar Wilde

Zilele petrecute cu Eldar sunt ca păpădiile. Uşoare şi plăcute, dar se termină repede. Este bărbatul care ştie să mă atragă prin frumuseţea şi vigoarea minţii, dar şi să mă păstreze prin dedicaţia şi sensibilitatea sufletului. Cu el, fiecare zi pare o melodie reinventată despre dragoste, iar datorită lui şi oraşul se reproiectează în faţa ochilor mei.

În una din zile îl văd că apare, cărând din urma lui o altă bicicletă de culoare mov.

— E a unui vechi prieten, îmi explică. Azi intenţionează să te ducă într-un loc deosebit. Nu acceptă refuzuri. E o bicicletă încăpăţânată, zâmbeşte el irezistibil.

Mergem o vreme înainte, unul lângă celălalt. Mi-e destul de greu să-l urmez, simt cum pieptul mi se împovărează de aer, dar mă descurc. Urcăm pe un pod, pedalăm pe o pistă impecabilă. La jumătatea podului drumul se strâmbă în formă de zig-zag.

— Uită-te bine la această sudură de drum. Acesta este cel mai îndelungat sărut din istoria oraşului Copenhaga, îmi spune Eldar, furându-mi un sărut afectuos. Ca să înţelegi, podul a fost construit pentru a permite accesul mai rapid din port către

Christiania. Inginerii însă au greșit rău de tot, astfel încât cele două capete de pod pornite de pe fiecare mal nu s-au prea unit. A fost nevoie de trei ani ca să repare greșeala. De aceea și îl numim acum astfel, Podul Sărutului.

— Ceea ce ne este predestinat oricum ajunge să fie al nostru, îi răspund.

Podul Sărutului devenise unul dintre locurile noastre preferate din Copenhaga. Era un prilej bun pentru a gândi relația noastră ca pe o filosofie frumoasă a vieții, dar și pentru a ne îmbrățișa în cele mai lungi și mai sincere săruturi.

Un alt loc pe care îl subestimasem inițial era portul. Descoperit alături de Eldar, acesta îmi părea mirific. Zeci de case de-o parte și de alta a canalului, vopsite în cele mai vii culori, care nu au cum să te țină indiferent. Ai impresia că au fost scoase dintr-o carte cu povești. În fața caselor se arată terasele unor restaurante, din care răsună muzică jazz, nocturnă și tendențioasă. Apa își leagănă bărcuțele silențios și oglindește misterios feeria cerului hoinar.

— Portul Nyhavn apare pe toate cărțile poștale, îmi explică Eldar. Inițial aici trăiau negustori danezi. Apoi locuințele lor au fost vopsite și transformate în restaurante și cafenele.

Îi zâmbesc forțat, capul începe din nou să renunțe la mine, număr în mine secundele în care mai rezist fără să dau de bănuit.

— Uite, îmi spune zâmbind, arătându-mi una din căsuțe. Numărul 20. Aici a locuit Hans Christian Andersen. Tot aici a scris *Degețica* și *Soldățelul de Plumb*, adaugă el.

Îmi țin respirația fixă, de parcă așa mi-aș fi putut îngheța corpul ca să nu se dezmembreze pe asfalt. Eldar mă deconspiră și mă ridică în brațele sale puternice, sub privirile admirative ale trecătorilor.

Ne întoarcem în Christiania seara târziu. Starea de rău mă demoralizează. Refuz în sinea mea să plec, boala dezvoltă în mine o depresie latentă care se accentuează atunci când nici nu mă aștept. Mă agăț disperată de prezența lui, dar nu insist mult. Nu vreau să transform armonia naturală pe care am clădit-o, într-o obsesie solicitantă. Știu că, dacă plec în starea asta, îmi va fi greu să lupt cu demonii care-mi cer constant de mâncare. Nu am bani la mine, dar pentru ei acesta nu este un argument plauzibil.

La câteva sute de metri se află iadul. Nu-mi mai dau seama cum și în ce moment am ajuns acolo. Mă furișez suspect prin spatele unei tarabe. Câțiva tipi dubioși mă scrutează cu privirea, dar mă lasă să trec. Au crezut probabil că sunt de-a lor. Îmi caut omul cu privirea înfometată, dar nu sunt sigură că îmi amintesc cum arată.

— La fel? mă întreabă un ins de la spate.

Îmi scot cerceii și îi întind lui cu mâinile

tremurânde.

— Dă-mi ceva mai bun.

— Uite aici, spune și-mi întinde un pliculeț. Te va duce în rai, fetițo.

Ochii Șarpelui strălucesc prin ai mei. Îi simt limba cleioasă și lungă cum se extinde ca să ajungă la substanța veninoasă. Stau la marginea prăpastiei și îl privesc tăindu-mi pârghiile de salvare. Ține, satură-te odată și lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace!

Propriul strigăt mă învinețește. Mă zbat printre pereții clădirilor de pe stradela îngustă în căutarea unei ieșiri. O voce mă ghidează spre ea și văd în sfârșit lumină. E glasul îmblânzitorului de șerpi, e un înger. E Eldar.

Se aruncă spre mine, îmi smulge haina de pe brațe și îmi verifică gura. E disperat și speriat în același timp.

— Ești bine? Te implor, spune-mi.

Nu, el nu trebuia să fie aici. Mă împotrivesc, mă zbat ca o nebună. Eldar încearcă să mă ridice, să mă ducă undeva. Văd o mașină. E o mașină în fața noastră. Ridic ochii, încerc să pun piciorul pe ușă, să-l îndepărtez de lângă mine. E prea puternic, prea hotărât. Mă aruncă pe bancheta din spate, iar eu îmi pierd cunoștința. Mă cufund într-o lume adâncă, goală și rece.

Eldar păşea furios dintr-o parte în alta a salonului. Avea nevoie urgentă de un duş şi voia să fumeze o ţigară, chiar dacă nu fumase una de ani buni. Aştepta de ceva timp să iasă Alfred, o veche cunoştinţă, după ce dăduse buzna în biroul său, implorându-l să o salveze. Se gândi la seara de ieri. Aseară trebuia să o fi ascultat. Să nu o lase să plece. A simţit prea târziu că trebuie să o urmărească, o neliniştе sufletească îl mână în căutarea ei.

— Alfred, cum e? Ce noutăţi ai?

Doctorul se aplecă şi-i strânse mâna.

— Felicitări, Eldar. Ai salvat-o. Am făcut şi un screening medical. Starea ei este stabilă.

— Deci e totul bine.

Alfred îl privi în tăcere.

— Nu, Eldar. Nu e bine deloc. Fata asta e o drogată. Rezultatele analizelor la câteva tipuri de etnobotanice au ieşit pozitive. Se vede că nu e la prima încercare. Judecând după starea în care ai adus-o, e pierdută.

Eldar rămase perplex, năucit. Nu se gândise niciodată că femeia cu care-şi împărţise patul şi sufletul în ultima perioadă era atât de vulnerabilă.

Remarcase cearcăne pe fața ei și un ușor tremur al mâinilor, dar punea asta pe seama oboselii. Acum regreta că din toată cunoașterea care i-a fost dată, nimic nu îl ajutase să preîntâmpine acest calvar.

— E fragilă, are mare nevoie de ajutor. Partea și mai proastă este că după investigațiile efectuate, rezultatele nu sunt deloc îmbucurătoare. Desigur, e prematur să-mi dau cu părerea, dar se pare că dependența e cea mai mică problemă de sănătate pe care o are.

Mamă,

Ieri am ieșit din spital. Nu mai suportam să aud aceleași prostii pe care mi le spun de câțiva ani toți medicii angajați de tata. Le-am spus că deja urmez un tratament și că nu mai am forțe pentru a o lua de la început cu investigațiile. Însăși aflarea mea acolo a fost o greșeală. Eldar ar fi trebuit să mă lase să zac ca un vierme ce sunt, în acea seară. Mă simt nedemnă de grija pe care mi-o poartă și îmi doresc să nu mă fi cunoscut așa, ba chiar să nu mă fi întâlnit niciodată.

Mi-e frică să rămân în singurătate cu mine, dar prefer să lupt de una singură. E strict războiul meu și nu-mi doresc victime colaterale.

Mă bucur că tata nu știe. Mă bucur că și Lærke e plecată. Am nevoie doar de tine acum. Te rog, veghează-mă. Nu mă abandona. Fii îngerul meu păzitor.

Adriana

Îl aștept. De data aceasta sunt calmă și sobră. Aprind candela și mă așez pe pat cu ochii deschiși. Nu va rezista liniștii și îmi va da târcoale curând. Îi aud unduirile viclene cum se strecoară prin mine și sâsâie docil.

— Adriana, Adriana...

— Te așteptam.

— Nu plecasem nicăieri. Casa ta e și casa mea, ai uitat?

— Nu mai este loc de tine în ea.

— Ah, prostuțo. Te-a orbit dragostea. Amintește-ți că ai mai fost acolo odată. Și cu ce te-ai ales? Privește-te în oglindă! Ești o epavă. Dacă dragostea e răspunsul, azi nu mi-ai mai adresa întrebări.

— Atunci era diferit.

— Întotdeauna este diferit. Până la urmă nu contează ce se întâmplă în viața ta, vei ajunge mereu aici, lângă mine. Eu mereu voi fi alegerea ta finală. Îmi aparții.

— Îmi aparțin doar mie. E timpul să înțelegi.

— Ești prea slabă ca să mă alungi.

— Nu sunt singură. Îl am pe Eldar, îl am pe tata, le am pe mama, pe Lærke, pe Sofia. Am sufletul plin

de ei și va trebui să le cedezi locul.

În sfârșit aveam curajul să dau glas luminii din mine și am înțeles că era suficient doar să întorc moneda pentru ca ea să se arate. Șarpele se făcea tot mai mic cu fiecare rază pe care o lăsam să iasă din mine. Amintirile celor dragi, sentimentul de recunoștință, de dragoste, de compasiune, fața mea pierdută în umilință și regret, lustruiau drumul luminii. Șarpele își juca ultima carte.

— Dar Adevărul? Nu te mai interesează Adevărul? Eu pot să ți-l dăruiesc.

— Nu mă interesează un Adevăr care mă devalorizează. Adevărul meu și unica realitate pe care vreau s-o recunosc este Dragostea. Dragostea sinceră pentru mine, pentru ei, pentru tot ce mă înconjoară.

Șarpele se făcu mic și se târa ca o râmă lovită de capul unui băț. L-am văzut retrăgându-se neputincios într-un ungher ascuns al sufletului meu. Sâsâitul său slab și răgușit încerca să scuipe veninul promisiunii că va reveni, că își va aștepta agil și viclean momentul de glorie și că indiferent de orice, va fi mereu la pândă.

Deschid ochii și lumina intensă a soarelui mă binecuvântează. Patul pe care stau e tare și rece. Am dureri în tot corpul. Șarpele s-a zvârcolit în mine, răzvrătit, toată noaptea. Eldar intră tiptil în cameră, de teamă să nu mă trezească. Închid ochii, mă prefac că dorm. Îl simt cum se așază pe marginea patului. Îi cunosc mirosul, unul dintre puținele pe care le mai disting. Restul mirosurilor au dispărut, drogurile m-au făcut insensibilă.

— Cum te simți? Ușa era deschisă, scuze că am dat buzna așa.

E îngrijorat, simt asta în vocea lui.

— Sunt bine.

— Nu înțeleg cum s-a ajuns aici.

Pentru prima dată simt în vocea lui un reproș, o acuzație subtilă. Nu poate sta pe loc, se plimbă dintr-o parte în alta, oprindu-se între pauze în fața mea. Nu ne vorbim nimic. Fiecare e cu monologul său. Revine într-un târziu la întrebare.

— Spune-mi, cum s-a ajuns aici?

Îmi cobor privirea și îmi netezesc unghiile. Sunt datoare să îi răspund.

— Totul a început de la Abel, primul bărbat

din viața mea. La douăzeci și unu de ani. A fost o dragoste oarbă și dură. Nu am mai cunoscut un bărbat atât de posesiv și rătăcit în același timp. Uneori nu-l vedeam zile întregi, apoi apărea cu ochii roșii și mâinile tremurânde. Am încercat să lupt cu el, dar am sfârșit alăturându-i-mă.

Îmi urmărește fiecare gest, fiecare cuvânt.

— Atunci nu simțeam nevoie să mă apropii intim de vreun bărbat. El însă a reușit să dea la o parte toate gratiile care-mi înconjurau inima. A fost un joc. Chiar și acum îmi pare un joc. Șarpele avea dreptate: noi, oamenii, ne aruncăm în jocuri pe care nu le controlăm. Dar ne hazardăm în speranța că vor rămâne doar plăceri de moment, fugare și lipsite de impact. Și uităm că din momente și decizii mici se distruge o viață, așa cum, la fel de adevărat e că din momente și decizii mici ea se construiește.

Nici nu simt când Eldar mă ia de mână. O ține deja strâns, iar asta îmi dă curaj.

— Cum pot să te ajut ca să fii bine?

Îi răspund fără să clipesc din ochi, cu respirația întretăiată.

— Hai să fugim în lume!

Mă privește motivat. Nu știe despre ce vorbesc, dar are încredere în mine.

Suntem niște călători, viața noastră e un drum lung de la pământ la cer.
Irving Stone

— Vrei să coborâm în văgăuna asta?

Eldar mă privește cu neîncredere. Stăm ambii pe vârful unei stânci, la câțiva metri de teleferic. Jos, un abis imens își deschide larg gura, gata să ne înghită la primul pas greșit. Și mai departe, oceanul își aruncă cu putere valurile înainte și înapoi. Vântul îmi bate fugar prin păr, mă face să tresar, dar e o senzație plăcută. Aș privi o veșnicie acest tablou zămislit de natură și tot de ea protejat prin stânca abruptă. Am impresia că, dacă Eldar ar picta acest peisaj, ar deveni peste noapte celebru. Întorc capul să-l privesc. E un bărbat care impune respect, rece și în același timp cald, dorit, ascultat. Părul dat pe spate îl face și mai serios. E îmbrăcat cu prea multe haine, dar îl înțeleg. Nu poți scoate atât de ușor nordicul din cineva.

— Coborâți sau ba?

Un domn de vreo cincizeci de ani așteaptă la marginea telecabinei cu tichetele în mână. Are o față simpatică, zici că e gata să spună o glumă grozavă.

Eldar nu se mișcă niciun centimetru, e contrariat. Îl iau de mână, mângâindu-i încet dosul palmei. Știu că-i este teamă de acest necunoscut. Dar el mă

poate salva și îndepărta de orice rău.

— Te rog, fă asta pentru noi.

Spun *noi* și tresar. Mi-a devenit familiar acest cuvânt abia de câteva luni, dar găsesc în el o plăcere savuroasă, pe care o sting într-un zâmbet. Îmi dă o stare de bine care mă însuflețește. Îl văd resemnat, din moment ce se îndreaptă spre acel bărbat, dându-i câțiva euro. Suntem doar noi doi, toată telecabina ne aparține până jos.

Urcăm cu două rucsacuri în spate. În ele am aruncat doar câteva haine, lucruri de primă necesitate. Ideea de a veni încoace a fost spontană și mi-a aparținut. I-am vorbit despre Achadas da Cruz, de parcă i-aș fi vorbit despre un loc de trecere spre paradis. E un sat deosebit din nordul insulei mele dragi, Madèira, nu departe de locurile unde am copilărit. O vedeam ca pe o foaie goală, sălbatică și neștiutoare, dar, mai presus de asta, satul urma să devină spațiul unei metamorfoze irevocabile.

— Imediat ce ajungeți jos, urmați indicatoarele. Dacă vreți să urcați înapoi, doar apăsați pe butonul pe care îl găsiți la celălalt hotar, iar eu voi lua legătura cu voi. Încă ceva, acolo, jos, nu aveți conexiune la internet.

Primim ultimele indicații de la bătrânelul simpatic, chiar înainte ca telefericul să își închidă automat ușile. Începem coborârea și imediat simt cum mi se urcă tot sângele în cap. O prăpastie

se cască sub noi. Pământul și marea par atât de departe, zici că sunt două ghemotoace de lână, de culori diferite. Coborâm atât de abrupt, aproape pe verticală. Eldar îmi zâmbește, deși nici el nu se simte prea confortabil. Jos, misterioasă și singuratică, ne așteaptă Achadas da Cruz, satul uitat de lume. De fapt, e prea mult să-i spui sat. Sunt câteva case, împrăștiate pe o distanță de câțiva kilometri. Între ele, grădini fertile, prelucrate cu grijă, dar și zeci de loturi de pământ abandonate. Ajungem jos în doar cinci minute, dar mi se pare că am călătorit o veșnicie. Vântul suflă irascibil și puternic, iar ecourile noastre sunt estompate de umiditatea sporită a aerului.

— O luăm pe aici?

Eldar îmi arată o alee pietonală ce se întinde de-a lungul falezei, până spre sat. Înaintăm încet, minunându-ne de acest loc aproape nepământesc. În afară de telecabină și alee, nimic nu amintește de civilizație. E ca o palmă de suflet viu, sufletul naturii, care ne primește în toată goliciunea și autenticitatea ei. În dreapta noastră e marea imensă, cu valurile spumegând de libertate. De-a lungul ei, o plajă de pietre exilate din imensitatea albastră. În stânga se vede muntele stâncos și abrupt, care separă acest loc sihastric de restul lumii. Este exact ceea ce căutam, este o casă a liniștii. Căsuțele sunt mici și îngrijite, dar par absurde, din moment ce nu văd pe nimeni în

jur. Rătăcim pe drumurile înguste, care mai curând sunt niște cărări bătătorite. În cele din urmă, ne oprim lângă plajă. Ne facem scaune și masă din pietre și servim prima noastră cină în Achadas: un pahar de aer sălbatic și sărat. Glasul naturii pare să ne suplinească orice nevoie de comunicare interumană, când o voce de bărbat intervine neașteptat. E omul locului, pe fața lui natura își tipări amprentele desăvârșit: ochii spumoși, tulburi și albaștri, pometii abrupți și ridurile descendente, pielea aspră, de statură înaltă și impunătoare, îmbrăcat gros și târând după el o plasă cu pești. Îi venim în întâmpinare și îl salutăm, de teamă să nu dispară ca o iluzie în mare.

— Ia uite, oameni! exclamă el, de parcă nu văzuse vreunul de multă vreme. Ce faceți aici?

Îi explic că venim din Copenhaga.

— Aveți noroc că s-a construit telefericul, spune el. Ceva timp în urmă puteai ajunge aici doar cu barca, pe mare. Băgați de seamă, locul acesta nu e pentru oricine, doar cei aleși pot rămâne aici. Natura singură decide dacă vă primește sau vă izgonește. Selecție naturală.

Îi spune Sebastian, are cincizeci și cinci de ani și e unul dintre puținii pescari din sat. Vorbește numai în portugheză, ceea ce mă obligă să traduc pentru Eldar tot ce ne spune.

— Inițial telefericul a fost construit pentru

a-i ajuta pe fermieri să coboare spre parcelele de pământ. Le vedeți încolo, pe coasta mării. Li se spune *farjas*. Acum mai vin și turiști dornici de senzații tari, care coboară până aici, spre golf. Nu vin mulți, întrucât telefericul nu este menționat în majoritatea ghidurilor turistice. Asta chiar dacă în zonă vin zeci de autobuze care se îndreaptă spre faimoasele piscine din Porto Moniz. Dar cei care vin, pleacă repede. V-am zis doar, nu e pentru toți.

— Dar unde sunt locuitorii satului?

Eldar vorbește pentru prima dată în ultima jumătate de oră. Traduc imediat.

— Aproape toți tinerii sunt plecați la muncă. Au rămas câțiva bătrâni, agricultorii care vin ocazional să-și lucreze pământul și alți câțiva pescari. Mai vin cei care și-au făcut aici case de vacanță sau cei care le închiriază.

Sebastian îmi confirmă presupunerile. Îl trag de mână pe Eldar, chemându-l să-i spun ceva la ureche.

— Hai să rămânem aici un timp.

— Ai înnebunit?

— Nu, Eldar. Ai încredere în mine. Vreau să rămânem, fie și pentru câteva zile. N-ai văzut cât e de spectaculos acest loc?

— Ce anume? E o pustietate!

— Eldar, te rog.

Îl privesc în felul meu, rugător și plin de dragoste, îi aduc poziția îndărătnică la nivelul compromisului.

Știu că îi va plăcea experiența, doar el e omul de la care am învățat să găsesc arta și lângă un coș de gunoi. În cele din urmă acceptă înțelegerea. Sebastian ne urmărește conversația și intervine doar ca să ne recomande o casă drăguță, situată chiar lângă a lui.

— Vântul nu e atât de aprig în acea zonă, în plus are vedere spre mare. Proprietarul deține două case și pe asta o mai dă în chirie uneori. Eu sunt intermediarul. Dacă acceptați, trebuie doar să intrați în casă, ușa e descuiată. Vă zic, e un chilipir pentru doi hulubași ca voi.

Nu-i mai explic lui Eldar ce a spus bătrânul. O pornim încet spre alee să căutăm casa.

— Auziți?

Ne întoarcem înfrigurați în direcția vocii. Sebastian dă amenințător din deget.

— Să nu spuneți nimănui despre acest loc. V-am zis, e doar pentru cei aleși.

Nu mă deranja să păstrez acest loc uitat de lume doar pentru noi. Știam de la bun început că vreau să vin și să rămân. Știam că nu mă voi întoarce prea curând în Copenhaga. Dau timpului răgaz ca să mă vindece și să mă redescopere mai trează și mai curată. Aici vom trăi izolați, sacrificând o libertate pentru alta, clădind între mine și vicii un perete artificial, gata să cadă în orice clipă.

În nordul Madeirei vremea este extrem de imprevizibilă. La prânz vezi soarele ieșind luminos, de poți să te scalzi cu razele lui, ca în ora următoare să vină norii și să fii obligat să te îmbraci foarte gros. Tocmai din acest motiv Eldar a adus din Funchal câteva rânduri de haine, câteva baterii electrice, pături și mai multe cărți. S-a înțeles cu bărbatul care aduce apă în sat, asigurându-se că avem suficientă pentru a face duș. Responsabilizarea lui e o dovadă în plus că ambii am primit conștiincioși schimbarea. Traiul nostru aici aparent este o baladă, dar adevărul e că resimt tot mai mult chinurile metamorfozei. Din când în când mă iau amețelile și vomit în spatele casei, dar asta o știu doar eu. Ochii mei sunt ba verzi, ba oranj, reflectând parcă incertitudinea deznodământului acestei povești. Eldar le spune portocalele în flăcări, pentru că ei anunță o criză. Friguri, amețeli, stări de neliniște și anxietate, furtuni emoționale pe care Eldar încă nu știe cum să le potolească. Totuși, pare resemnat cu provocările noului rol. Nebunia mea și dragostea lui pentru mine l-au făcut să rămână alături și, cu fiecare zi, mai aproape. Eu mă bucur de prezența

lui, de mare și de zecile de pisici care lenevesc prin sat. Sunt cu zecile, ies și le hrănesc în fiecare dimineață cu resturile micului dejun. Conexiune la internet nu este, așa că încerc să umplu timpul cu activități domestice. De exemplu, alaltăieri Eldar m-a surprins smulgând buruienile din grădină. Aveam de gând să plantez semințe de legume găsite în casă, din moment ce trebuie să facem economii. Eldar s-a alăturat și până spre seară grădina arăta chiar mai bine decât parcelele de pe coastă. Seara, m-a chemat la cină. A pregătit espadon, un fel de pește negru cu ochii ieșiți din orbite, dar foarte gustos în combinație cu banane coapte. De când suntem aici mâncăm doar pește, legume și fructe și ne simțim excelent. Am renunțat la pastile. Îmi las viața în mâinile tămăduitoare ale naturii și ascult semnele ei.

Gândurile îmi sunt deranjate de un ciocănit insistent la ușă. Deschid și dau nas în nas cu tipul care livrează apa. *Un intrus*, gândesc eu. Eldar s-a înțeles cu el să o care direct la rezervor, pentru un bacșiș consistent. Îi fac semn încotro să o ia. Pe fundalul durerilor din corp, mă apucă disperarea. Mi-aș dori atât de mult să am din energia vitalizantă a nebunei Lærke. Am ajuns să înțeleg că e una dintre cele mai prețioase calități ale omului, cea de a-și suplini singur rezervele la maximum, ori de câte ori se epuizează. Eu mă simt încă influențabilă și deloc

autosuficientă.

După masă, stăm cu Eldar la o mică terasă improvizată de el. Remarcăm ambii un soare mai torid decât de obicei. Ne bronzăm, bem din *poncha* și ne jucăm pisicește cu degetele.

— Știi că Danemarca este a doua cea mai fericită țară din lume? îmi spune el. A fot întrecută la mustață de Norvegia. Și nouă, și norvegienilor, ne place la nebunie să lenevim, cu o bere în mână, admirând cum răsare soarele de după nori și strălucește apoi întreaga zi. Nu sunt multe astfel de zile.

— Dragul meu, fericirea ți-o construiești singur, nu rămăsesem la asta? Nu uita că tot voi, danezii, aveți conceptul de *hygge*, starea aia de bine, care nu prea are treabă cu soarele de afară.

— Bine pot să mă simt doar lângă tine, îmi răspunde șmecher. Pe bune, oamenii sunt energie pură. Socializând, descoperind povești, trăind în același ritm cu cineva, având prieteni adevărați, gata să-ți facă viața mai bună, să împărtășească cu tine din universul lor. Doar așa reușești să te pui pe roate, să deschizi ochii dimineața și să știi că ești în locul potrivit.

— Oare poate o femeie depresivă și bolnăvicioasă să-ți inspire toate astea?

Mă ia de mână. Îmi cercetează degetele, mi le sărută, apoi îmi suge degetul mic și simt fiori plăcuți în tot corpul.

— Ce te îngrijorează? îl întreb.

Își întoarce capul și îmi zâmbește în felul lui sincer și plăcut.

— Nimic special, mă întrerupe el. Mă faci un bărbat fericit, Adriana. Cu tine sunt mai aproape de ceea ce-mi doream mereu să am, să fiu. Sunt mai aproape de mine, cel autentic.

— Și mai aproape de paradis?

Îi zâmbesc sincer. Dar îndoiala că pot să mă vindec încolțește ca un parazit pe rădăcinile mele.

Mamă,

Vindecarea e grea și chinuitoare. Au reînceput coșmarurile. Sunt tot mai intense, Șarpele mă strânge de gât, mă trezesc țipând. Eldar e speriat, cu greu asimilează ce se întâmplă. Nici eu nu înțeleg prea multe. Poate că ar fi cazul să revin la pastile, dar refuz cu vehemență să-l implic pe tata în această poveste sau să merg la un specialist. Sunt împăcată cu el. Spiritual, sunt bine, mă regăsesc aici. Emoțional, sunt instabilă, dar fericită. Fizic, sunt bolnavă, foarte bolnavă. Dar nu vreau să-l sperii pe Eldar. Cât voi mai avea puteri, vreau să mă vadă vie.

Te rog să mă veghezi în continuare.

Adriana

Benjamin păşea apăsat pe asfaltul încă umed. Plouase trei zile la rând, aşa că cele câteva raze de soare erau ca un dar divin pentru întunecatul Malmö. Zeci de localnici şi turişti ieşiseră afară, să se bucure de timp. Trecu prin mijlocul lor fără a le remarca entuziasmul, supraveghind cu atenţie coşul plin cu portocale verzi, pe care-l căra în mâini. Îl primise dimineaţa de la un bărbat pe nume Eldar, cel puţin aşa scria pe scrisoarea care însoţea coletul. Mesajul din scrisoare îl bulversase destul de mult. Adriana se simţea rău şi avea nevoie de el. Totuşi, nu putea să o viziteze atât de curând. Ce avea să-i spună? În aceste circumstanţe, se vedea constrâns să-i dezvăluie totul.

Intră pe poarta Institutului de Cercetări Medicale, sperând că-l va prinde pe Gabriel în laborator. Trecu de coridorul lung, mirosind a spital şi deschise uşa laboratorului, nu înainte să-şi pună masca de protecţie şi să-şi schimbe încălţămintea. De ceva timp, tot spera să fie întâmpinat de Gabriel şi să i se spună că medicamentul e gata. Nu găsi decât o sală aproape goală şi un bărbat supărat la celălalt capăt, aplecat deasupra mai multor eprubete.

— Nu am cu ce să te surprind, dragul meu, spuse acesta posac, ridicând în aer câteva mostre. Chiar nu înțeleg nimic. Sunt gata să jur că aceasta este formula medicamentului minune, dar ceva îmi scapă cu siguranță. Am tot încercat să schimb rețetele, dar fără efect.

— Ți-am adus câteva portocale în plus, făcu Benjamin deprimat, vrând să schimbe subiectul apăsător. Unde le pun?

Gabriel îi făcu semn să le răstoarne pe toate într-o cutie de fier, pe fundul căreia zăceau alte portocale. Benjamin urmă instrucțiunile, apoi întoarse coșul gol și se așeză pe el.

— Nu mai am bani, Gabriel. Ce ne facem? Am vândut tot ce aveam. Până și casa.

Își sprijini capul în mâini, rămânând cu ochii ațintiți în podea. Era pierdut.

Gabriel privi o clipă la bărbatul încărunțit devreme din fața lui. Avea toate motivele să-l compătimească și să se simtă prost la rândul său.

— Să-ți deplângi soarta e ultimul lucru pe care trebuie să-l faci, îi spuse, ridicându-l în picioare cu o mișcare bruscă. Am încredere că vom reuși. Acum te rog să mergi în oraș, trebuie să aduni toate portocalele verzi pe care le găsești. Iar eu rămân aici și continui testele. Nu trebuie să pierdem nicio secundă.

Benjamin porni pe jumătate resemnat, dominat

de remuşcări şi gânduri sumbre. Poate că Adriana avea dreptate. Poate că e un laş, iar fiica lui va urma destinul tragic al Sarei. Poate că într-adevăr o va pierde şi pe ea, din cauză că nu s-a străduit suficient.

Pentru prima dată după câteva săptămâni bune, urc de una singură în teleferic. Fac un efort teribil, dar am în spate un motiv cu adevărat serios. Eldar e plecat să lucreze lotul nostru de pământ și revine târziu după prânz. Coșmarurile nu încetează să mă stoarcă de energie, dar cumva ne-am obișnuit cu ele. Noaptea, Eldar mă îmbrățișează strâns, ca să poată reacționa de îndată cum încep crizele. Nimic special, nimic ieșit din comun. Zilele trecute eram însă gata să-mi ies din sărite. Eldar găsise ultima scrisoare adresată mamei, se pare că o uitasem printre cărți. Am rămas surprinsă să-l văd fumând la terasă, privind absent în zare. Ținea scrisoarea în mână, semn că abia o citise. În fața mea se rotesc și acum secvențe din discuția avută.

— Dragul meu, nu este ceea ce crezi, spun eu, încercând să-i anticipez discursul.

— De unde naiba știi ce cred eu?

Tresar surprinsă. Nu este Eldar pe care îl cunosc, nu e vocea lui, nu sunt gesturile lui.

— Știi cât de greu îmi este să accept faptul că trăim în această văgăună? continuă el. Sau că în orice moment ți s-ar putea întâmpla ceva peste

puterile și cunoștințele mele. Știi ce frică îmi este, când te văd zbătându-te în pat noaptea? Știi ce nesigur și vulnerabil mă simt gândindu-mă că aș putea să te pierd? Te-ai gândit vreodată la toate astea? Tot ce ți-am cerut a fost să fii sinceră cu mine, să fii adevărată, așa cum te-am cunoscut și te-am îndrăgit. Nu pot să te ajut dacă te ascunzi de mine!

E furios și are dreptate. Se ridică de pe scaun, lasă țigara deoparte.

— Ce facem cu boala ta? Când mergem la un specialist? Ce facem cu coșmarurile?

Îmi dă scrisoarea și înțeleg că l-am rănit. Încerc să îi explic ceva ce nici pentru mine încă nu are sens. Îi jur că el este cel mai important om din viața mea și nu mint. Îi promit că foarte curând voi apela la un specialist, doar că mai am nevoie de timp petrecut aici, în sat.

Știu exact cum pot să-l îmbunez pe Eldar. Pentru asta trebuie să ajung în Funchal. Am luat bani din casă, am găsit suficienți. Mă întreb de unde ia banii Eldar pentru a ne întreține și nu-mi vine nicio idee în cap. Ajung în Funchal urcând în unul din autobuzele care vin din Porto Moniz. Simt o ușoară stare de leșin, dar lupt să mă ridic deasupra ei. Găsesc imediat magazinul pe care îl caut, intrasem acolo pe când eram adolescentă, căutând câteva pensule pentru ora de desen. Pun o mulțime de întrebări, încerc să aleg cele mai bune lucruri. La

ieșire, coșul meu este plin cu vopsele, palete, un set de cuțite de pictură, șasiu pentru întinderea pânzei și, bineînțeles, pânza însăși. Nu-mi rămân decât puțini bani, pentru un prânz și alte mărunțișuri. Sunt însă fericită, știu că o să-i placă.

Mă mai plimb puțin prin oraș, încerc să-i simt vibrația după săptămâni întregi de pustnicie. În scurt timp dau de câteva străzi mai izolate. Îmi place să descopăr ceea ce alții ar refuza să vadă. Pornesc încet pe una din străzi, dar după 20 de metri pașii înțepenesc în dreptul altui magazin. Simt cum ochii îmi sclipesc straniu, sunt ca un mamifer care și-a văzut prada. Dacă aș... Știu că Șarpele nu mai poate fi trezit așa, pur și simplu. Are nevoie de un stimulent, ca un sportiv obosit care poate supraviețui doar cu suplimente. Nu, nu, nu.

Îmi implor mintea să ia o decizie negativă, să mă mișc din loc. *Vinde toate prostiile astea din coș și cumpără.* Ceva îmi sună în cap, nu e Șarpele, e imaginația mea hidoasă, plină cu viermi otrăviți în timp. Nu vreau să iau nimic, nici măcar substanțele etnobotanice, care sunt sigură că se vând în magazinul din fața mea. Închid ochii strâns strâns, vreau atât de mult să dispară magazinul. Încep să mă rog Sfintei Maria și Sfântului Vincent, întâi în gând, apoi cu voce tare. Rămân cu ochii închiși, mă întorc spre dreapta și pășesc înainte. Îi deschid când mă asigur că nu mai reușesc să văd nimic tentant,

apoi încep să fug. Alerg ca o nebună pe străzi, respir ciudat, e un aer sufocant în jur, dar nu mă opresc. Nici nu-mi dau seama cât am alergat așa, sunt deja în autocarul care mă duce spre teleferic.

Cobor și continui să alerg. Același bărbat simpatic ia banii pentru coborâre, dar îmi explică.

— Drăguță, trebuie să așteptăm să mai vină câțiva turiști.

Îl apuc strâns de mână.

— Te implor, du-mă cât mai repede jos.

Se gândește că e o urgență, îmi face semn cu mâna să intru. Telefericul pornește și simt cum las în urmă moartea. Mă prăbușesc jos și încep să plâng. Plâng de fericire, a fost prima confruntare directă cu ea și de data asta am scăpat.

La întoarcere, Eldar se arată supărat că am ieșit singură din sat, dar îi văd ochii când se bucură ca un copil de darul primit și asta e tot ce contează.

Gabriel duse eprubeta în dreptul ochilor, privind dezamăgit soluția spălăcită care îi confirma încă un rezultat negativ. Era convins că adevărul se ascunde undeva prin detalii. Trecuse prin toate etapele rezolvării, de fiecare dată reușind să se impună să mai schimbe ceva, să mai cerceteze, dar de data aceasta recunoștea că ajunsese într-un punct mort. Ceva lipsea, un detaliu minuscul, care ar urma să completeze întreaga schemă.

Se îndreptă spre masa de lucru, căutând o nouă eprubetă curată. Trebuia să facă un ultim test, înainte de a curăța totul și de a stinge luminile. După asta, avea să urce la etajul superior și să se culce pe una din canapelele din birou. A doua zi avea să revină în laborator, mai convins ca niciodată că anume aceea era ziua cea mare. Repetase aceiași pași de sute de ori până acum, era convins că așa se va întâmpla și de data asta. Încă era furios pe felul în care ignorase detaliul cu portocalele verzi, care-l făcuse să piardă timp prețios. Dar anume acest detaliu îl convinsese să mai încerce, ori de câte ori era nevoie, până va găsi un răspuns și până aveau să se termine portocalele verzi de pe fața pământului.

Zilele trecute pregătise un compus din ultimele portocale care-i rămăseseră în cutie. Benjamin urma să aducă altele, după ele aveau să urmeze și mai multe. Luă compusul și îl injectă în tubul special. Era cât pe ce să scape jos eprubeta, când văzu culoarea verzuie dincolo de sticla transparentă.

— Nu, nu e posibil.

Nu-i venea să creadă. Era extrem de emoționat, ca un copil care reușise să ia primul loc la un concurs sau ca un adolescent care pentru prima dată în viață apăsase pedala de accelerație. Luă încă o mostră din compus și repetă procedura. Același rezultat. Deja i se urcase tot sângele în cap. Mai încercă încă o dată și atunci înțelese ce se întâmplă.

Se aruncă cu o viteză incredibilă pe scări să-și găsească telefonul. Știa că bărbatul de la celălalt capăt avea să plângă de fericire.

Sapă cu sete în bucata de teren aflată la câteva sute de metri de casă. Pământul moale se răstoarnă ușor în movile. Semințele se afundă în golurile umede, pe care le umple apoi cu țărâna afânată. Trebuie să reușească până seara să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Mâinile îi sunt puternice și avide de muncă. Nici nu bănuiești că doar câteva ore în urmă în loc de lopată ținea în mână o pensulă. Se oprește puțin, cât să-și șteargă fruntea de transpirație și să bea apă. Privește în direcția casei și nu vede pe nimeni la terasă. O fi lucrând în grădină, sau poate că e la bucătărie, pregătind ceva din specialitățile portugheze. Începe să-i placă acest sat, cu toată singurătatea din el. A acceptat să ia lecții de portugheză de la Adriana, are convingerea că astfel o va înțelege mai bine. Totuși, ceva continuă să-l neliniștească. Coșmarurile sunt tot mai frecvente, iar reacțiile ei, incontrolabile. Uneori o surprinde privind meditativă spre ocean, ca în clipa următoare să o culeagă inconștientă dintre pietre. Uneori e nebunatică și frivolă ca ploaia de vară, alteori e pioasă și ascunsă. Îi este greu să-și sincronizeze stările cu ale ei, dar îi este mereu alături. Zilele trecute i-a dăruit

un set de pensule și a trebuit să simuleze satisfacția. Nu pentru că nu i-a plăcut cadoul, ci pentru că știa că o făcuse ca să-l ocupe mai mult cu pictura și s-o scape din ochi exact când ea s-ar fi putut afla în pericol. Are nevoie susținere din exterior, este sigur de asta. Adriana i-a povestit într-o zi despre livadă și despre deplasările ei împreună cu Benjamin la mormântul mamei. Eldar a cules portocalele, apoi le-a trimis într-un coș în Malmö, cu un singur scop: să-l provoace pe Benjamin să facă ceva, conștient că merge împotriva voinței celei pe care o adoră. Până la urmă, era tatăl ei, merita să se afle acolo.

Zilele trecute verificase poșta și se mira că nu-i scrisese nimic înapoi. Din acest motiv l-a sunat două zile în urmă. A fost bizar să se prezinte drept iubitul fiicei lui, dar circumstanțele scuzau cu prisosință situația. Benjamin îl aruncă pe niște piste despre o cercetare, un Institut și un tratament, dar discuția a fost atât de ambiguă, încât Eldar rămase doar cu impresia că trăiește în beznă în tot ceea ce o privește pe Adriana. În cele din urmă hotărâră: luni, la prânz, Benjamin urma să viziteze Achadas da Cruz. Între timp, misiunea lui Eldar era să tatoneze terenul.

Lovi cu determinare lopata cu talpa piciorului, îngrijorat de norii denși care păreau că se apropie vertiginos de pământ, de casă și de viețile lor.

Sunt aidoma melcilor care poartă, tăinuită
în labirintul lor, muzica mării.
Mario Vargas Llosa

A plecat dimineața să lucreze parcela. Am vrut să-i gătesc ceva gustos la prânz, dar nu mă simt în stare. Mă doare îngrozitor capul, am o stare de greață și ameteală continuă, imposibil de suportat în ultima lună. Mi-aș dori să găsesc mai multă putere în mine. Uneori vorbesc cu marea și o rog să mă primească în imensitatea ei, să mă spele de boala care-mi curge prin vene și să mă arunce înapoi, printre pietre, puternică și sănătoasă. Marea mă ascultă, așa cum e obișnuită ea să asculte toate rugile Micilor Sirene, dar nu mai poate interveni pentru mine. O văd zbătându-se neputincioasă, ca o mamă care luptă pentru viața copilului său. Și în mine se face liniște și mă umplu de frumos la gândul că suntem binecuvântați să fim copiii răsfățați ai naturii. Fiecare picătură de apă, fiecare fir de iarbă, fiecare rază de soare, ne sunt dăruite necondiționat, pentru a ne completa ființa. *Suntem un pământ și o apă toți*, iar energia mea transformă locul în care mă aflu, așa cum acest loc mă transformă pe mine. Știu că marea mă aude, dar Mama Natură este încă furioasă pe mine, pe alegerile mele, pe toate lucrurile pe care le-am luat drept gratuite: pe razele

de soare de care m-am ascuns, pe firele de iarbă pe care le-am călcat în picioare, pe picăturile de apă pe care le-am contaminat, pe oamenii pe care nu i-am iubit suficient.

Eldar îmi ascultă meditațiile spuse cu voce tare și, de obicei, le aprobă. E greu să găsești interlocutori în Achadas. Ieri l-am surprins vorbind cu Sebastian. A învățat puțină portugheză și deja poate iniția conversații. Ieșisem doar în ciorapi pe terasă, când i-am văzut pe ambii jos, cu câte o cană de ceai în mână. Conversația era în toi.

— ...că nu va înțelege niciodată. Nu vreau decât să accepte că suntem doi deja, o singură echipă.

— Dar, Eldar, zise Sebastian, poate e cazul să o duci în oraș, la un specialist.

A reușit deja să-i spună câteva detalii despre mine. Mă deranjează că povestea noastră devine loc public de spălat rufele, dar realizez că izolarea de oameni îl face pe Eldar să răbufnească în fața primului întâlnit.

— Nu pot, protestează Eldar. Cel puțin nu acum. Problema e mai complexă decât ai avea impresia. Am încercat să fac ceva în privința asta, sper ca săptămâna viitoare să primesc un răspuns.

Sunt contrariată. Ce ar urma să se întâmple săptămâna viitoare? De ce Eldar nu mi-a spus și mie despre asta?

Mi-am făcut o cafea, dar nici nu m-am atins de ea.

Aș vomita-o în secunda următoare. Trebuia să adun crengile uscate din grădină, trebuia să încălzesc apa pentru dușul pe care-l va face Eldar. Nu mișc un deget. Arunc tot mai des priviri nerăbdătoare spre geantă, acolo unde știu că am lăsat cutia. Am un sentiment ciudat, de parcă urmează să se întâmple ceva surprinzător. Nu ar trebui să-mi fie nici groază, nici teamă. Aproape că trag cu putere de geantă și fug cu ea la baie. Scot cutia și o desfac cu mâinile tremurânde. În Funchal, după ce am ieșit din magazinul de pictură, am intrat într-o farmacie. E ceva nou pentru mine, e un gest lipsit de orice logică, dar vreau să elimin toate variantele înainte de a trage concluzii. Mâinile îmi tremură, sunt confuză, nu înțeleg fundamentul acestei emoții. Mi-e cald și nu am suficient spațiu. Aștept rezultatul. Ridic testul de sarcină cu mâinile tremurânde și în secunda următoare mă inundă un ocean de lacrimi sărate și fierbinți. În mine a încolțit o sămânță, în mine crește viața!

Satul mi-a auzit rugile. Acest loc solitar îmi dăruieşte una câte una bucurii pe care nu le cunoşteam până azi, deşi alergasem prin toată lumea ca să le găsesc. Închid ochii şi îmi aliniez simţurile pentru a transmite mesajul meu de mulţumire naturii. Ea îmi ciripeşte, picură şi freamătă în semn de aprobare. Corpul însă nu încetează să-mi transmită semnale alarmante, corpul meu bolnav şi slăbit luptă cu noua viaţă ce şi-a făcut loc în el. Las durerea să curgă, să treacă pe alături, nu-mi pasă de ea. Femeia din mine are atât de multă putere, e plină de viaţă, e gata să riposteze. Oceanul mă va ajuta, va scălda pietrele şi toată neliniştea mea odată cu ele. Îi sunt recunoscătoare naturii, mi-e ruşine că am ignorat-o până acum de atâtea ori, că i-am subestimat forţa. Sunt gata să-mi iau revanşa, o dată pentru mine şi încă o dată, pentru copil.

— Adriana, ce faci acolo?

Eldar apare din urma mea pe plajă. Coboară grăbit şi se apropie de mine, îngrijorat.

— Dar eşti udă toată, se sperie el.

— Am stat de vorbă cu marea. Hai să mergem în casă, trebuie să-ţi spun ceva.

— Benjamin, ai cuvântul meu că nu înțeleg de ce aceste teste blestemate dau un rezultat negativ.

Asta îi spusese aproape o săptămână în urmă prietenului său și de atunci își frământa mințile să înțeleagă. Folosise mereu aceleași portocale verzi, de ce rezultatele nu erau identice?

— Zău că nu-mi dau seama, spuse Gabriel revoltat și frustrat. Cum, cum se face că folosești aceleași portocale, o dată îți iese și de zece ori nu?

— Poate ai schimbat ceva, fără să-ți dai seama. Poate ești prea obosit ca să-ți dai seama ce anume.

— Ba bine că nu. Atunci când fac testele sunt extrem de atent și-mi notez totul. Mai ales după eroarea precedentă. Nu e posibil.

Gabriel ridică din umeri și se întoarse spre cutia de fier. În ea zăceau aruncate sute de portocale, de diferite mărimi. În clipa următoare, făcu ochii mari și ridică din sprâncene.

— Stai o clipă. Spune-mi, ții minte ziua când ai adus un coș cu portocale?

— Da, răspunse întrebător Benjamin. Era miercuri, exact o săptămână în urmă.

Gabriel deveni brusc foarte interesat de

informație.

— Și de unde ai cumpărat portocalele? Din Malmö?

— Ba nu, mi-au fost trimise din Madeira. Este prima dată când aduc la Institut portocale de pe insulă. În primul rând, chiar tu mi-ai spus că nu are vreo importanță de unde le cumpăr. Apoi, pentru că portocalele din livada pe care o dețin sunt în mare parte stricate. Hei, dar unde fugi?

Gabriel nu-l mai asculta. Alerga deja spre biroul de la etaj, iar Benjamin îl urma intrigat.

— Prietene, cred că știu exact despre ce e vorba!

Eldar privea entuziasmat spre panoul ce sclipea la intrarea magazinului din Funchal. Avea să facă pasul corect, se gândise la asta încă de când veniseră în satul pustiu. Dar acum simțea cu toată ființa că era momentul să-i confirme Adrianei dorința lui sinceră de a-i fi mereu alături. De două zile Eldar umbla beat de fericire. Adriana aștepta un copil. Copilul lor.

Vestea l-a luat prin surprindere, e adevărat. Se antrena zilnic în lupta cu tristețea și boala Adrianei, era toată ziua implicat în treburi gospodărești care se înmulțeau de la o zi la alta, așa că nu se gândise o clipă la apariția unui copil. Totuși, acceptase această veste cu inima deschisă și plină de iubire. *Nu există un timp mai potrivit pentru un copil decât acela pe care îl alege el singur*, așa gândea, în timp ce privea bijuteriile din vitrină. Acolo, în Achadas, îl aștepta viitoarea soție.

Stau pe terasă, supraveghez cu un interes vădit tot ce se mișcă în jur. Ridic mâna în direcția mării, e datoria mea să o salut. Eldar e plecat în oraș și, după cum m-a anunțat, se întoarce târziu. Plouă încet, letargic de încet, simt cum apa îmi intră sub piele. Ploaia răscolește solul din jurul casei și răspândește mirosul de vomă. Mă simt slăbită și deshidratată, corpul meu elimină aproape tot ceea ce îi ofer. Stau aici și îl aștept, de teamă să nu mă surprindă cumva în vreun moment jenant. M-am speriat câteva ore în urmă, atunci când Sebastian a apărut de nicăieri.

— Ți-e rău? Te pot ajuta cu ceva? m-a întrebat încet.

I-am făcut semn că sunt bine.

— E doar o stare temporară, i-am explicat.

— Starea de care vorbești poate avea multe cauze. Dar orice stare o poți trata cu un ceai portughez.

Voiam să intru mai repede în casă, dar îmi era teamă să nu leșin fără să știe cineva. Am acceptat forțată de împrejurări invitația lui. Casa lui e mai veche decât cea în care locuim noi. Pe pereții exteriori crește sălbatic iederă. În interior, totul e vopsit într-un verde crud, ca iarba. Găsesc o liniște

neobișnuită în acest spațiu mic, mă simt alinată.

— Este un ceai ecologic de o calitate foarte înaltă, mi-a explicat el, în timp ce punea pe masa din fața canapelei două căni de ceramică. Plantațiile de ceai sunt situate într-o zonă nepoluată, cu sol fertil și bogat în minerale, iar la cultivare nu se folosesc pesticide. Totul e în armonie cu natura.

După câteva minute a turnat și ceaiul negru în cești, iar aroma sa intensă inundă îndată spațiul. S-a așezat apoi alături de mine, încrucișându-și mâinile în față.

— Acum poți să-mi spui adevărul, ce vrei să găsești aici?

Am încercat să mă eschivez, dar privirea lui sfredelitoare nu mi-a permis să mă retrag.

— Am venit să mă regăsesc, să fac pace cu sufletul meu.

Soarbe din ceai și-mi aruncă scurte priviri de sub sprâncenele lui stufoase.

— Și dacă nu cu tine trebuie să faci pace, dar cu o forță mult mai superioară înțelegerii tale?

— Nu înțeleg, mișc din cap confuză.

— Venim pe lume cu povara strămoșilor pe umeri. Memoria noastră genetică ne întoarce mereu spre oamenii și locurile care ne sunt predestinate. Dar asta nu e întotdeauna suficient pentru a ne despovăra de păcatele celor dinaintea noastră. E nevoie de mai mult sacrificiu.

Discuția mă duce într-o zonă care mă bulversează. Decid să mă retrag, înainte de a deveni prea sensibilă la aluziile omului.

Ajung acasă răvășită. Șterg voma proaspătă cu un prosop în timp ce încă îmi sună în cap cuvintele lui. Nu vreau ca starea să-mi afecteze sarcina, mai bine uit. Aud portița de la intrare și-l văd pe Eldar pășind alert. Apare în fața mea, agitat și vădit emoționat.

— Hai cu mine, îmi spune dintr-o respirație.

Iarăși a adoptat aerul său misterios.

— Unde vrei să mergem la ora asta? E trecut de cinci, mai sunt câteva ore până apune soarele.

Și totuși mă surprinde intenția lui.

— Ai încredere în mine. Îmbracă-te în ceva frumos și urmează-mă.

Aș vrea să-i spun că nu mă simt bine, că ar fi mai potrivit să o lăsăm pe altă dată, dar privirea lui rugătoare mă face să tac. Mă îmbrac cu singura rochie pe care o am, adusă de Eldar două săptămâni în urmă din Funchal. E roșie, mi-a explicat că-i aduce aminte de ziua în care m-a văzut pentru prima dată în Christiania.

Pornim pe jos alene, mergem în direcția plajei. Ne așezăm pe pietrele aurite de apus și ambii ezităm să ne privim în ochi. Într-un târziu se întoarce spre mine și îl surprind la fel de emoționat. Mă ia de mână, gata să mi-o frângă.

— Adriana, sunt un bărbat fericit alături de tine,

îmi spune el. Ai apărut ca o floare de lotus în viața mea. Am înotat ambii prin nămol, ca să te văd cum ieși la suprafață mai pură și mai gingașă decât orice altă floare. Suntem predestinați, iar copilul pe care îl porți o știe cel mai bine. Tot ce-mi doresc e să vă pot iubi și proteja întreaga viață.

— Eldar! Am căutat o viață liniștea ta, alături de care să se culce fericită liniștea mea.

Îmi pune inelul pe deget și sărutul nostru pecetluiește legământul sacru. Suntem doar noi, doi oameni care și-au cumpărat propria fericire, pe un colț de insulă, în mijlocul apelor.

Mica Sirenă și-a încheiat așteptarea.

Mamă,

Aș fi vrut să fii acolo, aș fi vrut să vezi fericirea din ochii mei. Mă simt completă.

Îți mulțumesc. Știu că mă veghezi.

Adriana

Inima îi susură la ureche: „Fii atent la locul unde vei plânge. Pentru că în acel loc sunt eu, și-n acel loc se află comoara ta."
Paulo Coelho

Mă trezesc bine dispusă, o noutate pentru acest început de săptămână. Eldar a ieșit două ore în urmă. Cât el lipsește, încerc să aduc în ordine camera, deși nu am de făcut mare lucru. Aștern patul, aranjez frumos pernele, șterg praful. Vreau armonie în casă pentru copilul nostru. Îmi aduc aminte de noaptea aceea, în Christiania, când euforia a luat locul siguranței. *Dumnezeule,* tresar, *am ratat o lună din viața unui înger.* Deci, se va naște toamna târziu sau chiar la începutul iernii.

Îl văd pe Eldar venind din direcția telefericului, îl recunosc după geaca verde. Dar nu e singur. Recunosc celălalt mers greoi și așezat. E Benjamin. E tata. Sunt furioasă pe Eldar, de ce a îndrăznit să intervină fără să se consulte cu mine? Cobor scările și fug să îmbrac ceva mai adecvat pe mine. Apoi mă las liniștită pe canapea, luând o carte în mână și așezându-mi picioarele unul peste altul. Emoția puternică se lipește perfect de oboseala accentuată din ultimul timp. Încă puțin și sunt gata să mă prăbușesc.

Intră ambii în casă, iar Eldar adoptă o expresie fericită pe chip.

— Adriana, uite cine a venit!

Mă prefac surprinsă. De fapt, încă sunt surprinsă. Tata e vizibil emoționat și el. Mă îmbrățișează călduros și lung, cu ardoarea unui părinte înstrăinat. Îmi ia mâinile, mi le strânge la pieptul său. Îmi atinge fața, ochii, mâinile, și simt prin toți porii dorul acestui om chinuit.

— Ah, draga mea, cât mă bucur să te văd.

— Mhm.

Am un nod în gât, nu pot să reacționez.

— Ce spuneți dacă luăm micul dejun împreună? intervine Eldar.

Mă salvează. Sunt furioasă pe ambii, pe înțelegerea lor tacită, pe la spatele meu. Această emoție nu mă lasă să mă bucur cu adevărat de revederea lui. Cât timp pune pe masă pâine prăjită și câteva felii de șuncă, îi povestesc tatei ce am făcut în ultimul timp. Îi arăt inelul de pe deget, îi vorbesc despre noi. După masă, tata insistă să ne retragem pentru o conversație între patru ochi.

— Pe plajă e prea frig, spune Eldar. Puteți merge sus, la teleferic. E o cafenea drăguță chiar alături.

Îl privesc întrebător, dar îmi face semn că e totul în regulă. Dar îl cunosc pe Eldar, sunt atât de multe lucruri pe care le-am împrumutat de la el. Simt după expresia feței lui că nimic nu este în regulă. Mă ia prin surprindere propunerea lui de a ieși din sat. Oricum, nu am de ales, așa că ieșim. Până sus nu

ne vorbim nimic. Tata doar mă ține strâns de mână. O clipă am impresia că o face doar pentru că-i este frică de înălțime. Nu mai ajungem la cafenea, ne oprim în vârful stâncii și ne așezăm pe o piatră. Vântul bate destul de puternic, dar încă reușim să ne auzim bine.

— Îți amintești cum veneam la Cabo Girão și, la fel ca și acum, priveam în jos, pariind cine primul va închide ochii? De fiecare dată pierdeam.

Îl privesc și nu spun nimic.

— Călătoream pe insulă, pedalând cu bicicleta. Tu mergeai înainte și eu te urmam, supraveghindu-te să nu pățești ceva. Sau sărbătoream ziua ta de naștere pe plajele de nisip din Porto Santo, mâncând înghețată până la refuz. Apoi, nu mai știu ce s-a întâmplat.

Privește înainte, atât de trist. Mă inundă tristețea lui.

— Cu siguranță lucrurile ar fi stat altfel dacă mama ta era alături de noi. Apropo, ai uitat ceva în Malmö.

Scoate din buzunarul hainei fotografiile mamei. Le strâng la piept și îmi promit să nu le mai las niciodată.

— Adriana, mama ta nu a murit într-un accident de mașină.

— Poftim?

Mă înfurie felul în care toarnă peste mine un adevăr pe care l-am așteptat toată viața, dar pentru

care nu eram deloc pregătită acum.

— Ce ți-a venit, tată? Cum poți să arunci o asemenea frază, de parcă ar fi cel mai banal lucru de care-mi vorbești?

— Știu, Adriana, nu e cel mai bun moment, dar niciodată nu l-am putut găsi. De asta și am ajuns aici. Ascultă-mă, te rog, și nu mă întrerupe. Știu că mă vei urî după asta, dar crede-mă, nu mai avem timp! Nu! Avem! Timp! E vina mea, da, sigur că este. Dar lasă-mă să corectez atât cât pot și îmi mai permit circumstanțele. Te rog, ascultă-mă.

Nu-l văzusem niciodată mai hotărât. Insistența lui mă convinse și aprob bulversată discuția cu o încuviințare.

— Ne-am căsătorit la douăzeci și patru de ani. A fost dragoste la prima vedere, te asigur. Trăiam o nebunie de poveste și nimic nu prevestea furtuna care avea să se abată peste noi. După doi ani, Sara a început să simtă dureri în piept. La început nu i-am acordat mare atenție acestui moment. Aflasem că urma să avem un copil, pe tine, eram în culmea fericirii. În cinstea acestei vești, am decis să replantăm livada de portocali în care este înmormântată mama ta. Este livada ta, să știi, mereu a fost. La scurt timp însă, durerile au devenit o normalitate. Mama ta pălea pe zi ce trece, nu mai mânca nimic, nu mai bea nimic, nu mai avea puteri să se ridice din pat. Atunci am decis să facem mai multe consultații în

spitalele din Porto, poate mult prea târziu decât ar fi fost nevoie. E vina mea, o credeam când îmi spunea că e o normalitate specifică sarcinii. E vina mea când m-am prefăcut că ar avea dreptate, deși simțeam prea bine că e ceva ce-mi ascunde. La început niciun medic nu putea să ne spună exact despre ce era vorba. Au fost mai multe explicații: infecție pulmonară, cancer. Tot ceea ce ai auzit și tu probabil pe parcursul vieții prin spitale. Am decis să mergem la cele mai prestigioase spitale din Europa. Răspunsul a venit mai târziu, iarăși, mult prea târziu.

Simt că mă sufoc pe măsură ce mă îngroapă în poveste. Sufăr fiecare cuvânt spus de el și îi simt durerea scuturându-mă a pierzanie de pe stânca înaltă și abruptă.

— Starea ei se agrava de la o zi la alta. Te-a născut în chinuri groaznice la douăzeci și șapte de ani, ca după aceea, câteva săptămâni să nu se mai poată ridica din pat de una singură. Vomita la fiecare pas și își pierdea cunoștința de fiecare dată când se forța să te ia în brațe. Alinarea ei era atunci când te ținea la piept și te lăsa să storci pofticioasă și fericită tot laptele din sânii ei calzi. O vedeam cum plânge de fericire, era convinsă că indiferent de ce urma să se întâmple, Dumnezeu o iubea nespus de mult, odată ce te-a trimis pe tine nouă.

Lacrimile îmi curgeau necontrolat. Niciodată nu

am fost demnă să fiu fiica ei. Mama mea era un înger, acum eram convinsă.

— Tot ce puteau face medicii era să-i dea calmante și analgezice. Iar la douăzeci și șapte de ani și o lună...

Face o pauză bruscă, îi este greu să vorbească.

— La douăzeci și șapte de ani și o lună m-a luat de mână. M-a rugat să te aduc la pieptul ei și în cel mai sincer zâmbet de fericire, adăpostindu-și lacrimile ei calde pe fruntea ta, a închis ochii pe veci.

Tata se prăbușește alături de mine într-un strigăt de plâns. Vreau să-l îmbrățișez, dar el mă oprește cu brațul. Vrea să continue să-și întoarcă cuțitul în rană.

— A fost o perioadă neagră în viețile noastre. Nu reușeam să mă adun, chiar dacă în pătuț mă aștepta un copil mic și nevinovat care plângea și avea nevoie disperată de mine. Am avut mare noroc să o găsesc pe Sofia, care, practic, ți-a fost a doua mamă.

Mă gândesc la cât de nedreaptă am fost mai mereu cu cea care mi se dedicase în totalitate. Îmi treceau prin minte toate scenele în care mă adormea în brațe, îmi pieptăna părul rebel și încâlcit, îmi citea cărțile preferate. Niciodată nu am lăsat-o să se apropie prea mult, de frică să nu mi-o șteargă pe mama din amintiri. Ce prostuță, ce nedreaptă! De parcă ar fi putut cineva s-o scoată vreodată de acolo, din suflet...

Mă întorc spre tata, care pare pierdut într-o răbufnire de durere pe care o înfrânase o viață întreagă. Îl îmbrățișez, îl încurajez să se ridice.

— Am încercat, crede-mă că am încercat.

— Știu, tată. Sunt convinsă că așa a fost. Dar ce se întâmplase? De ce suferea mama?

Pauza e lungă și mă sperie.

— Este peste puterile mele să continui, Adriana. Te rog să nu-mi condamni tăcerea. Poate că nu ți-aș fi spus niciodată, dacă nu aș fi găsit deja o cale de ieșire. Așază-te, te rog. Ceea ce vei auzi, nu e o veste fericită pentru tine. Mi-aș da viața să fie altfel. Ascultă-mă, dar încearcă să rămâi calmă. Eu sunt lângă tine.

Ne găsim ambii o poziție comodă printre pietre. Mă ia de mână.

— Mama ta suferea de o boală genetică extrem de rară, transmisă din generație în generație, doar pe linie maternă.

Îl privesc speriată de-a binelea.

— Dacă e genetică, înseamnă că...

Lacrimile lui nu se mai opresc, dar vocea îi devine așezată și respirația ritmică.

— Da, Adriana. Asta înseamnă. Și mai este ceva. Nu cunosc subtilitățile subiectului, dar, din ceea ce cunosc, femeile din acest neam au plecat toate la cer la aceeași vârstă ca și mama ta.

— La douăzeci și șapte de ani? Adică peste opt

luni? Crezi că asta se va întâmpla și în cazul meu? Asta crezi, nu? Din moment ce te afli aici.

Spun asta și mă ridic brusc în picioare. Privesc hăul din fața mea și simt că vreau să mă arunc în gura lui de aer umed, ca să mă trezesc din acest coșmar. Pietrele se rostogolesc de sub picioarele mele și simt cum cerul cade în avalanșe peste mine. Picioarele și mâinile îmi devin grele. Dacă nu fug acum, voi cădea. Pornesc în neștire, printre lanuri, nu vreau să las moartea să mă întreacă cu vreun pas.

— Stai, Adriana, ascultă-mă.

Tata mă ajunge din urmă și mă strânge de mână. Mă împotrivesc, vreau să mă smulg din brațele lui.

— Ascultă-mă, te implor.

Închid ochii. Nu mai vreau să aud nimic. Rațiunea mea e paralizată de ultima veste. Privesc cu disperare spre burtă. Nu pot să accept că soarta joacă aceeași piesă dramatică cu noi. Ce vină are ființa pură și fragilă abia apărută în interiorul meu? Nu accept s-o condamn să-mi trăiască viața doar pentru că m-a ales pe mine să-i fiu mamă.

— Adriana, nu e nimic pierdut.

— Nu ai făcut nimic să ne ajuți, strigă durerea alergându-mă ca nebuna prin lanul imens. Îmi spui abia acum, când știi că aștept un copil. Un copil pe care l-am pedepsit înainte de a se naște!

— Era prea târziu, Adriana. Dar pot să vă ajut.

Tot ce am făcut în ultimii ani a fost să caut un medicament pentru boala ta. Și l-am găsit, l-am găsit. Asta voiam să-ți spun.

Se oprește din alergat și își trage sufletul printr-o respirație adâncă.

— Am găsit leacul!

Cădem ambii epuizați în imensitatea câmpului. Pentru prima dată, încercăm să ascultăm ceea ce ne vorbim.

— După ce mi-am revenit, am pornit în căutarea unei soluții. Eram disperat să te ajut. Știam că ai un viitor predestinat, iar gândul acesta mă omora în fiecare zi. Am început să apelez din nou la cei mai buni medici. Nimeni însă nu mă putea ajuta. Recomandările se limitau la analgezice și sedative. Am început să mă documentez despre cercetările din domeniu. Toate tratau subiectul tangențial. Până am dat de Gabriel, un bun prieten și acum cercetător în Malmö. El s-a arătat deschis să studieze anomalia în detaliu. Am investit tot ce aveam într-un institut de cercetări medicale, la care foarte curând am și devenit acționar majoritar. Totul pentru ca el să-și poată continua cercetările. A trebuit să lucrez ca disperatul, zile întregi fără întrerupere, ca să-mi permit să întrețin institutul. Iartă-mă, din cauza asta am ratat o mare parte din viața ta. Dar am făcut-o cu speranța că dacă reușesc, vom putea recupera tot ce am pierdut după ce tu ai fi fost salvată.

În capul meu încep să se lege piesele. Nu pot să înțeleg cum am lăsat lucrurile și oamenii să treacă pe lângă mine, fără să mă intereseze ce fac, cu ce se ocupă, cum o duc, cum se simt. Întotdeauna am considerat că tata e obsedat de lucrul său, de pasiunea lui pentru afaceri și bani. Credeam că se simte ușurat să stea departe de mine și deseori mi-l imaginam stând degeaba nopțile la oficiu, doar ca să nu dea ochii cu mine și, prin mine, cu lipsa mamei. Regret atât de mult distanța pe care am încurajat-o, toate ieșirile mele lipsite de sens, ingrate și cinice, în raport cu el și Sofia. Am trăit mereu o viață care-mi convenea, din postura de victimă îmi era foarte ușor să arăt cu degetul, să condamn, să cer, să calc în picioare. Totul mi se cuvenea și toți îmi datorau ceva. Nimeni, niciodată, nu mi-a spus că înainte de a cere dragoste, trebuie să înveți să o oferi.

— Cu doar câteva zile înainte să moară, mama ta a încercat să-mi spună ceva despre bunica ta, Alma. Ea a fost prima purtătoare a genei bolnave, însă până în ziua de azi nu am înțeles cauza. Se pare că femeile afectate manifestă un singur specific la nivel fizic, ușor de identificat încă de la naștere. Au culoarea ochilor oranj. Nu întotdeauna, așa cum știi și tu. Gabriel zice că atunci când în organism se declanșează procesul de distrugere a celulelor, ochii dau de știre. Cu cât mai puternic e stresul, șocul, cu atât mai intens se aprind ei. Acesta a fost și unul

dintre motivele pentru care am fost atât de permisiv cu tine, singurul lucru pe care mi l-aș fi dorit era să îți fac mai mult rău. Îmi amintesc momentul în care te-ai născut. Atât de mică și măslinie erai, cu alunița ta dulce desenată sub buza de jos și cu gurița ta însetată de laptele mamei tale. În ziua în care ea a murit, ai început să strigi de foame și ochii ți s-au aprins atât de oranj, încât medicii s-au temut să ne mai țină în spital.

— Ca două portocale în flăcări.

— Exact, draga mea. Așa erau și ochii mamei tale, mai ales în ultimii doi ani de viață. Am decis, așadar, împreună cu Gabriel, să ne concentrăm pe cazul tău, el descoperind formula medicamentului, n-ai să crezi, dintr-un extras din coji de portocale.

— Nimic nu mă mai surprinde.

— Gabriel reușise să corecteze anumite erori, producând un medicament experimental. Totuși, acesta nu reușea să treacă de ultima fază a testelor. Prelevasem celule din corpul tău, pe când erai în Malmö și făcusem suficiente teste, încât să ne dăm seama că eșuasem din nou. Până când Eldar mi-a trimis un coș cu portocale din Madeira.

— Eldar? îl întreb mirată.

— Da, el mi-a spus unde vă aflați. Crede că ai nevoie de mine. Să revenim. Într-un târziu, Gabriel a ajuns la o concluzie pe care medicina nu ar putea încă s-o explice. Doar hesperidina extrasă din aceste

portocale, din Madeira, răspundea pozitiv în cadrul experimentelor. Curios fapt, nu?

Eram cu adevărat impresionată. Mă pierdusem în amalgamul de informații și voiam să mă agăț cât mai repede de mal.

— Tată, ne vei salva?

— Îmi doresc mai mult decât oricine să fie așa. Să avem încredere!

Nu vreau acasă. Nu vreau lângă Eldar, nu vreau lângă tata, nu vreau nicăieri. Sunt aici, printre flori și fire de iarbă, la un kilometru de teleferic. Stau culcată, lungită pe pământul rece. Natura îmi absoarbe fricile, neliniștea, ura, durerea. Mă lasă goală, mai goală decât dacă nu aș avea nimic pe mine. Această emoție se confruntă furibund cu sentimentul matern ce-mi clocotește în sânge. Mă gândesc la copil și imediat mă ridic precaut. Dacă răcește? Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă cu mine. Acest copil a venit ca o binecuvântare. L-am primit cu toată dragostea în casa sufletului meu, sub inima mea. I-am promis că voi avea grijă de el. Ce fel de mamă sunt dacă nu-mi pot ține promisiunile?

Tata m-a implorat să merg cu el în Malmö, să începem imediat tratamentul, altfel riscăm să nu reușim.

— Înainte să vin aici, am inspectat livada și am rămas șocat, mi s-a plâns. E aproape uscată, abia de vom reuși să strângem ceva roadă anul acesta. Livada tânjește după viață, ca atunci când te-ai născut tu.

— Ca atunci când a pierdut-o pe mama, completez

eu, fără să realizez profunzimea ideii pe care o lansasem.

Faptul că sunt însărcinată complică mult lucrurile, dar Gabriel va găsi o soluție. Va modifica și genele acestui mic suflet, va sfârteca pântecul meu, dacă e nevoie. Important e să se nască sănătos, e tot ce îmi doresc. Și chiar sunt încrezătoare, dar ceva însă nu-mi dă pace. De la terasă îl văd pe Sebastian mergând spre larg, în căutarea peștelui. Cine este localnicul acesta misterios și ce voia să-mi transmită?

L-am implorat pe tata să-mi dea încă două zile, asigurându-l că, după asta, mă las în totalitate în grija lui. A plecat îndată fericit spre Malmö pentru procedurile de rigoare. E și mai fericit că în sfârșit a făcut pace cu sine. Știu ce trebuie să fac în aceste două zile, simt exact unde pot găsi restul răspunsurilor.

Eldar se lasă obosit pe scaunul din bucătărie. Nu îi este dat să înțeleagă această rocadă a fericirilor și durerilor din viața lor. Ceea ce îi povestise Adriana, în urma întâlnirii cu Benjamin, părea desprins de realitate. Înțelegea că avea să revină de zeci de ori la aceeași poveste, ca să poată asimila măcar o parte din ceea ce se întâmpla și se bucura că mai au două zile de pace înainte de haos.

Totuși, acum totul putea fi explicat. Acum înțelege de unde vin stările ei de oboseală, de iritare, de incertitudine. Drogurile probabil au fost doar un supliment la tot calvarul acesta. Și copilul? Adriana i-a povestit că există medicament și pentru copil, că în curând vor zbura spre Malmö să înceapă tratamentul. Atunci de ce nu o fac chiar acum, de ce ea insistă să meargă în livadă? E năucit de atâtea informații diforme, gândurile o iau razna, îl forțează să desfacă a doua bere. Adriana e neliniștită. Dar la fel de neliniștit e și el.

Fericirea care-i inundă sufletul, atunci când aflase că urmează să devină tată, se pierduse printre gânduri, planuri. Fusese la rândul lui crescut doar de mamă, așa că știa cât de importantă e prezența

unui tată în viața copilului. Visase dintotdeauna acest moment, când își va lua copilul în brațe și îl va ridica sus, cu dragoste. Acum, acest vis e unul diluat, ucis încă înainte de a i se oferi o șansă.

Se plimbă pe plajă în zig-zag, căutând soluții. Înțelege că cea mai potrivită decizie e să se întoarcă în casă, lângă soția și copilul său.

Aş fi vrut să ajungem mai repede, dar îl văd prea obosit ca să insist. Atât de mult timp am fost aproape de adevăr şi l-am ignorat. Mă resemnez şi-i fac semn să ia bagajele. Nu e cazul să agit spiritele, vreau ca în aceste două zile să fim doar noi şi dragostea pe care am construit-o împreună. Urmează să urcăm în unul din autocarele care se îndreaptă spre Porto Moniz. Între timp se înserează de-a binelea. Oricum, avem noroc să vedem autocarul apropiindu-se după numai cincisprezece minute. Ajungem aproape de staţia terminus a autocarului, când rog şoferul să oprească. Eldar scoate bagajele, apoi îmi face semne disperate că-i va fi aproape imposibil să le mai care din urmă.

— Lasă-le oriunde, nu avem nevoie de ele, îi explic.

Se conformează rapid, apoi îmi urmează paşii. Ştiu acest traseu pe de rost, l-aş parcurge şi cu ochii închişi. Înaintăm prin iarba deasă, mustoasă, care luceşte misterios în semiîntuneric. Nu ne ia mult până ajungem.

Stau faţă în faţă cu ea şi mă văd ca într-o oglindă. Eu şi ea, aceeaşi inimă obosită şi plină de cicatrici,

cu aceleași crengi uscate pe care ne zbatem să le păstrăm în noi, cu fructele pe care le creștem cu dăruire, dar pe care nu știm dacă le vom putea păstra. Livada era o femeie bolnavă, iar eu o livadă uscată. Ea avea nevoie de mine, la fel de mult cum aveam eu nevoie de ea. Pentru mine se făcuse lumină. Era atât de simplu să-mi explic de ce Gabriel reuși să găsească o soluție. Doar această livadă, din Madeira, locul unde am copilărit, unde m-am născut, unde am făcut primii pași și am rostit primele cuvinte, doar acest loc mă putea salva. Portocalele de aici poartă aceleași gene ca mine, vântul îmi cunoaște gândurile, iar pământul îmi recunoaște pașii. Am crescut împreună, eu și acești pomi, sub același soare, iar energiile noastre au devenit inseparabile. Sunt fiica acestui pământ și doar aici mă simt acasă. Livada e viața mea.

Eldar ne privea pe ambele și-și dorea să ne fi putut salva pe amândouă.

A te lupta cu tine însuți e lupta cea mai grea; a te învinge pe tine însuți este biruința cea mai frumoasă.

Gottfried Wilhelm von Leibniz

— Așteaptă-mă aici, îl rog cu blândețe pe Eldar.

Ajung în fața mormântului mamei, de data aceasta sunt trează și sobră. Am o ultimă întrebare fără răspuns și sunt dispusă să înfrunt pentru ultima oară Șarpele. Știu că aici, în livadă, în prezența mamei, el ar avea mai puține puteri. Caut prin buzunare, până găsesc un pliculeț. În el, două pastile. Mă condamn pentru ceea ce fac, dar știu că doar așa mai pot să-l invoc. Curajul dispare în momentul în care pastilele își fac efectul, iar eu mă pierd în sâsâitul înfometat pe care-l aud țipând în mine.

— Știam că nu vei rezista. Noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt.

— Sunt aici pentru copilul meu!

— Tu și copilul tău sunteți pierduți, îmi strigă, în timp ce se îndepărtează.

Alerg din urma lui disperată.

— Spune-mi adevărul. Ne vom salva?

Se oprește brusc, apoi se ridică în aer. Ochii îi sclipesc, a găsit punctul în care să lovească.

— Voi, oamenii, și curiozitatea voastră! Sunteți un deliciu. Ești cu adevărat dispusă să afli? Și dacă

ți-aș spune că nu vă veți salva, ai fi dispusă să plătești prețul acestui adevăr cu propria viață chiar azi? Nu accept altă miză. Adevăr sau Provocare?

Mă ghemuiesc de durere, fiecare cuvânt de-al lui e ca o rană care-mi sfâșie corpul.

— E tentant să găsești gratuit adevărul. De asta am inventat divinația. Oamenii se joacă de-a Dumnezeu. Vor să fie ca El, dar termină ca mine. Nu ești o excepție!

Capul i se întinde, arătându-mi livada.

— Uită-te ce ai făcut, Adriana! Aceasta e creația ta. Fiecare copac uscat e un înger pe care l-ai decapitat cu greutatea păcatelor tale.

Știu că spune adevărul, rănile au apărut deja pe tot corpul, mă dor îngrozitor.

— Ce pot face ca să repar totul?

— Nimic. Șah-mat.

— Ba nu, protestez eu. Tu mi-ai spus că ține de alegeri. Astăzi jucăm pe terenul meu.

Îl văd vulnerabil. Sunt gata să atac decisiv.

— Am învățat tot ce puteam să iau de la tine. Acum e timpul să merg mai departe. Poți să sugi viața din mine, dar pe locul acesta oricum va rămâne Dragostea. Ea este seva acestui pământ și oricât de mulți copaci se vor usca la suprafață, aceasta va continua să nască viață. Asta am învățat de la copilul meu. Nu poți stârpi Dragostea din oameni. Pentru că din asta suntem făcuți. Doar Dragostea poate da

viață și doar ea poate construi. Chiar dacă îi umpli cu ură, cu dispreț, cu nedreptate, cu tristețe, oamenii vor reveni la esența lor, mai devreme sau mai târziu. Iată-mă pe mine. Stau în fața ta, recunoscătoare pentru ceea ce m-ai învățat. Și știi ce simt pentru tine? Milă. Nu vei ști niciodată despre ce vorbesc... Ești un biet șarpe.

Îl văd zvârcolindu-se de furie. Se sufocă în propriul sâsâit, iar trupul îi devine moale și lipsit de vlagă. Își târăște din ultimele puteri corpul bolnăvicios printre crengile căzute ale portocalilor. Pământul începe să se cutremure și simt că pierd firul.

— Adriana, Adriana, ce ai?

Deschid ochii, vreau să-mi dau seama unde sunt. Sunt culcată la pământ. Mă întorc și-l văd deasupra mea pe Eldar, ca pe un înger. Îi fac semn că sunt bine, dar starea mă dă de gol. Vomit imediat un lichid verde, ultimul venin.

— Uite ce am găsit în livadă, îmi spune el. E cel mai negru șarpe pe care l-am văzut vreodată.

Corpul lui neînsuflețit ne privește înghețat și rece.

— Sunt liberă acum, Eldar.

Suntem de două zile la Institutul de Cercetări Medicale. Tata şi-a transformat biroul în dormitor, lipsindu-se cu plăcere de acest spaţiu, de dragul confortului meu şi al copilului. Am început tratamentul încă din prima zi, credeam că va fi mult mai dureros, dar mi se administrează intravenos, de două ori pe zi.

Gabriel e un tip amabil, l-am îndrăgit din prima. Ne-a întâmpinat emoţionat, asigurându-ne că tot ce-şi doreşte e să ne vindecăm. Acum stăm la masă, e prima cină liniştită în familie la care luăm parte după ani lungi de zbucium.

— Boala genetică de care suferi e una la o sută de mii, îmi spune Gabriel. Din această cauză sunt puţine rezultate în această direcţie. Cât priveşte tratamentul, nu ai de ce să-ţi faci griji. Chiar în acest moment miliarde de cópii ale unei gene corective aleargă prin venele tale. E o procedură complexă, dar sper că ai înţeles esenţa ei. Să ştii doar că monitorizăm în permanenţă situaţia.

Seara târziu, intrăm în dormitorul nostru improvizat şi-mi îmbrac pijamaua nouă, cumpărată de Eldar. Privesc pe fereastră şi oraşul nu mi se

mai pare deloc hidos. Orașul deznădejdii a devenit orașul speranței. Încerc să documentez tot ceea ce trăiesc și fac, în caz că s-ar întâmpla o tragedie. Mi-am cumpărat un jurnal și îmi propun să scriu mai des.

Săptămâna 17

Mă informez despre tot ce ține de sarcină din câteva reviste de specialitate. După o lună de zile, locul acesta a devenit o casă, iar oamenii din ea – o familie. Încerc să înviorez zilele, organizând câte o petrecere la fiecare sfârșit de săptămână. Viața trebuie sărbătorită cât mai des posibil.

Pasiunea între mine și Eldar crește de la o zi la alta. Ne iubim de parcă ar fi ultima dată, nu ne săturăm de apropieri și atingeri. Copilul nostru are doi părinți foarte iubitori. Abia așteptăm să-l îmbrățișăm, să-l mângâiem și să-l umplem de pupici. Am fluturași în stomac când mă gândesc la el. Sau oare sunt primele lui tentative de a comunica cu noi? Nu pot să-mi dau seama.

Îmi este din ce în ce mai greu să fac față tratamentului. Dar rămân puternică pentru mine, copil și Eldar.

Săptămâna 22

Dimineața mă trezesc cu ghionturile fătului în burtă. Este cea mai prețioasă senzație pe care a experimentat-o corpul meu până acum. Am impresia

că picioarele mi-au devenit două greutăți, pe care le tot car dintr-o parte în alta. Eldar e alături de mine, se bucură de fiecare nouă descoperire în trei. Se implică oriunde, vrea să se simtă util. A început din nou să picteze, iar asta mă bucură. Mă învață și pe mine câte ceva, în schimb eu îl învăț arta fotografică.

Am fost șocată să aud de la tata că și mamei îi plăcea să picteze, iar, mai târziu, mi-a arătat și o parte din tablourile ei pe care le păstrase cu sfințenie. Și-a scuzat gestul urât de a le ascunde prin aceeași protecție maniacală și posesivă. Dar deja totul a rămas în urmă. Eldar este cucerit de talentul mamei. Poate că și copilul nostru va fi pasionat de pictură.

Inima îmi este mai plină ca niciodată, chiar dacă e slăbită. Gabriel mă asigură că sunt bine, dar îl văd îngrijorat atunci când le dă indicații asistentelor medicale să repete dozele medicamentelor.

— Modificarea genei responsabile de anomalie ne-a reușit, doar că mai avem de lucrat la câteva aspecte, îmi explică el.

Pentru binele meu și al copilului, sunt gata să suport orice. Totuși, mă așteptam ca la etapa aceasta să pot fi acasă deja, în intimitatea căminului nostru, bucurându-mă de restul perioadei de sarcină.

Săptămâna 28

Eldar mi-a adus un set de haine noi. Am adăugat

câteva kilograme și cele vechi mă strângeau. Mă privesc în oglindă și am impresia că nu-mi mai aparţin. O parte din corpul meu arată ca o umbră, dar e suficient să arunc o privire spre burtă, că toată nemulțumirea mea dispare. Sunt plină de dragoste, de împlinire. Abia aștept să strâng în brațe acest pumn de fericire, să ies cu el la plimbare, să-i arăt minunățiile naturii. Trag pe mine un pulover lărgit, pe care câteva luni în urmă l-aș fi refuzat cu îndârjire.

— Burta ta arată exact ca un pepene galben și copt, râde Lærke.

Nu pot să o contrazic. Vizita ei de acum trei zile m-a bucurat nespus. Ne-am tot povestit, s-a bucurat atât de mult să mă găsească schimbată. Energia ei frumoasă curge peste mine, luminându-mă. Am decis să o conving să rămână.

— Printre atâția bărbaţi, ai nevoie de susținerea unei femei, mi-a spus ea blând. Îmi dau seama că-ți este greu.

Va fi zâna bună a copilului meu. Abia aștept să le fac cunoștință. Noaptea doarme într-un apartament închiriat la un kilometru depărtare, iar de la primele ore ale dimineții e deja alături de mine. Ne poartă de grijă, mie și copilului. Ne scoate la plimbare și ne aduce cele mai delicioase gustări daneze.

Săptămâna 32

Lærke are dreptate, am o burtă mare, ca un

pepene galben, uriaș și copt. Tata cheamă în mod sistematic medici să mă consulte. Mi-au recomandat să dorm mai mult pe partea stângă, această poziție ar trebui să-mi amelioreze stările de rău. Dar nu este așa. Am impresia că tratamentul e aplicat pe altă femeie, din moment ce eu mă simt îngrozitor. Vomă, dureri în tot corpul, stări de leșin, convulsii. Toți sunt îngrijorați, tata crede că am o sarcină grea și astea sunt simptomele ei. Gabriel tace, am impresia că-mi ascunde ceva.

Ceva mă face să fiu mereu în alertă. Astăzi mi-am adus aminte de conversația cu tata despre boala pe care o avea mama. Scenariul se repetă întocmai, îmi este teamă că momentul în care Gabriel îmi va da o veste bună nu va mai veni. În ultimele zile umblu paranoică prin clădire și descos personalul, poate cineva știe ceva ce eu nu știu. Îl îndepărtez pe Eldar cu orice ocazie, aproape că îl ignor. El îmi tolerează comportamentele, înțelege că sunt disperată. Tot mai mult simt că izolarea nu-mi face bine și că vreau să fiu lăsată în pace. Doar gândul la bebeluș mă ține să nu fug.

Săptămâna 34

Suntem de șase luni în această clădire. Aș vrea să ies mai des, dar deja mi-e foarte greu să mă deplasez. Încă mai am speranță, deși sunt zile în care mă trezesc demoralizată. Au început să-mi

bage pe gât tot felul de tuburi, îmi fac injecții, și totul are un singur scop; însă stările de rău continuă să mă epuizeze.

Burta a crescut mult, sunt tot mai des consultată de medici. Copilul se dezvoltă bine, îl simt cum dă din picioare și cum face valuri cu mânuțele. E o Mică Sirenă, bebelușul meu e o fetiță! Minunată, dulce, generoasă, expresivă, așa o simt.

Mă plimb pe coridoare ca o fantomă, ținându-mă de pântec. Am tot timpul din lume să urmăresc tot ce se mișcă în jur, așa cum am timp să navighez online. Citesc tot ce-mi cade sub mână, în special reviste portugheze vechi, aduse de tata din colecția de la birou. Întâmplător dau de un articol de demult, în care câțiva ecologiști avertizează despre necesitatea supravegherii pădurilor din Madeira, pentru a evita dezastrul ecologic care s-a întâmplat mult timp în urmă.

Au mai rămas în viață câțiva locuitori ai Madeirei, care își amintesc cu tristețe de ziua tragică de acum 80 de ani, când livada de portocali, care se întindea pe câteva hectare în apropiere de Porto Moniz, a ars în totalitate. Se spune că focul a durat câteva zile, fiind imposibilă stingerea lui. Nici până astăzi nu se știe exact cine e autorul crimei, singura sursă credibilă fiind mărturia unui localnic. El declarase că a văzut o femeie însărcinată cu părul despletit, care ieșea

dintre copaci plângând. Numele acelei femei era Beatriz Almeida, soția proprietarului livezii. Femeia nu a putut fi interogată în cadrul unui proces penal, întrucât a decedat la scurt timp după naștere.

Nu pot să nu-mi amintesc coșmarul pe care mi-l dăruise Șarpele doi ani în urmă. Mă concentrez să recitesc la nesfârșit editorialul. Cuvintele mă trimit direct în inima incendiului și simt cum îmi ard mâinile, gâtul și stomacul de fiecare dată când sfârșesc de citit. Îl întreb pe tata, printre altele, dacă știe ceva despre livada incendiată.

— Sunt câteva livezi în Madeira, le poți număra pe degete.

— Dar a noastră când a fost plantată?

— La câteva zile după ce te-ai născut, îmi răspunde el.

Sunt dezamăgită de ceea ce aud. Simt că ceva mă leagă de această poveste, dar acum chiar nu pot să-mi dau seama ce. Tata e gata să iasă pe ușă, când îl rog să se oprească. Mă deplasez greoi până la dulapul de lângă pat, de unde iau cele trei fotografii ale mamei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă tata speriat, în timp ce apare în dreptul ușii.

— Uite, aceste fotografii cu mama. Unde au fost făcute?

— În același loc unde astăzi e înmormântată, îmi

spune el trist.

— Dar cum este posibil?

Îi arăt și lui fotografiile. În toate trei o vedem pe mama fotografiată pe fundalul unei livezi. În prima copacii parcă sunt vii, mustind a portocale, iar mama are vreo douăzeci de ani. În ultima, mama pare foarte slăbită, iar pe fundal se observă deja copacii uscați.

— Spui că ați plantat livada abia după ce m-am născut. Dar aici mama nu are nici douăzeci de ani și copacii din livadă sunt mari și verzi.

— Ai dreptate, înainte de ea pe acest pământ a mai existat o livadă. Copacii acesteia au început însă să se usuce cu câțiva ani înainte să moară Sara. După ce te-a născut, livada era deja în paragină. Sara a insistat să plantăm această livadă, ca să-ți amintească mereu de ea. E cadoul ei pentru tine.

— Și când a fost plantată livada de dinainte? sunt nerăbdătoare să aud răspunsul.

— La puțin timp după ce s-a născut Sara. Au plantat-o bunicii tăi. Cred că mama ta a vrut să continue tradiția.

Simt un tremur neobișnuit prin tot corpul. Am convingerea că ceea ce aud și ceea ce am citit au o conexiune evidentă, dar încă nu găsesc piesa lipsă. Tata e gata să plece a doua oară. Îl întreb dacă, cel puțin, îi sună cunoscut numele Beatriz Almeida, dar el face semn că nu.

Săptămâna 35

Sunt obsedată de livada incendiată. Caut online de câteva zile și adun orice informație legată de tragedie, dar cu cât adaug noi cuvinte în motorul de căutare, cu atât mai mult îmi dau seama că sursele nu îmi sunt relevante. Cu siguranță însă aș putea găsi ceva prin arhivele din Madeira. Instinctul îmi spune convins că trebuie să merg acolo. Nimeni nu va înțelege nebunia mea, de asta e mai bine să nu divulg nimănui intențiile pe care le am. Două zile în urmă, l-am chemat pe Eldar și l-am implorat să ia primul avion, să caute prin arhivă, reviste, să îi întrebe despre acest subiect și pe cei care mai sunt în viață.

— Glumești? Ai putea naște în orice clipă, vreau să-ți fiu alături, nu la trei mii de kilometri distanță.

Am insistat ore la rând, l-am implorat, mi-am folosit toate farmecele de femeie și a cedat în cele din urmă. Și-a făcut bagajele în tăcere și a plecat. Era supărat, dar mă cunoaște și încă are încredere în mine. La fel cum am și eu în el pentru această misiune stranie.

Stau la fereastră, așezată într-un fotoliu moale, cu o ceașcă de ceai portughez în mână, pregătit de Lærke. A învățat cum să-l facă de dragul meu. E la câțiva metri mai încolo, croșetând de zor o pereche de papucei de lână. Cineva bate la ușă. E Gabriel, mă mir să-l văd în această parte a clădirii, de obicei e în

laborator, ocupat cu diverse analize şi experimente.

— Adriana, trebuie să vorbim.

O priveşte pe Lærke, apoi adaugă încurcat.

— E o discuţie care ne vizează doar pe noi doi.

E vizibil emoţionat, îşi freacă mâinile, ceva îl nelinişteşte. Îi fac semn prietenei mele şi ea înţelege. Se retrage, motivând cu intenţia de a mai face un ceai. Gabriel se apropie în tăcere de fereastră, priveşte dincolo şi se lasă pierdut în priveliştea de după sticlă. Apoi, aşezându-se alături de patul pe care stau culcată, îmi spune:

— Adriana, din clipa în care Benjamin mi-a spus despre boală, am ştiut că aceasta va deveni proiectul vieţii mele. M-am ataşat de povestea ta, de suferinţa pe care o purtai cu tine ca pe o povară, în mine s-a născut promisiunea de a te salva. Nu mi-a mai păsat să devin celebru, să culeg laurii victoriei, să câştig titluri. M-am dedicat exclusiv ca om, făcând uz de cunoştinţele profesionale pe care le deţineam. Mi-am petrecut zilele şi nopţile aici, tocmai pentru că întotdeauna am crezut în existenţa unei soluţii. Visam ziua în care vei fi bine.

— Ai toate şansele să o întâmpini alături de noi, dragă Gabriel, îi spun eu zâmbind, în timp ce-mi mângâi burta cu afecţiune.

— Ba nu, nu am, ripostează el, vizibil afectat de discuţie. Această descoperire m-a depăşit. Adriana, am săvârşit o crimă împotriva umanităţii. Nu am

niciun drept să ascund asta de tine.

— Despre ce vorbești?

— Îți spuneam și la început, când ați venit încoace toți trei, că urmează să introduc în sângele tău o genă corectoare, capabilă să modifice ADN-ul. Credeam că hesperidina va face minuni, fără efecte secundare. Dar m-am înșelat. Problema e că aceste modificări genetice ar putea avea un efect impredictibil asupra generațiilor următoare. Enzimele care sunt programate să țintească genele problematice ar putea fi greu de inactivat, respectiv s-ar acumula multe mutații.

Fac un efort să-l înțeleg. Se referă la copilul meu, e ceva în neregulă cu el.

— Dar poți să controlezi acest proces, nu-i așa?

E cu capul în pământ, tăcut și vizibil îngrijorat.

— De fapt, chiar dacă aș putea, mai e un detaliu, mai grav decât tot ce ți-am spus până acum.

Tot corpul meu strigă: *Haide, spune odată!*

— Din păcate, tratamentul a eșuat în cazul tău.

Las mâinile moi, de ambele părți ale corpului meu. Deci, iată de ce mă simt tot mai rău și iată de ce toată lumea mișună disperată zi de zi în acest furnicar, evitând să mă privească în ochi. Simt o înțepătură în inimă, mă cufund într-o stare adâncă de leșin, dar subconștientul continuă să urle în mine: *și copilul, și copilul?*

— Și copilul?

Îl strâng cu mâinile de umeri, mă sperie puterea cu care îl înșfac. Mi-am revenit repede, după o esență cu amoniac dată pe lângă nările mele. Gabriel e tot lângă mine, speriat și pierdut.

— După primele teste, modificarea genetică în cazul embrionului a reușit. Dar, după rezultatul negativ în cazul tău, nu aș mai vrea să mă pronunț. De un singur lucru sunt sigur, vom ști abia după ce se va naște.

Îmi duc mâinile făcute pumn la tâmple și plâng peste cearșafurile cu miros de spital. *Cu ce am greșit? Dumnezeule, de ce mă pedepsești atât de crunt?* Continui să mă persecut pentru fiecare clipă trăită greșit, pentru fiecare păcat care azi mă face de neiertat în fața sorții. Și, totuși, mi se pare nedrept.

Seara mă sună Eldar din Madeira.

— Adriana, îmi spune acesta la telefon, emoționat. Beatriz Almeira este străbunica ta. Așa mi-au povestit localnicii. Se pare că ea ar fi dat foc unei livezi, chiar înainte să se nască bunica ta, Alma. Înnebunise din cauza morții soțului ei și hotărâse să se răzbune pe livadă. Localnicii spun că, de fapt, își dorise numai să viziteze livada, când s-a speriat de un șarpe. A scăpat felinarul jos și nu a mai putut controla incendiul. Sunt mai multe versiuni care circulă printre cei mai bătrâni de-aici. Se pare că oamenii ar fi văzut-o în ultimele zile de viață cu ochii oranj, ca două portocale în flăcări și ar fi considerat-o vrăjitoare. Din ceea ce mi s-a povestit, înțeleg că a fost una dintre cele mai negre pagini ale istoriei scrise aici, în Madeira.

Închid telefonul, înainte să-l las să mă întrebe cum ne simțim. Am știut, mereu am știut asta. Piesele unui puzzle împrăștiat în timp se aranjează perfect.

Îmi adun ultimele puteri şi-l strig pe tata.

— Te implor, hai să mergem cât mai repede în Madeira!

A făcut aceeaşi faţă speriată ca şi Eldar. Gabriel nu mai spune nimic. E dreptul meu moral să aleg unde şi cu cine îmi voi petrece ultimele zile din viaţă. Ambii îmi aprobă dorinţa de a pleca.

În avion trăiesc drumul spre infern. Am dureri articulare, tulburări de auz, simt o presiune insuportabilă la nivelul capului şi am o stare de greaţă accentuată. Eldar ne întâmpină îngrijorat la aeroportul din Funchal, apostrofându-l pe Benjamin pentru lejeritatea cu care mi-a permis să urc într-un avion. Acesta doar ridică din umeri cu neputinţă, vrând parcă să spună că nu ai cum să contrazici o femeie din neamul do Prado. Are dreptate. Cu siguranţă şi mama a fost la fel de încăpăţânată. Mă las condusă de ambii bărbaţi până la casa copilăriei mele, acolo unde am locuit împreună cu tata mai bine de douăzeci de ani. Mă întind în patul meu de acasă. Mâine mă aşteaptă confruntarea cu trecutul.

Omul este natura naturii.
Nichita Stănescu

Natura e superioară nouă, speciei umane. Noi însă ne încăpățânăm să devenim stăpânii ei, să o ținem în sclavia egoismului și înfumurării. Ea le rabdă pe toate, suferă și-și linge singură rănile, dar nu iartă. Crimele împotriva naturii sunt deseori trecute drept întâmplări nefaste. A făcut cineva vreodată închisoare pentru că a tăiat un copac, sau pentru că a călcat o floare, pentru că a folosit irațional un pahar de apă sau pentru că a murdărit un râu? Nu. Noi căutăm pedepse doar atunci când la mijloc avem interese. Natura însă are legile ei. Și, în raport cu omul, e la fel de onestă. Culegi ceea ce semeni, în cel mai direct mod. Asta e prima lege a Ei pentru oameni.

Mă țin cu o mână de burtă, iar cu alta mă sprijin de trunchiul unui copac, unul din puținii care au rămas întregi în livadă. Ochii îmi ard puternic, au început să mă doară orbitele imediat de cum m-am apropiat de această livadă. Acum au culoarea oranj aprins, blestemul purtat de trei generații, răzbunarea livezii de portocali. Nu mi-a mai rămas mult. Natura își va primi curând jertfa.

Tata mi-a spus că livada a fost afectată în ultimele

luni de câteva furtuni puternice, care au distrus practic totul, dar abia acum, stând în fața ei, îmi dau seama că e cu adevărat pe moarte. Eldar e alături de mine. E la fel de contrariat, dar nu pot să-l liniștesc. Am o sarcină mult mai sacră de îndeplinit. Mă aplec umilă și mă așez în genunchi, pe pământul moale și proaspăt, abia revenindu-și după zile întregi de ploaie. Îmi adâncesc degetele în pământ, lângă un trunchi de copac, rod cu unghiile țărâna din jurul lui și-l pun cu grijă alături. Repet gestul de câteva ori, până reușesc să fac o groapă. Apuc cu mâinile rădăcinile de la suprafață și încerc să le rup. Îmi reușește, sunt putrede și au miros de mucegai. E mucegaiul lăsat de păcatul lui Beatriz, pe care vreau să-l smulg din pământ. Acum înțeleg. Nu a avut rost plantarea livezii din nou și din nou, de către generațiile următoare. E livada mea și pământul meu, sunt singura care poate schimba ceva.

— Te rog, salvează-o! Te implor!

Ecoul strigătului meu către livadă sperie un stol de vrăbii.

E ultimul lucru pe care îl mai pot face pentru fetița mea. Îmi este atât de clar: copilul nu va fi salvat dacă nu răscumpăr vina străbunicii mele în fața naturii.

— Dumnezeule, ce tot faci acolo?

Eldar e speriat, crede că încep să înnebunesc. Nu vreau să se întâmple asta, am nevoie de ajutorul lui.

— Eldar, ajută-mă să salvez livada!

Continui să sap cu mâinile goale pământul. Eldar mă privește în tăcere timp de câteva minute. Nu știu ce gânduri are, dar îl văd iarăși urmându-mă fără a mă chinui cu alte întrebări.

— Mâine voi chema mai mulți muncitori din regiune să cureţe întreaga livadă, îmi spune el.

— Nu face asta, îi strig. Nimeni nu trebuie să ne ajute. E datoria noastră să scăpăm de acest blestem.

— Dar, Adriana, sunt sute de copaci. Cum vom reuși să-i îndepărtăm pe toți? Cum o vei face, ești doar la un pas de a naște!

— E datoria mea, îi repet eu. Hai, fiecare secundă este prețioasă, dragul meu. Sapă, sapă și aruncă departe durerea acestui loc.

Săptămâna 39

Sunt gata să nasc în orice zi, așa m-a anunțat medicul la ultima vizită. Privesc poza cu ecografia fetiței și mă emoționez. E tot ce am mai scump, e motivul pentru care mâinile mele s-au transformat în două bucăți roșii de carne vie, pline de zgârieturi și răni. Nici nu știu dacă acest efort are un rost, dacă ani de zile de suferință pot fi iertate într-o lună de pocăință. Totuși, mă întorc cu sfințenie în fiecare zi la locul meu, în genunchi, în livada veche care nu mai e. Am reușit în doi să curățăm tot locul, sub privirile suspicioase și pline de condamnare ale

localnicilor. S-au adunat cu zecile să urmărească cum o nebună cu burta la gură scoate rădăcini uscate din pământ. *Ai văzut ochii ei? O fi o vrăjitoare.* Timp de trei generații oamenii nu contenesc să facă același lucru: să judece aparențele. Ignoranța lor nu mă doare, ci doar mă întristează.

Tata s-a oferit să ne ajute, dar i-am interzis s-o facă. Până la urmă, s-a adunat un munte de uscăciuni, cărora le-am dat foc cu mâinile mele. Am privit tăcută focul care se înălța spre cer, împăcată cu gândul că o parte din misiunea mea era încheiată. În mine ardea și secretul pe care nu i l-am spus nici măcar lui Eldar. Livada veche era viața mea, care acum se ține doar de un fir de ață.

Este timpul să dau curs unei noi vieți. Îl privesc pe Eldar cum trage dintr-un camion sutele de puieți pe care i-a adus din oraș. Le ating tulpina tânără și viguroasă, care abia așteaptă să-și adâncească rădăcinile în pământul afânat. Eldar se întoarce spre mine să-mi verifice starea. Știe că trebuie să nasc, așa că se grăbește. După încă o oră, deja ține în mâini o lopată. O adâncește în pământ și inima mi se umple de bucurie. Face un rând de gropi, apoi revine și așază câte un puiet în fiecare groapă. Muncește cu spor, cele câteva săptămâni petrecute în Achadas da Cruz i-au fost prielnice. Eu merg din urma lui, acopăr rădăcinile plăpânde cu țărână, îndrept copăceii spre soare, spre lumină, binecuvântându-le creșterea.

Știu că această muncă a noastră se va sfârși în câteva zile. Trebuie să reușim. Simt cum timpul nu mai are răbdare cu noi.

Tata a venit să vadă noua livadă. Sărbătorim plantarea ultimului pui de copac, deși singurul lucru pe care mi-l doresc e să mă culc undeva și să ațipesc pentru toate nopțile nedormite din ultima lună. Totuși, știu că nu voi putea face asta. De o săptămână am contracții ușoare, care pornesc spre seară și se opresc dimineața. Azi-dimineață însă acestea s-au întețit. Le-am reprimat în mine și am așteptat cu respirația pe buze ultimul pumn de țărână aruncat peste puieți.

Sofia și Lærke îmi sunt alături, au venit și ele să vadă minunea.

— Ești atât de puternică, îmi spune Lærke fascinată. Eu aș fi căzut lângă primul trunchi dezgropat, resemnată.

Sunt curajoasa cu un corp distrus. Mă doare tot, boala mi-a intrat în fiecare celulă. Mi-au apărut pete maro pe întreg corpul. Pupilele ochilor s-au dilatat incredibil de mult, am cearcăne uriașe. Mi-e frică de nașterea care mă așteaptă, nu știu dacă voi rezista. Simt însă că natura e de partea mea. Îmi dă de la ea energia care îmi lipsește, pentru a duce misiunea sacră până la capăt.

— E timpul să mergem, dragul meu Eldar. Fetița noastră ne așteaptă.

Le iau de mână pe Sofia și pe Lærke. Eldar aleargă spre mașină să ia toate cele necesare pentru naștere. Gabriel și echipajul medical sunt deja pe drum, dar timpul... Timpul nu mai avea timp.

Cele două femei mă însoțesc în adâncul livezii. După două ore de așteptare, Sofia îmi pune pruncul minune pe piept. Ea strigă, se agită, face cunoștință cu soarele falnic, cu aerul proaspăt, cu mâinile grijulii ale celor două moașe și cu pieptul meu fierbinte. Nu mă satur să o privesc, o sorb cu dragoste, o simt. Ea e Dragostea mea și a lui Eldar. Își mijește privirea ca să mă vadă. Ochii ei sunt de culoarea verde a tinerei livezi. În ei nu mai ard portocalele. Capul îmi cade pe pernă. Plâng de fericire.

— E salvată, e salvată!

Privim împreună la grăuntele de fericire din brațele mele. Își mișcă năsucul a mirare, de parcă ar vrea să adulmece fericirea de pe chipurile noastre. În clipa când am luat-o pentru prima dată în brațe, toate lucrurile din jur au devenit auxiliare. Livada din jurul nostru, vocile oamenilor dragi mie, toate au dispărut undeva în ceață. Sunt eu și ea, ea și eu, în lumea noastră magică. Am născut-o trăind un moment la fel de intim ca și cel al concepției.

— Evelyn, le spun, așa o vom numi.

Eldar îmi aprobă alegerea. Îl simt plin de dragoste pentru noi.

— E perfect sănătoasă, îmi spune Sofia, plângând de fericire.

— Știu, am citit asta în ochii ei.

— Draga mea, ai nevoie de somn, îmi spune cu blândețe Eldar.

— Aș putea dormi o veșnicie acum, îi răspund zâmbind.

Mă privește cu dezaprobare. Îmi mușc buzele, curând voi fi nevoită să le spun adevărul. Sau, îl vor descoperi ei singuri.

Eldar își duce mâna la frunte, vrând să deslușească dincolo de razele soarelui obiectul care se mișcă greoi la vale. Stă lângă punctul de oprire, ținând-o în brațe pe Evelyn, care nicidecum nu vrea să ia suzeta. Totuși nu plânge deloc, își privește senin tatăl cu ochii ei verzi și rotunzi. Eldar inspiră adânc aerul proaspăt de pe insulă, vrea să se umple cu energia lui revigorantă. În sfârșit, vede și obiectul cu pricina. E o sanie de răchită care alunecă pe niște tălpi de lemn, pe panta înclinată a străzilor asfaltate. E dirijată de doi bărbați vânjoși, îmbrăcați în costume albe, cu pălării de paie pe cap și cu încălțăminte specială în picioare. Stau pe o platformă din spatele saniei și uneori mai împing de ea. Sania e dirijată cu ajutorul unei funii, dar oricum are impresia că va cădea pe o parte. Bărbații însă par siguri pe ei, coborând cu o viteză de vreo 20 kilometri pe oră. Eldar îi face semn cu mâna. Adriana îi zâmbește cu gura până la urechi, trimițându-i sărutări în aer. *Dintotdeauna am visat să mă dau pe ele,* i-a explicat ea, înainte să urce fericită, rugându-l să o aștepte doi kilometri mai jos. Sania ajunge în dreptul lor și se oprește cu un scârțâit insuportabil.

— Păcat că nu coborâm și mai mult, până la Funchal, oftă ea, coborând din sanie. Înainte traseul era de două ori mai lung. Apropo, se zice că însuși Hemingway a testat adrenalina acestei curse.

Un bărbat confirmă cele spuse de Adriana și o salută politicos, în timp ce urca deja sania într-o camionetă. Eldar îi privește corpul plăpând, învelit în rochia roșie preferată de el. Nu știe ce să simtă, admirație sau frică. Fața ei e schimbată radical, a slăbit prea mult în doar câteva zile. Cearcănele de sub ochi au devenit negre, iar părul doar o grămadă de fire încâlcite. Chiar și așa, emană o frumusețe aparte, una reflectată de ochii ei oranj și de gesturile grațioase. E fericit să o vadă cu zâmbetul pe buze. Și o iubește mai mult ca niciodată.

A trecut o lună de când am ajuns aici, în Madeira. În casa noastră stau și Benjamin, Sofia și Lærke. Încerc să le ofer ceea ce am mai bun și mai frumos. Trebuie să le vorbesc, dar știu că voi avea curaj doar atunci când moartea mă va lua de mână spre călătoria infinitului. Durerea din corp e insuportabilă, e mai grea chiar și decât durerea nașterii, pentru că e constantă, e surdă, e mută. Rolul lui Gabriel însă s-a sfârșit. Ultimele zile îmi aparțin.

Îmi doresc ca Eldar să mă țină minte fericită și senină, ca sufletul Madeirei. Fac ultimele eforturi pentru a fi alături de el. Îi susțin toate inițiativele, de orice fel. Am reușit să ne vorbim în tot acest timp mai mult ca niciodată. Ne plimbăm pe plajă, ne ținem de mână, ne purtăm ca doi îndrăgostiți care și-au reinventat dragostea.

Încerc să absorb fiecare clipă de fericire trăită alături de copilul meu. Sunt topită după ea, e o fericire incomensurabilă, nedefinită, nespusă. O iau mai tot timpul în brațe, chiar dacă Eldar mă roagă să nu mă forțez. Vreau să cuprind mirosul ei cu toate celulele mele. Mă retrag în lumea noastră,

în intimitatea celor patru ochi, în spațiul sacru al iubirii materne. Îi spun despre *Mica Sirenă* și despre alte povești. Îi vorbesc despre mine, despre tatăl ei, despre bunei și despre drumul nostru spre ea. Evelyn mă ascultă și știu: chiar de va uita, Madeira îi va transmite prin fiecare por dragostea mea infinită.

Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

Corinteni, 13:1-13

E o zi frumoasă azi. Îmi iau rochia cea roșie, Eldar îmi face cele mai multe complimente când sunt îmbrăcată cu ea. De data asta însă nu o îmbrac pentru el, ci pentru mine. L-am rugat ieri să închirieze o mașină, plecăm undeva. O îmbrac pe Evelyn, îi pun o rochiță dantelată, de culoare albă. Acum știu esența acelui simbol, pictat de Eldar în Christiania. Evelyn e floarea mea de lotus. Ea reprezintă călătoria mea în afara întunericului. Urcăm în mașină cu un aer degajat, de parcă am merge undeva la picnic. De fapt, am și luat cu mine un coș plin. *Sunt o familie fericită,* ar spune vreun trecător grăbit. Chiar suntem. Ne îndreptăm spre acel loc sacru. Ajungem la intrarea în livadă. Puieții de portocali s-au prins toți, ceea ce înseamnă că natura a acceptat în întregime ofranda mea.

Azi însă nu am venit doar la livadă, ci la mama. Mă apropii de mormânt în vârful picioarelor, de teamă parcă să nu deranjez liniștea așezată aici

mai bine de douăzeci de ani. Mă întorc cu o privire rugătoare către Eldar.

— Te rog, ai putea să mă lași câteva minute, doar eu cu ea?

Mă înțelege. Îmi spune că se va plimba pe aproape cu Evelyn, să-i arate împrejurimile.

Mă așez alături, pe pământul moale și rece. Scot din geacă o foaie albă și o despăturesc. Cu glasul tremurat, încep să-i citesc ultima mea scrisoare.

Mamă,

Iată-ne ajunse aici. Te simt atât de aproape de mine astăzi. Parcă am fi două surori sau două vechi prietene care, alungate de soartă în diferite colțuri ale lumii, se revăd din când în când pentru a sta de vorbă.

Se spune că după moarte omul se reîncarnează. Eu aș vrea să renasc tot mamă, ca să mai pot trăi un moment asemenea celui de acum. Cu Evelyn în brațe, cu tine în suflet. Apropo, ai o nepoțică foarte frumoasă. Îți seamănă, cred că are ochii tăi. Și cel mai important, e sănătoasă. De când s-a născut, am înțeles că Natura poate lupta cu Oamenii, dar niciodată nu va merge împotriva Dragostei. Sunt plină de recunoștință în fața ei.

Simt că ne vom vedea curând și ne vom vorbi tot ceea ce nu a mai încăput în scrisori. Fii până atunci cu mine, îngerul meu păzitor. Dă-mi putere să-mi iau rămas bun de la cei pe care-i iubesc nespus. Ajută-mă să-i las cu zâmbet pe chip, fericiți pentru tot ce am lăsat pentru ei aici.

Însoțește-mă și de data asta. Te iubesc.

Adriana

Ochii îmi sunt plini de lacrimi. Pun mâna pe cruce și am impresia că e fierbinte. Îi fac semn lui Eldar să se apropie. Scot sticluța cu lapte din geantă și o duc la gura fetiței, care începe să mănânce cu poftă. Nu am hrănit-o niciodată direct de la sânul meu, de frică să nu pângăresc cu trupul meu bolnav ființa ei pură.

Ne îndepărtăm. Îl rog pe Eldar să întindă pătura pe jos.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el îngrijorat.

Mi-e atât de greu să vorbesc. Gura mi se umple de salivă lipicioasă. *Ce să-i spun? Cum să-i spun?*

— Eldar, dragul meu.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Din nou. Înțeleg că nu pot fi altfel decât sinceră.

— Eldar, curând nu voi mai fi alături de voi.

Mă privește răpus. E un bărbat atât de frumos și de onest.

— Unde pleci?

— Eldar, voi muri în curând.

O clipă îmi pare că nu a înțeles ce spun, apoi îl văd cum împietrește în fața mea. Suferința lui îmi este insuportabilă.

— Ce prostii vorbești? Adriana?

Se ridică în picioare, lăsând-o pe Evelyn alături

de mine.

— Adriana, spune ceva. Ce înseamnă cuvintele astea? E o glumă? Spune-mi că e o glumă.

Nu pot decât să dau negativ din cap. Întind brațele către el, îl chem alături de mine, dar nu mă aude. Simt că nu-și poate controla gesturile, că nu știe ce să facă.

— Sigur putem face ceva. Voi vorbi cu Gabriel. Vom reveni la tratament.

E disperat, îi simt resemnarea în glas. Și el înțelege că este inutil.

— Eldar, mi-am dorit să trăiesc, dar, din clipa în care am aflat că nu mai sunt șanse pentru mine, viața mea a contat cel mai puțin. Sunt aici pentru ea și pentru tine.

— De ce nu mi-ai spus? La naiba, cum poți să fii astfel?

E furios pe tăcerea mea. Știu, poate că am greșit.

— Iartă-mă.

Evelyn a adormit ca un înger. Eldar mă ascultă mut, cu capul în pământ. Mișcă apoi frenetic din cap, de parcă vrea să arunce din mintea lui tot ce a auzit până acum.

— Când? abia de reușește să șoptească.

— Nu știu, dragul meu. Poate fi azi, poate fi într-o lună sau în câteva zile.

Dar cuvintele îl fac să plângă din nou. Își ridică ochii la cer, încercând să găsească acolo niște

răspunsuri. Îi tremură buzele. *Dumnezeule, de ce e atât de greu?*

— Mi-e frică, Adriana. Îmi este atât de frică.

Se apropie și mă îmbrățișează strâns. Simt cum plămânii îmi ard sub presiunea îmbrățișării, dar îl las să-și topească toată durerea în ea.

— E normal, Eldar, să-ți fie frică. Las-o să trăiască, nu-ți fie rușine de ea. Și mie îmi este frică, dar sunt împăcată cu tot ceea ce am trăit și cu ceea ce urmează să se întâmple.

Îi mângâi fața fetiței mele și o văd cum zâmbește prin somn. Eldar surprinde și el momentul, îl văd cum în sfârșit schițează un zâmbet. Sunt sigură că Evelyn îi va oferi multe motive să zâmbească de acum înainte și că această emoție va fi reciprocă.

Caut prin coș și scot de acolo sute de poze.

— Atunci când eram mică, îmi doream atât de mult să știu cum arăta mama la diferite vârste, să o surprind în diferite momente, singură, împreună cu tata sau în trei. Din păcate, nu aveam decât trei fotografii, aproape identice. Am simțit dintotdeauna că trebuie să-mi fotografiez viața, că într-o zi cineva mi le va cere. Te rog să le păstrezi. Să-ți aduci aminte de mine privindu-le, de locurile în care m-au dus pașii, de oamenii pe care i-am întâlnit în cale. Să i le arăți și ei. Așa mă va simți aproape. Pe verso am lăsat mesaje pentru ea. Ajut-o să le descopere.

La întoarcere în Madeira, brusc îi cer să oprească

mașina.

— Te rog încă un lucru doar.

Mă privește mut.

— Nu mă privi ca pe o muribundă. Trăiesc, sunt lângă tine, împart cu tine din dragostea și viața mea. Ia-o atât cât este, dar ia-o toată, până la ultimul strop.

Sunt într-un cărucior cu rotile, pe plaja pietroasă din Porto Moniz. De trei zile nu mai sunt în stare să merg și nici să mănânc de una singură. Boala se agravează cu fiecare oră, cu fiecare minut. Deși medicii mi-au interzis să ies din casă și chiar să mă dau jos din pat, l-am implorat pe Eldar să mă urce în acest cărucior și să mă aducă aici. Acum stă lângă mine, înfrigurat. O ține în brațe pe Evelyn, care doarme dulce. Nu pot nici să vorbesc, mă dor maxilarele îngrozitor. Respirația mi-e grea, e ca un drum pe care-l urc și-l cobor tot mai anevoios.

A trecut doar o săptămână de la discuția din livadă. Eldar și-a respectat promisiunea, m-am simțit vie și frumoasă alături de el. Ne-am bucurat ca o familie obișnuită de toată rutina minunată a vieții. Îi privesc, și ochii mei șterși se umplu de dragoste. Știu că va fi bine. Așa a fost să fie. Întind mâna, cer ca Evelyn să vină în brațele mele. Eldar mi-o pune cu grijă lângă piept, continuând s-o sprijine. O privesc și-mi doresc să pot lua această clipă cu mine în eternitate. Mângâi cu palma obrăjorul ei rumen, îi admir buzele firave. *Te iubesc,* îi șoptesc. Îi fac semn lui Eldar să se apropie și mai mult, vreau să-i

spun ceva, vreau să reușesc.

— Te iubesc.

Ultima mea respirație pleacă în mare. O privesc cum aleargă pe o rază de soare și se pierde în vid. Acum.

Eldar șterge cu dosul palmei bucata de metal rece, umbrită de copacul de deasupra. Se așază apoi în genunchi și așază pe mormânt un buchet cu flori. Din urma lui, Evelyn îi repetă gestul. La ai ei șapte ani, e suficient de mare încât să înțeleagă.

Benjamin mângâie cu dragoste creștetul copilei, apoi repetă gestul la celălalt mormânt, din dreapta. Două femei se apropie și fac același lucru. Nimeni nu este trist. Toată lumea zâmbește și deapănă amintiri despre o femeie frumoasă, puternică, generoasă, bună și caldă. Despre Adriana.

— O perioadă am fost atât de supărată că a dispărut așa, pur și simplu, sparge tăcerea Lærke. A avut grijă să lase un colț de fericire în urma ei pentru fiecare dintre noi. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru Evelyn, copilul care mi-a dat șansa să-i fiu ca o mamă.

Sofia tace, cel mai probabil spune în gând o rugăciune. În jur, puieții de portocal sunt mari deja, s-au transformat în copaci cu cele mai frumoase fructe din regiune.

Eldar îi face semn lui Evelyn să se apropie. Scoate din buzunarul hainei o scrisoare pe care i-o întinde

fetiței.

— E de la mama ta, pentru tine. Cred că a venit momentul să o citești, draga mea.

Evelyn își dă emoționată părul din față după urechi. Ochii ei verzi se îmbină armonios cu pielea puțin negricioasă, nasul puțin ascuțit și bărbia proeminentă. Începe să citească cu voce senină, care răzbate acest spațiu sacru al naturii.

Scumpa mea Evelyn,

Dacă citești aceste rânduri, să știi că tati a decis că e momentul potrivit să stai de vorbă cu mine. Aș avea o groază de lucruri să-ți spun, dar mă voi opri la cel mai important detaliu. Te iubesc, draga mea. Dragostea mea pentru tine e nemărginită, imensă, e singurul lucru veșnic pe care ți-l pot oferi. Nu am plecat niciodată de lângă tine, am rămas aproape prin fotografiile și mesajele pe care ți le arată tatăl tău.

Bucură-te de grija și dragostea bunelului tău. Ești darul cel mai de preț pe care i l-am putut oferi în această viață, prin tine el îmi dăruiește toată dragostea pe care nu a avut timp să mi-o dea. Las-o pe Lærke să-ți fie aproape cu dragostea ei maternă, iar pe Sofia - cu gândurile ei bune. Ele sunt zânele tale. Și ori de câte ori îți va fi greu, să vii aici, eu și bunica ta îți vom alina durerile.

Te rog să respecți viața și să o valorifici! Să păstrezi mereu ochii deschiși pentru toate minunile pe care le are pentru tine Natura și să fii acolo, când strigă după ajutor.

Să nu uiți nici de această livadă de portocali, în ea vei găsi puterea unui întreg neam.

Fii adevărată și urmează calea Dragostei!

Eu voi fi mereu aproape.

Îngerul tău păzitor,
Mama.

Lacrimile curg firesc, sunt florile recunoștinței. Evelyn strânge la piept scrisoarea. Privește cu seninătate către mormânt, apoi se întoarce și-și ia de mână tatăl și bunelul. Le zâmbește și celor două femei. Împreună pornesc prin livada plină cu portocale coapte, care strălucesc în bătaia soarelui.

Lumea și timpul abia începeau.

VITALI CIPILEAGA

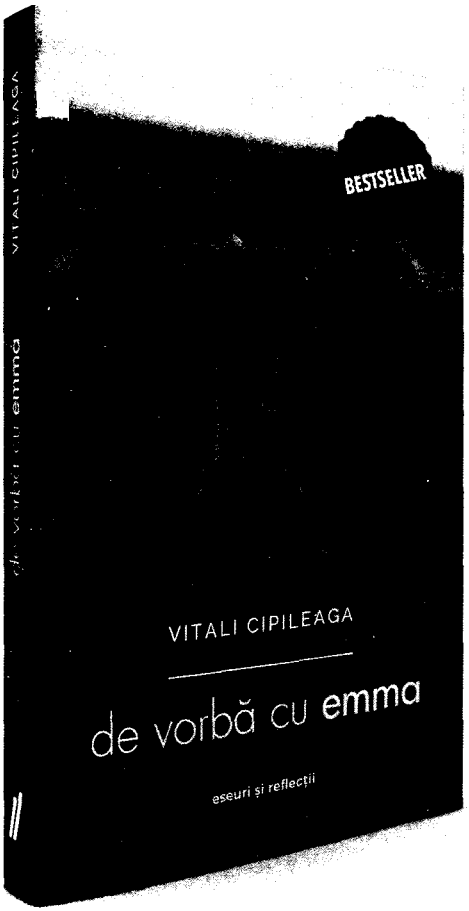

Cartea poate fi comandată online pe
www.bestseller.md | www.libris.ro

Cartea a fost premiată în cadrul Festivalului Național al Cărții și Lecturii, ediția a VI-a, 2016.

Citind „De vorbă cu Emma", trăiești propria ta poveste de viață. O carte care te provoacă să găsești calea spre sufletul tău și te cheamă într-o lume în care liniștea, nebunia și iubirea adevărată sunt un tot întreg. Fie că ești femeie și îndrăznești să visezi, fie că ești bărbat și cauți calea spre inima ei, ai nevoie de răspunsuri. Le găsești printre rândurile scrise de el și trăite de ea.

„Va fi fascinant! Odată intrat în joc, trebuie să mergi până la capăt, atât de ispititor vin paginile, gândurile, rândurile. Imposibil de abandonat."

— Alice Năstase Buciuta, scriitoare, redactor RevistaTango.ro

„Cartea „De vorbă cu Emma" surprinde cu exactitate bucăți de viață și le leagă strâns între coperți. O carte care merită citită, trăită și simțită, ca să-ți amintească ce este cu adevărat iubirea."

— Arianna Suduc, editor GoodRead.ro

VITALI CIPILEAGA

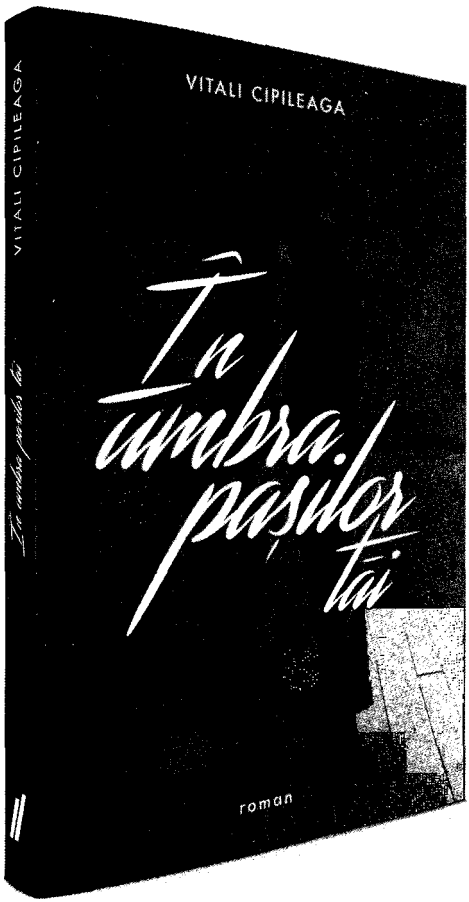

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.libris.ro

Romanul a fost premiat la Salonul Internațional de Carte, ediția a XXI-a, Chișinău, 2017.

Lumea lui Theodor se prăbușește în momentul în care o pierde pe Paula într-un accident rutier. De aici încolo totul își pierde orice rost. Lasă cariera în advertising, se mută cu traiul și începe o nouă viață. Însă fără Paula aceasta e o suferință continuă.

Într-o căutare interioară profundă, Theodor învață să nu mai gândească doar la timpul trecut și acceptă noile provocări ale vieții. Însă ce va face atunci când noile realități se contopesc prea mult cu trecutul său? Iar gândurile și amintirile sunt tulburate de un șir nesfârșit de întâmplări?

Un roman psihologic despre pierderi, secrete și căutări. O poveste care te strânge puternic la piept, amintindu-ți încă o dată de adevărata putere a dragostei.

Urmărește-ne pe Snapchat!
Scanează acest snapcode!
Caută-ne: bestseller.md

Urmăreşte-ne online:

facebook.

Bestseller

Instagram

@bestseller_books

wattpad

Editura Bestseller

YouTube

Bestseller

WordPress

www.citesc.blog

Pinterest

Bestseller

twitter

@bestsellermd

LinkedIn

Bestseller

tumblr.

bestseller-books

VITALI CIPILEAGA

a debutat în 2015 cu „De vorbă cu Emma", o carte de reflecții despre dragoste și viață, ce a cucerit inimile a zeci de mii de cititori. Lucrarea a fost premiată la Festivalul Național al Cărții și Lecturii, ediția a VI-a. În 2016 a lansat romanul „În umbra pașilor tăi", premiat la Salonul Internațional de Carte din Chișinău, ediția a XXI-a. Este căsătorit și are doi copii.

NE CONSIDERĂM STĂPÂNII NATURII ȘI AI PĂMÂNTULUI. DAR CE PUTEM FACE ATUNCI CÂND NATURA DECIDE SĂ SE RĂZBUNE PE NOI?

La numai 26 de ani, Adriana are o mulțime de întrebări la care nu a găsit încă răspunsuri. De ce mama și bunica ei au împărtășit același destin tragic la vârsta de 27 de ani? Este o pură coincidență sau un blestem de familie?

În căutarea hipnotică dintre viață și moarte, dintre trecut și prezent, ea descoperă un tulburător secret de familie. Între provocare și adevăr, viața Adrianei se scurge ca firele de nisip dintr-o clepsidră.

Un roman despre incredibila forță vindecătoare a dragostei și legătura puternică dintre om și natură.

De același autor:

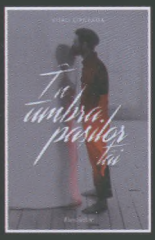

Portocalele Verzi

#portocaleleverzi

bestseller

45 RON | 185 MDL

ISBN 978-9975-3248-4-7

9 789975 324847